N:r 1. ÅRG. 37. 10 JAN. 1932. PREN.-PRIS 2: 25

以便以謨耳

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

耶和華以拉

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig om natten och drog bort till Egypten."

Mat. 2: 14.

TREDUBBEL VÄLSIGNELSE.

»Vadhelst I bedjen om i mitt namn det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen.» Joh. 14: 13.

Detta nyårsdagens evangelium för till oss löftet om en tredubbel välsignelse.

Vi ha av Jesu egen mun löftet att få göra alla våra begär kunniga för honom. Frestas vi att anse somt vara för stort eller annat för litet och obetydligt att framlägga för honom i bön, möter han oss här med sitt: »Vadhelst.» Han vill göra alla våra angelägenheter till sina, han vill bära alla våra bördor, ja, både oss och våra bördor. Han vill helga våra glädjeämnen. Han vill vara allt för oss. Han vill riktigt inskärpa det i vårt inre, att då han säger sitt: »vad helst» har han ej gjort något undantag. Han har ej hänvisat oss till några våra egna resurser eller till några andra hjälpare.

Och för att vi skola förstå, hur mycket han vill vara för oss, har han lovat, att vi skola få använda hans eget namn, då vi frambära vår bön. Större förtroende kunde han aldrig visa sina vänner, större garanti kunde han aldrig giva. Mera helgjuten kärlek kunna vi aldrig finna. Ej hos människor, ty knappast torde någon människa vara villig att så helt giva oss rätten att bruka sitt namn. Rikare nåd kunna vi ej heller finna, ty intet namn betyder mera än hans. Möter han oss så, hur böra vi ej då vara inför honom? Skulle vi kunna missbruka hans namn, skulle vi kunna skjuta det ifrån oss? Så övermåttan stor den kärlek, som här möter oss, är, så övermåttan stor skulle den synden vara, om vi ej aktade hans namn högre än allt.

Att få bedja i Jesu namn innebär, att vi stå i den innerligaste gemenskap med honom, att han får äga hela hjärtat. Herren vill vara förtrogen med de sina. »Vänner kallar jag eder, ty allt vad jag har hört av min Fader, har jag kungjort för eder», säger han till sina lärjungar. Herren kan ej anförtro sitt namn åt någon, som möter honom med ett delat hjärta.

Att få bedja i Jesu namn innebär ock att få dela alla hans intressen. »Herren, Herren gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare, profeterna», heter det hos Amos. Skola vi få bruka denna förmånsrätt, måste han finna oss redo att med helt hjärta tjäna honom i hans rike här på jorden. Och Herren hastar med sitt verk. Vilja vi häri göra hans vilja till vår, skola vi få se, vilka stora ting, han förmår att uträtta även genom sin svagaste lärjunge, som tjänar under bön i Jesu namn.

Det är för oss en stor välsignelse att få komma ihåg, att Herren Jesus är ständigt verksam i förbön för oss inför tronen i himmelen såsom vår överstepräst. Där är den plats, där han väntar de sina att med dem förrätta bönens heliga offertjänst. Där, i den innerligaste bönegemenskap mellan Herren och hans bedjande barn, skall bönen i Jesu namn bli en verklighet i djupaste och fullaste mening. Må han ständigt finna oss där, och må han där finna oss helt för sig!

Den andra stora välsignelsen för

vårt nya år är Jesu försäkran, att han svarar för att vi få bönhörelse och att han själv skall förverkliga vad vi bedit om: »Det skall jag göra» säger han. Och detta gäller även i varje fall. »Vadhelst» sade han ju. Han vill således säga oss, att vi ha ej att räkna med våra resurser, våra tillgångar på kraft eller medel. Han har lovat att svara för allt. Huru rikt och tryggt skulle ej vårt liv bliva, om vi kunde i barnslig tro omfatta detta vår Frälsares löfte. Huru mycken oro, huru många bekymmer skulle det ej bespara oss. Huru många otrons och klentrons kval skulle vi ej förskonas ifrån. »Det skall jag göra.» Måtte vi blott kunna vänta på Herrens tid och på Herrens hjälp, att vi ej som Saul gå åstad i förtid och så få göra våra stora förluster (1 Sam. 13: 13, 14).

»Det skall jag göra.» Vilka stora gärningar av vår Frälsare skulle vi ej få se, om han detta år finge fria händer att med oss, genom oss och för oss utföra sin vilja och göra sina gärningar. Läget i tiden är verkligen sådant, att ingenting mindre kan hjälpa, än att han griper in. Detta veta vi, att han skall göra, men han vill där ha de sina med sig. Han är en sådan segerhjälte, att han i egen kraft, även om han måste stå ensam, vinner seger, men han vill ej stå ensam. Han vill dela segern med de sina, men därför vill han ock ha dem med i striden, och för den striden vill han giva utrustning och kraft. Det är genom de sina han vill utföra sina väldiga gärningar (Joh. 14: 12).

Den tredje stora välsignelsen uttalar han i dessa ord: »På det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen». Herren vill låta strålar av sin himmelska härlighet bryta igenom, så att vi redan nu få skåda den. Och denna himmelska härlighet skall stråla ut från hans bedjande barn. Han vill än i dag göra om samma under, som han gjorde med sin tjänare Mose, vars ansikte efter de 40 dagarna med Herren på berget strålade av härlighet. »De som skåda upp till honom, varda strålande av fröjd», heter det, och aposteln betygar: »Vi alle, som med avtäckt ansikte återspegla Herrens härlighet, vi förvandlas till hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till den andra, såsom när den Herre verkar, som själv är ande». Herren vill under detta år giva sina barn nåd till att återstråla hans härlighet, och vi förstå att detta kan bliva möjligt, om han får föra oss in i sin bönegemenskap, och om han får göra sina gärningar med oss, med ett ord, om vi bliva helt beroende av honom och han får bliva vårt allt. Måtte detta bliva vår nyårsvälsignelse och vår välsignelse under alla de dagar Herren beskär oss härnere.

E. Folke.

Vi längta kanske mycket efter ett hjärta, som känner med oss, för vilket vi kunde utgjuta hela vårt elände, åt vilket vi en gång kunde riktigt få anförtro vårt innersta. Var finns den vän, som vi utan förbehåll kunde låta blicka in i vår hemligaste längtan, i vårt hjärtas mest undangömda vrår? En sådan vän väntar på dig och mig: Jesus! Vilja vi då icke gå till honom och låta honom göra allt väl?

(Ur Sanningsvittnet.)

FRAMÅT PÅ SAMMA VÄG!

Fil. 3: 16.

Det kapitel, varur ovanstående överskrift och text hämtats, kan sägas innehålla en uppgörelse, sådan som varje årsskifte manar till: en blick tillbaka och en blick framåt.

Blicken tillbaka uppenbarar mycket av brist och skuld, mycket som man måste betrakta som »avskräde», mycket, för vilket man behöver anropa Gud om förlåtelse och som man ville få ställa under det ordet av Paulus: »Jag förgäter det som är bakom mig.» Och huru nådefullt av Gud att för Kristi skull tillåta oss att så göra! Ja, han säger ju om sig själv: »Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg» (Jes. 43: 25). Annars råder ju mellan forntid och framtid ett oslitligt samband. Orsak och verkan kunna ej skiljas från varandra. Syndaförlåtelse är ingenting mindre än ett under. Men Gud är mäktig att låta det ske, att lösa oss från beroendet av det förflutna och skapa något nytt. Paulus hade fått erfara det: han, som varit en förföljare av församlingen, blev den främste av alla tiders förkunnare. Och tusenden och åter tusenden ha fått uppleva en liknande förvandling. Det är därför att du och jag erfarit denna Guds omskapande makt som vi äro angelägna att sprida kunskapen om Kristi evangelium till världens yttersta ändar.

Och det är med avseende på denna välsignade erfarenhet och det därur härflytande missionsarbetet som maningen lyder: »Såvitt vi redan hava hunnit något framåt, så låtom oss vandra vidare på samma väg.» Vi stå vid början av ett nytt år. Vad det bär i sitt sköte är oss fördolt. De tecken som te sig vid synkretsen vare sig vi tänka på den politiska, den ekonomiska eller den religiösa, äro icke uppmuntrande. Röster förnimmas som mana att söka nya vägar. De gamla, mena de, ha visat sig oframkomliga. Paulus hade också svårigheter att kämpa med, större och mera avskräckande än de som te sig för vår blick, men han visste på vem han trodde och tvivlade icke ett ögonblick på Guds förmåga att i det rätta ögonblicket gripa in och förvandla allt. Han hade lärt känna Kristi uppståndelses kraft lika väl som delaktigheten i hans lidanden, och han manar oförskräckt: »låtom oss vandra vidare på samma väg!» Och en annan av de heliga författarna säger: »Vår åstundan är att var och en av eder visar samma nit att intill änden bevara full visshet i sitt hopp, så att I icke bliven tröga utan bliven efterföljare åt dem som genom tro och tålamod få till arvedel vad utlovat är» (Hebr. 6: 11, 12). Må detta bli ett maningsord som vi alla taga till hjärtat, vi som här hemma »stå vid trossen» och dessa våra sändebud, som ute vid fronten uthärda stridens tunga och hetta. Blicken framåt uppenbarar för oss rikedomen av Guds kraft och av Guds löften. Må vi då med blicken riktad på dem gå framåt på samma väg!

Karl Fries.

Emma Beskow 70 år.

Såsom redan i vårt föregående nummer antyddes fyllde fröken Emma Beskow 70 år på Trettondagen, vår missions böne- och offerdag. Det är som vore detta symboliskt för den nära förbindelse, vari hon stått och står med Svenska Missionen i Kina, vars kvinnokommitté hon tillhört sedan 1904, större delen av tiden såsom ordförande. En av kvinnokommitténs uppgifter är ju att lämna utlåtanden om kvinnliga missionärsaspiranters lämplighet — en synnerligen grannlaga uppgift, åt vilken fröken Beskow ägnat mycken bön och mycket omsorgsfullt arbete. Även sedan en kandidat antagits och gått ut till fältet, har hon följts med aldrig tröttnande uppmärksamhet och fått mottaga ett rikt mått av kärlek och omtanke från fröken Beskows sida. Även med de övriga missionärerna står hon i livlig förbindelse. För sammanhållningen och den goda anden inom Kvinnokommittén har hon gjort utomordentliga insatser. Tyvärr har hon på senare tiden genom tilltagande dövhet och allmän klenhet berövats möjligheten att vara lika verksam som förut. Av samma anledning kan hon ej heller längre betjäna vår tidning med stenografiska referat och andra bidrag såsom hon förr gjort i stor omfattning. Förbönens tjänst för hela vår mission kan hon dock utöva och utövar den alltjämt med den största trohet.

Fröken Beskow tillhör en familj, av vilken många medlemmar inom olika generationer tagit kraftig del i den andliga verksamheten. Hon föddes i Huså i Jämtland, där hennes far, fil. doktor Axel Beskow, då innehade en befattning vid en industriell anläggning. Båda föräldrarnas blida och vinnande väsen förvärvade åt dem många vänner däruppe. Likaså omtyckta blevo de, då de omkring 1870 flyttade till Stockholm, där d:r Beskow erhöll en mera framskjuten ställning i den centrala järnvägsförvaltningen. Han fann emellertid tillfälle att livligt deltaga i den frikyrkliga verksamhet som uppblomstrade i väckelsens spår. Särskilt kom hans litterära begåvning här till användning. I detta arbete fick han hjälp av sin dotter som på så sätt växte in i de uppgifter, åt vilka hon sedan företrädesvis ägnat sig såsom medarbetare i Sanningsvittnet och andra kristliga publikationer samt såsom stenografisk referent vid predikningar och konferenser till det andliga livets fördjupande. Det Beskowska namnet var en samlingspunkt för ledare och medarbetare i väckelserörelsen. Så lärde fröken Beskow känna och mottaga intryck av ett flertal mera bemärkta personligheter på detta område. Allt bidrog att hos henne främja utvecklingen av ett varmt kristligt liv och vidga hennes andliga synkrets samt förbereda henne för den gärning som hon utfört icke blott inom S. M. K., utan även i söndagsskolan och såsom själasörjare och hjälpare åt många unga människor, med vilka hon kommit i beröring, jämväl under regelbundna besök i kvinnofängelset.

På sin 70-årsdag fick hon mottaga många bevis på den tacksamhet och tillgivenhet som hon genom sin trogna och självuppoffrande tjänst tillvunnit sig av äldre och yngre, av organisationer och enskilda. Vi tillönska henne av hjärtat hälsa och krafter att ännu länge kunna göra en insats i det arbete som är henne så kärt och vari Gud så rikligen välsignat henne.

K. F.

Knut Bergh 80 år.

Den 13 jan. fyller doktor Knut Bergh åttio år. Då vi ända ifrån missionens början haft förmånen av att få i doktor Bergh äga en synnerligen värderad medarbetare är det med stor tacksamhet till Gud vi se hur Herren uppehållit hans hälsa och kraft såväl till kropp som till själ, så att han vid så hög ålder kan med samma kärlekens intresse som förr deltaga med oss i missionens verk.

Redan 1897 inträdde doktor Bergh som medlem i Kommittén för Sv. Missionen i Kina, och däri har han allt sedan tjänat dels som rådgivande, dels som ordinarie ledamot, dels som suppleant allt efter som det varit möjligt för honom att finna tid och ha tillfälle att mera regelbundet bevista dess sammanträden. Men på den viktigaste posten har han aldrig saknats. D:r Bergh har i särskild grad förstått förbönens betydelse i missionsarbetet, och där har han alltid varit mycket verksam.

För en sådan medarbetare stå vi i stor tacksamhetsskuld till Gud, ty det är genom den insatsen i arbetet som seger för Guds rike kan vinnas och skall vinnas såväl hemma som ute. Vi vilja ock tillönska doktor Bergh rik glädje och stor välsignelse på hans högtidsdag och utbedja för honom nåd till att även under kommande dagar bära mycken frukt till Guds förhärligande. *E. F.*

Från Redaktion och Expedition

Ett gott nytt år,

av Gud rikligen välsignat, tillönskas hjärtligt alla S. L:s läsare!

Bönemötena,

som varit inställda under jul- och nyårshelgen, taga, v. Gud, åter sin början i Betesdakyrkan vid Floragatan, tisdagen den 12 jan. kl. 7 e. m.

Låtom oss alla, som det kunna, troget mötas till förbön under denna för Kina så skickelsedigra tid. Låtom oss ej glömma taga del i kampen, då man därute som bäst behöver vårt stöd!

S. M. K:s bönekretsar.

Med synnerlig tacksamhet till Gud tänka vi på, att icke blott i Stockholm utan runt om i vårt land bönekretsar samlas till gemensam bön för S. M. K. och dess arbete. Många av dessa äro av oss kända, andra icke. De små vita nålarna på vår karta på exp. rikta ofta vår blick och tanke till dessa kretsar, som Gud förenat med oss i bön. Men icke mindre dyrbar är vetskapen om de många ensamma, men med Herren förtrogna själar, somliga luttrade i smältugnens eld, vilka med oss kämpa i bön. Må Herren, då vi nu gå in i det nya året, över oss alla rikligen utgjuta nåds och böns ande. Då skola vi i sanning få ett gott nytt år i Jesu namn.

Ämnen för bön med tacksägelse.

Upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön, de s. k. bönelistorna, hava utkommit i ny upplaga och erhållas på begäran kostnadsfritt från expeditionen.

Till våra prenumerantsamlare.

Härmed vilja vi rikta en innerlig vädjan till våra värderade medhjälpare, vilka samla prenumeranter, att söka göra detta i så god tid som möjligt. Upplagan kan då lättare beräknas.

I samband härmed ber red. att få påpeka, att det står prenumerantsamlare fritt att rekvirera tidningen antingen genom närmaste postkontor eller direkt från expeditionen. Se för övrigt prenumerationsanmälan.

Vi mottaga med största tacksamhet all den hjälp, som gives oss för att få tidningen spridd.

Till våra prenumeranter.

Enligt gammal praxis fortsätta vi även efter årsskiftet att expediera Sinims Land till prenumeranter vilka förut rekvirerat tidningen genom vår Exp., och *som ej meddelat, att de ej längre önska den.* Till sådana prenumeranter kommer alltså så småningom räkning för obetalda prenumerationsavgifter.

Vi hoppas att alla våra gamla prenumeranter kvarstå, men skulle någon vara förhindrad fortsätta prenumerationen äro vi tacksamma för meddelande därom, emedan tidningens ekonomi ej tillåter utsändande av gratisexemplar.

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm samlas till symöte på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., *torsdagen den 21 innevarande jan. kl. 7 e. m.* Välkomna!

Ombord på "Derfflinger".

Bland passagerare av olika nationaliteter ombord på »Derfflinger», som förde oss till Kina, kom jag att särskilt lägga märke till en ung kines. Han var så fin och uppträdde så belevat; vid aftonunderhållningar visade han sig kunna traktera både piano och hawaiisk guitarr, varmed han ackompanjerade sin sång.

Vid samtal fann jag i honom en särdeles sympatisk person, t. o. m. religiöst intresserad. Herr Hsiao hade, ehuru han var kines, aldrig varit i Kina, utan var född och hade växt upp i Singapore, där fadern var bankman. Han hade nu en tid vistats i London för att ytterligare studera bankväsendet därstädes.

Då han syntes lätt tillgänglig, blev bekantskap oss emellan snart stiftad, och vi kunde fritt samspråka om ett och annat. Som han ej heller syntes obenägen för att jag skulle vidröra det enda nödvändiga, lät jag samtalet glida in på det området. Jag sade: Herr Hsiao, det är tre frågor, som det är livsviktigt för en människa att ställa till sig själv och att nöjaktigt besvara. Jag önskar, att Ni ville ta upp dessa frågor till begrundande och att söka, om möjligt, besvara dem.

»Vilka frågor är det?» — »Jo, se här»:

1. Varifrån har jag kommit?
2. Varför är jag här? (i livet).
3. Vart går jag?

»Dessa frågor», fortsatte jag, »ha varit föremål för filosofers begrundande i alla tider och i alla länder. Och varför? Jo därför, att om en människa inte kan nöjaktigt besvara dem, så är hon som ett spån på ett upprört hav, utan något fäste för sin ande, utan något att vila vid i livet. Det är därför, som världens vise och lärde gjort dem till föremål för sitt begrundande; de äro värda Ert.» Han lovade att tänka på saken, och så skildes vi.

Detta gav uppslag till flera samtal, vi blevo goda vänner och herr Hsiao började otvunget att öppna sitt inre. Han hade i sin barndom bevistat en missionens skola och där gjort bekantskap med de kristna grundsanningarna, utan att bli gripen av dem. Uppväxt hade han, för att finna någon hållpunkt för sin själ, studerat olika filosofiska system och religioner utan att finna ro. Till sist hade han gjort sig förtrogen med den västerländska agnosticismen. »Men», sade han en gång, »jag blev frapperad av att finna, att Ingersoll och Paine, som skulle vara de mest framstående ledarna för denna åskådning, när det led mot slutet av deras liv, deras filosofiska byggnad störtade samman för dem själva, och att de fingo sluta sitt liv i stor misär. Detta har undergrävt mitt förtroende för deras läror.

För missionärer uttryckte han vid flera tillfällen sin högaktning och beundran.

Så började han gå med på våra engelska lördagsbönemöten och var i synnerhet glad få bevista de engelska sångmöten, som vi höllo till våra medpassagerares uppbyggelse och väckelse. — En dag meddelade en passagerare, att han, under ett samtal i kinesgruppen, hörde någon ställa till herr Hsiao frågan: »Inte är väl Ni en kristen?» Herr Hsiao hördes då svara: »Inte ännu.» Detta gladde oss och kom oss att än mera frambära vår vän i bön.

En dag berättade herr Hsiao, att ehuru hans far var en mycket egendomlig man, både hans mor och syster voro kristna. »Kunde jag blott förena den kristna tron med ett rationellt, logiskt tänkande, skulle jag själv inte ha något emot att bli en kristen», fortsatte han. »För att säga sanningen, så har jag fått mer och mer behov av att gå den vägen; ja, jag skulle vilja ge mycket, om jag blott kunde komma på det klara med det logiska sammanhanget i förhållande till trons väg.»

»Tvivel», svarade jag, »bli ständigt inkastade i själen av honom, som i Skriften kallas fursten över den onda andemakten i världsrymden. När de få fäste i en människas sinne, kunna de komma henne att tvivla på verkligheten av nästan allting; ja de gamle stoikerna kommo ju t. o. m. i tvivel om sin egen tillvaro. Samtidigt kunna dessa onda andemakter få människan att tro de mest vidunderliga föreställningar, som sakna all sannolikhet; ja, man föredrar att tro dessa antaganden framför Bibelns utsagor.

Kunskapen om Gud och de eviga tingen är för djup och hög för att en människa med eget förstånd skulle kunna fatta den, därför uppstå tvivel, och att vänta med att bli en kristen, till dess att dessa intellektuella tvivel bli övervunna, det är fåfängt. Men erfarenheten visar, att när en människa i tro mottager Herren Kristus som sin Frälsare, då blir hon född på nytt av Guds Ande, och då försvinna dessa intellektuella tvivel som snö för solen och själen ser Guds sanning och får den frid, som ingenting annat i världen kan giva.» — »Jag skulle vilja ge mycket för att kunna komma därhän», svarade Hsiao. — »Det finns bara en väg.» — »Vilken då?» — »Bönens». »Om Ni, herr Hsiao, nere i Er hytt eller annorstädes ville böja Edra knän och bedja Gud om hans Andes upplysning och så säga till Gud att Ni är villig tro på Herren Jesus Kristus till syndernas förlåtelse och ett nytt liv, så skall Ni få se, att Guds Ande skall ge Er ljus och frid.»

Vi fingo ej tillfälle till vidare samtal, men då vi kort därpå voro framme i Singapore och Hsiao kom och sade farväl för att förena sig med de sina på kajen, tillade han: »Jag skall aldrig glömma Er».

Läsare, hjälp oss att bedja denne man in i Guds rike, om han ej redan är där.

Hugo Linder.

"Herren höll den tillbaka".

Yuncheng den 1 juli 1931.

(Utdrag ur privatbrev.)

Varje dag en lång tid har jag önskat skriva. Hemkommen från Honan återvände jag till Honanfu för att möta de nya missionärerna Maja Lundmark och Ebba Widén. På nedresan, en halv sv. mil väster om Mienchi, hände det sig, att flera järnvägsvagnar störtade ut för en brant. Den vagn, jag, gossen, som var med mig, och en ung flicka, som slutat sin kurs i Hungtung, satt uti, var i tur att göra detsamma, men Herren höll den tillbaka, och ehuru den hade urspårat slungades den inte ned. Över 70 personer ljöto döden vid det tillfället, och många skadades.

Jag kunde inte då få gå av tåget och inom murarna i Sinan, men jag har ju fått vara där nere fyra månader. Sedan får jag nog återvända dit i sept. Li är nu till Hoyang-mötet. När han är borta, måste jag vara hemma. Det är stor nåd av Gud att giva oss dessa medhjälpare, utan vilkas hjälp vi inte skulle kunna klara oss.

I Sinan fingo vi döpa 12 personer vid senaste mötet. Nu ha de börjat arbeta i Pehtsiang. Missionens arbetare och några andra ha tecknat bidrag till lön åt en evangelist där och i trakten omkring.

Eder
Maria Pettersson.

Staden på berget.

Staden Songhsien har fått sitt namn av den bergskedja, vid vars fot den är belägen. Den cirka 8 svenska mil långa vägen dit från Honanfu går huvudsakligast genom en bördig slättmark men efter att ha färdats över halva vägen blir marken mera kuperad, och när vi nå fram till staden börja de väldiga bergmassorna resa sig mot höjden inför våra ögon. Befolkningen i staden och däromkring har bergfolkets alla egenskaper. De äro ett segt och härdat släkte, något vilda till sin natur och otillgängliga vid första beröringen. Men efter hand lär man sig uppskatta deras uppriktighet och trofasta vänskap. De äro ej lätt påverkade av nya intryck, men ha de fattat ställning till någon sak, stå de fasta i sin övertygelse. För ungefär tio år sedan började evangelium vinna fäste i denna trakt och nu lyser evangelii ljus ut över de mörka viddérna från den grupp, som här vunnits för Kristus. Här är i sanning en stad på berget, och dess ljus lyser klart.

Det skulle vara frestande att berätta om de tydliga skickelser från Herren, som ledde till arbetets upptagande här, men jag vill i detta sammanhang blott meddela något om de sista glädjande nyheterna från arbetet. Det är alltför gott, för att jag skulle kunna behålla det för mig själv.

Församlingen i Songhsien har just firat sitt sedvanliga höstmöte. På grund av klenhet kunde jag ej själv resa dit, vilket jag så innerligt längtat efter. Men vår älste Wei, som nyligen kom åter därifrån gladde mig så mycket, med vad han berättade om mötet. Hans hjärta var fullt av tack och lov till Gud för det Herrens verk han fått bevittna.

När församlingen denna gång samlades till stormöte, kunde de göra det i egen lokal. De ha nämligen själva inköpt en lämplig gård och själva uppfört ett ändamålsenligt kapell, som rymmer cirka 400 personer. Det visade sig knappast kunna rymma alla, som kommo. Och en mera stilla, lyssnande skara får man söka efter. Något så olikt vad som eljest är fallet i Kina, då det ofta är svårt att få den nödiga stillheten och andakten vid gudstjänsterna. Under mötet upptogos 43 katekumener genom det heliga dopet och införlivades med församlingen, som nu räknar 223 medlemmar. Denna grupp av kristna är ett av de synliga resultaten efter tio års arbete. Och hur tackar man ej Gud för var och en av dem.

Förra våren kom en begäran från församlingen i Songhsien att missionen skulle starta en skola för gossar, liknande den i Honanfu. På grund av penningknappheten kunde vi dock ej lova att ikläda oss några förbindelser, men de fingo löfte att tillsvidare få 50 dollars till hjälp per termin, om de eljest kunde svara för allt det övriga. Det voro de genast villiga till, och resultatet är, att vi nu ha en skola igång med 20 elever, och utom sagda bidrag bära de allt det ekonomiska ansvaret själva. Hitintills har skolan varit inrymd i gudstjänstlokalen, men vid mötet upptogs en särskild kollekt för att möjliggöra igenlösandet av en intecknad lägenhet, vilken skulle användas för skolans räkning. Summan, som behövdes, ungefär 100 dollars, blev också täckt under de dagarna och därjämte insamlades genom kollekter cirka 70 dollars för församlingens övriga utgifter. Alla voro glada att giva sina bidrag, och vilken glädje var det ej, då det önskade beloppet var fulltecknat.

Den stora folksamlingen under mötesdagarna kunde ej undgå att väcka folkets uppmärksamhet i staden, och några illasinnade män, tillhörande en antikristlig förening, gingo till myndigheterna och begärde att mötet skulle upplösas. De motiverade sin begäran därmed, att sällan något folk ville lyssna till deras förkunnelse, men nu när de kristna samlades,

så voro ej lokalerna nog stora. Det kunde ju ej få fortgå! Ämbetsmannen, till vilken begäran framställdes, svarade mycket diplomatiskt, att hindra dessa samlingar kunde han ej, ty det rådde ju religionsfrihet i landet, men han föreslog att de skulle gå och tala om för folket, som samlats, hur dålig kristendomen var enligt deras mening. Och lyssnade de då till, så skulle ju mötet upplösas av sig självt. Nu kände sig dessa agitatorer vara på hal is och deras försök att skada Guds verk fick ett snöpligt slut. De visste allt för väl på vilken sida folkets sympatier låg.

Under hösten har en livlig evangelisationsverksamhet pågått i en större köping belägen ett par svenska mil från staden, och flera av de nykristna voro nu med på mötet. De bådo enträget om att tältet, som varit uppsatt där ett par månader, skulle få vara kvar ännu en tid. En stor och kraftig dörr hade öppnats för evangelium. Några döpta finnas ej ännu i köpingen, men många, som vilja tro på Herren Jesus. Församlingen i Songhsien har övervakat arbetet ifråga, men de ha fått något bidrag från tältfonden. En av predikanterna i tältet är f. d. officer i armén. Han hade majors rang, men lämnade arméns tjänst, då han blev kristen. Nu söker han i stället tjäna i den andliga striden, och man vågar säga om honom, att han är en god Jesu Kristi stridsman. Att tjäna i predikotältet är ett ganska hårt arbete, och det gäller att försaka många bekvämligheter, som han eljest kunde unna sig. Då han blev tillfrågad, om han ej tyckte det var svårt att arbeta under dessa förhållanden, svarade han: »Då jag har ätit så mycken bitterhet tidigare som officer i arméns tjänst, skulle jag då ej kunna göra det ännu mer för min Frälsare.» Under bibelklassen, som hölls här förra våren, var han en ivrig deltagare, och även om hans insikt i ordet ej är så djup, så söker han dock rätt förvalta sitt pund.

Det är för övrigt ett ganska anmärkningsvärt förhållande, när det gäller arbetet i Songhsien, att flera av de kristna bekläda mycket inflytelserika platser i samhället. Och de ha vunnit aktning i folkets ögon. Evangeliet har ej blott vunnit fäste, men det har blivit en makt i samhället. Och hur önskar man ej att den makten måtte förmeras.

Ja, mycket vore att säga om »staden på berget», men vad jag här skildrat ville vara ett vittnesbörd inför våra kära, uppoffrande vänner därhemma att arbetet härute lönar sig. Visst är det ofta täta skuggor, som lägra sig över arbetet. Och visst har även den bästa församlingen sina brister och fel. Men mitt under allt går Guds verk framåt, och om vi inte tröttna skola vi tillsamman vinna en härlig seger. Inte är det väl frågan huruvida det lönar sig eller ej, som är det drivande motivet i vår gärning. Dock kan under tider av svaghet och brist lönetanken få vara likt ett pedagogiskt hjälpmedel, som någon uttryckt det. Och för oss, som funnit den stora, fullkomliga kärleken i Kristus Jesus, för oss blir ändå det djupaste motivet i vår gärning den hemlighet, om vilken aposteln talar, då han säger: Kristi kärlek tvingar oss.

Honanfu den 2 dec. 1931.

Nath. Engbäck.

I Guds händer.

Ishih den 9 dec. 1931.

(Utdrag ur privatbrev.)

Kom hem från Peitaiho första dagarna i sept. På resan hem mötte vi massor av soldater, som drogo norrut. Jag undrade: »Ha soldaterna månne lämnat vår stad också?» Och i Yuncheng möttes jag av den glada nyheten, att de verkligen rest. Vilken glädje det nu var att komma hem!

Här hade då skolan redan börjat, och det var roligt att återse de kända ansiktena, och inte mindre roligt var det att få träffa den nya lärarinnan, som vi fått som en gåva av Gud. Det har varit en sådan glädje denna termin att ha henne. Må hon få bli till mycken välsignelse här. Denna termin har varit en sådan fridfull och lycklig tid. Roligt har det varit för mig, att jag kunnat få vara ute i byarna

så pass mycket. Förra terminen vågade jag ju inte resa ifrån alls för soldaternas skull.

Rätt mycket uppmuntran har Herren också givit i arbetet. Herren har talat till hjärtana. Några ha velat bekänna synd och börja att mera troget följa i Jesu spår. Må han, som allt förmår, få fullborda »varje godhetens uppsåt och trons verk». Hur alla dessa, som Guds Ande fått tala till, behöva förbön. Om de inte var dag taga emot Guds Andes hjälp, så går det tillbaka i det gamla igen. Vilken glädje det är att veta, att han, som begynt det goda verket, skall fullborda det.

Mycken fattigdom och nöd är det ännu. I förrgår kom jag hem från en by en halv mil härifrån. Vi bodde hos en av de troende där och hade möten under några dagar. Vi hade hoppats att kunna få samla även några nyintresserade från grannbyn, där tältet nyligen varit. Första och andra dagen kommo två av de »nya» kvinnorna därifrån. Men sedan syntes de inte till mera förrän på söndag. Den ena av dem sade, under det tårarna trillade, att hon måste vara hemma och spinna bomull. Hon hade fått mjöl från ett mera välbärgat hem, för vilket hon skulle spinna. Hon hade varit tvungen begära att få mjölet, innan arbetet var utfört, ty hennes gamle orkeslöse man och hon hade ingenting att äta. Det hon kan förtjäna på att spinna, är vad de ha att leva av, och det blir ju så lite per dag, att det inte räcker för två personer att äta sig mätta. Jag såg en bit av hennes bröd, och det såg inte ut att kunna ätas, men det är vad de ha att uppehålla livet med. Vid middagen ville min kvinna ge henne av sitt bröd, men hon ville inte ta emot det, då andra samtidigt sutto vid bordet, vilka hade det lika svårt som hon. Det är så många som behöva hjälp. — Herren har dock lovat, att ingen, som förtröstar på honom skall komma på skam. Vi få gripa om hans löften i trots av allt, som synes. »Sade jag dig icke, att om du trodde skulle du få se Guds härlighet.» Men inte är det lätt. Brödfrågan är svår, men det är annat, som jag tycker, är nästan värre. Det är flickornas framtid. Så många av dem äro bortgivna som små, innan deras mor blev kristen kanske, eller medan den blivande svärmodern levde, vilken var en kristen. Innan de unga bli gifta dör hon, och sonen växer upp och blir en hedning och för ett dåligt liv. Men flickan är lovad till honom, och hon måste bli hans hustru. Just nu ha vi en flicka, som är förlovad med en sådan man. Han vill, att giftermålet skall ske, innan hon ens slutat skolan. Hon vill älska och tro på Jesus. Stackars liten, hur skall det bli för henne? Vi kunna ingenting göra åt det. Men, o, att evangelii ljus finge lysa, så att det bleve något nytt. — Vår Fader vet dock råd för allt. Så gott att få lämna allt i hans händer. Det är dock underbart att se, hur han hjälper igenom trots svårigheter. Härom dagen behövde vi någon, som kunde ta en klass i söndagsskolan. Det är en f. d. skolflicka som är gift till ett hedniskt hem här i staden. Vi vågade knappt tro, att hon skulle få så mycken frihet, att hon skulle kunna hjälpa till med det. Men hennes hedniske svärfader sade, att visst fick hon det. Det var ju ett gott arbete. — Verket skall icke vara förgäves. Gud vare lov!

Elna Lenell.

Under Guds beskydd.

Tungchow, Shensi den 8:de dec. 1931.

God jul och ett gott nytt år! Kära vänner!

»Herren är omkring sitt folk ifrån nu och till evig tid.» »Lova Herren min själ och förgät ej vad gott han dig gjort.»

Vi ha i dag en ny stor anledning att tacka och lova Herren, för vad han gjort mot oss. I skolflickornas sovrum har taket varit dåligt och läckt rätt mycket, t. ex. för en vecka sen, då vi hade ett ganska stort snöfall. Ägaren till huset lovade att laga taket; huset är nämligen intecknat, ej köpt, men, kineserna likt, så har det ännu ej blivit något av det.

I natt hade barnen hört, att jord föll

ned på papperstaket, men som det inte är något ovanligt i Kina, så tänkte de intet därpå utan trodde det var råttor, som sprungo på taket och hade ned jord. De sovo således lugnt och gott, men i morse vid halv sju tiden, sedan de alla stigit upp och väl voro färdiga med påklädningen m. m., fingo de se, att papperstaket helt plötsligt började komma ned. De ropade på sin lärarinna, som var i nästa rum, och så rusade de alla ut. Ett par flickor voro klena och lågo kvar på sovplatsen under sina täcken, ehuru de voro påklädda. Lärarinnan fick tag i armarna på dem och släpade ut dem, och i detsamma de kommo utom dörren *störtade hela taket ned* och begrov fullständigt barnens täcken, klädknyten, böcker m. m. Taket kom med en gång: sparrar, bjälkar, jord och tegel. Alltsammans! Det satt inte en bit kvar. Vilken stor Guds nåd att inte en enda var inne, utan att de alla kommit ut!

Tänk om det hänt under natten, då alla sovit! Förvisso hade då många blivit dödade och sårade. Ja, även om det hänt en halv timme tidigare, så hade de ej varit uppe och klädda. O, vilken stor nåd av Gud, att inte en enda blev det allra minsta skadad. Det kunde ju ha varit så rysligt. Jag riktigt tycker jag kan se, huru Herrens änglar stodo där och höllo upp taket och inte släppte det förrän alla voro i trygghet. Lovat vare Herrens namn!

Sen, blev det då ett rivande och grävande i ruinerna efter vars och ens tillhörigheter. Det ena täcket efter det andra och klädbylten drogs så småningom fram. O, vad vi voro tacksamma till Gud, att det inte var lemlästade barnkroppar vi drogo ut ur ruinhögen. Täcken och kläder hade inte tagit någon egentlig skada, väl voro de dammiga och litet tilltygade, men det var inte så illa med dem, och ingen tänkte på det, då hon själv kommit undan faran.

Men nu blev det ett annat problem: Var skulle alla dessa barn ligga? Vi ha så ont om sovplatser. En stor »Kang» fanns ju, där endast några kvinnor sova, men vi vänta ju att flera skall komma, ty vi ha en bibelkurs just nu, ehuru endast 6 kommit ännu. Vi fingo nu tränga in ett par tre flickor här och ett par tre där, bland kvinnoskoleleverna och hos bibelkvinnorna. Lärarinnan tog två in till sig, och ett par kvinnor fingo vi sända ut till ett hem i staden, för att ge rum åt andra av barnen. Så ha vi nu lyckats placera ut dem, så ingen behöver gå hem före terminens slut.

Herren har välsignat flickorna i skolan i höst och talat till flera av dem, så att de ha tagit emot Herren Jesus som sin frälsare och vilja tjäna honom. Bedjen i fortsättningen för dem!

I kvinnoskolan ha vi det mycket uppmuntrande. De tolv elever vi ha äro verkligt rara och snälla, och vad bättre är: de tillhöra Herren och äro en glädje för lärarinnan. Hon är så glad åt dem alla. Själv är hon också mycket omtyckt av eleverna. Hon har blivit så välsignad av Herren och har fått vara de unga till sådan andlig hjälp. Vi tacka så Herren för henne. Hon hör egentligen Pucheng till, men vi lånade henne hit för denna termin, och det har varit oss en stor glädje att ha henne här. Den 22 dec. hoppas jag, att vi ska kunna ha examen här i kvinnoskolan, och flickskolan slutar v. G. strax efter jul. Bibelkursen som vi ha här skall pågå en fjorton dagar eller mera. Två bibelkvinnor och undertecknad hjälpas åt med den.

Eder i Herren tillgivna
Olga Styrelius.

UNGDOMENS AVDELNING

Vad en 50-öring uträttade.

En gång berättade en missionär för barnen i en skola något om sitt arbete i Australien och om den stora nöd, som härskade där. När han slutat, gick en liten flicka helt blygt fram, räckte honom en 50-öring, de enda pengar, hon kunde kalla för sina, och bad missionären använda dem till något »särskilt».

Den vänlige missionären tackade och

lovade att fullgöra den lilla flickans uppdrag. Innan han for tillbaka till Australien, köpte han för 50-öringen en god, kristlig bok och tog den med sig.

Flera månader hade förgått efter hans besök i skolan, och han predikade åter för första gången i Australien. Han såg en ung flicka, som tydligen var en främling, komma in i kyrkan. Efteråt talade han med henne och hörde, att hon som tjänarinna skulle resa inåt landet till en plats, dit sällan någon missionär kom. Han gav henne då den bok, som han köpt för den lilla flickans pengar.

Flera veckor efteråt kom en bonde en dag till missionären och frågade om det var han, som i kyrkan en söndag hade givit hans tjänarinna en liten bok med den och den rubriken. Hans hustru hade, sade han, läst boken och gripits av en sådan längtan att få höra mer om Frälsaren.

Ehuru det var lång väg till mannens hem, reste missionären med honom och fick så tala med den djupt bekymrade kvinnan om Herren Jesus, som icke kastar ut någon, som till honom kommer, som älskar alla och frälsar var och en, som bär fram sin synd till honom och anförtror sig åt honom.

Efter några veckor kom bonden tillbaka. Nu hade han själv läst boken och sedan lånat den åt sina grannar. De voro alla enkla nybyggare, som borta i urskogen brutit sig mark och hittills frågat endast efter det, som jorden tillhör. Men Gud hade talat till deras hjärtan genom den lilla boken, och nu förklarade de, att de själva ville bygga en kyrka, om bara missionären ibland ville komma till dem och hålla gudstjänst. Han lovade med glädje att göra detta, och en liten enkel kyrka blev uppförd.

Se, allt detta var en frukt av den 50-öring, som en liten flicka hade givit av kärlek till sin Frälsare. *L.*

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Den rätta tryggheten.

Liten pilt sin fader följde
på en lång och ojämn stig.
»Pappa», säger då den lille,
»får jag hålla mig i dig?
Räck mig bara ena fingret,
och om det låt mig få tag,
sedan skall jag icke falla.
Jag ska' nog mig reda, jag.»

Men det dröjde icke länge,
förrän gossen fallit har,
och med kärleksfulla händer
blev han upphjälpt av sin far.
Då den lille säger: »Pappa,
bäst jag tvenne fingrar får,
sedan kan jag fast mig hålla,
medan jag bredvid dig går.»

Tvenne fingrar fadern räckte
åt sitt barn att hålla i.
Nu han skall ej mera falla,
det ska' pappa nog få si.
Men det gick som förra gången,
snart den lille fallen låg;
på en sten han hade stapplat,
på en sten, som han ej såg.

»Pappa», sade då den lille,
»bäst du tar min hand i din
Säkrast är att du mig håller,
i din hand jag sluter min.»
Fadern gör som gossen beder,
och nu faller han ej mer,
ty den starka fadershanden
lille pilten trygghet ger.

Fader vår, som är i himlen,
bäst du tar min hand i din.
Säkrast är att du mig håller,
i din hand jag sluter min.
På mig själv jag icke litar,
ty jag liten är och svag,
men du är min starkhet, Herre,
därför i din vård mig tag.

Theo Doros.

(Ur »Barnavännen».)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under dec. 1931.

Allmänna Missionsmedel.

1671. O. P. Klintebo, Avesta, »ett löfte till Herren» 25: —
1672. Missionsfest i Sandens missionshus till Minnie Nicholsons underh. gm N. P. K. Kristdala 68: —
1675. Arbetsfören. i Solberga o. Wij 50: —
1676. Mölulycke mfg 15: —
1677. Onämnd i Mora 8: —
1678. M. K., Kristdala 11: 62
1680. I st. f. blommor till Edla Berglings bår 20: —
1681. I. B—g, Forssa 10: —
1682. S. S. Sthlm 10: —
1683. Ölmstads Norra syfören. 25: —
1684. J. S., Sthlm 15: —
1685. Malmbäcks Luth. mfg 25: —
1686. M. S. Örebro gm S. J. 10: —
1687. Insaml. vid möte i Örebro gm dito 242: 84
1692. »Ps. 116: 17, 18» 10: —
1693. Hörle mfg 35: —
1694. E. J. Boden, t. J. Aspbergs underh. 100: —
1695. G. S., Ramsberg 10: —
1696. Ödeshög kyrkl. syfören. 150: —
1697. I. B., till Maja Lundmarks underh., gm A. B. Skellefteå 15: —
1698. D:o till Thyra Lindgrens d:o gm d:o 15: —
1699. C. o. E. S., till Maja Lundmarks underh., gm d:o 54: —
1702. Koll. i Delebäck 7: —
1703. D:o i Gullspång 50: —
1704. D:o i Månstorp 25: —
1705. D:o i Arnäs 20: —
1706. Söndagsskolbarnen i d:o 5: —
1707. A. J., d:o 5: —
1708. Koll. i Fullösa 6: —
1709. Mfg. i d:o, resebidr. 5: —
1710. D:o i Husaby, d:o 10: —
1711. A. J., d:o 5: —
1712. V. J., d:o 15: —
1713. Koll. i Tibro 25: —
1714. D:o i Immanuelskyrkan, Skövde 24: —
1715. A. P., Tidaholm 25: —
1716. Koll. i Mörteryd 9: —
1717. Mfg. i Björkö 30: —
1718. E. W. Björköby 10: —
1719. 1/2 Koll. 2/12, Björkö 10: —
1720. M. o. J. sparb. 5: —
1721. M. C. Edderyd 10: —
1722. L. J., d:o 5: —
1723. M. J. d:o 6: —
1724. A. J., d:o 5: —
1725. E. J., d:o, »En blomma årsdagen på Pappas grav» 5: —
1726. Mfg i Ulriksdal, reseb. 10: —
1727. En sparb. 5: —
1728. K. F. U. K:s Centralfören., till Ingrid Aspbergs underh. 300: —
1730. E. B., Sthlm 5: 50
1731. Kimstads kyrkl. syfören. 100: —
1732. E. E., Falun 60: —
1733. Koll. på södra K. F. U. K. 21/11, Sthlm 11: 15
1734. Söndagsskolan, Skellefteå, 1/3 av insaml. koll. 100: —
1735. Adventsmöte, Skellefteå, 1/3 av koll. 217: —
1737. H. N. Söderbykarl 10: —
1738. Missionsmedel fr. Mo 25: —
1740. »E. H., Stockholm» 50: —
1741. »Onämnd» 40: —
1742. Tenhultskretsen av Rogb. Kristl. U. F. 50: —
1743. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
1744. »Fören. Enighet» gm C. T. Tranås 100: —
1745. Stengårdens konfirmandkrets 4/11 20: —
1746. »Tionde», till Thyra Lindgrens underh. »Jag vill betala Herren mina löften». Ps. 116: 14 50: —
1747. H. R., Uppsala 10: —
1748. K. G., Sthlm 10: —
1750. A. O., Norderön 17: 75
1751. K. P., gm d:o 5: —
1752. E. W., Sävenäs, »En gåva i det tysta» 6: —
1755. Redbergslids syfören., Gbg, insaml. vid årshögtid. 100: —
1756. Karstorps mfg 75: —
1757. C. J. C., Karstorp, Ekenässjön 25: —
1758. Syfören. i Hackva 50: —
1759. Sjötorps mfg 15: —
1760. P. M., Sjötorp 10: —
1761. I. H., Sthlm 50: —
1762. Ingarps Kristl. Ungd.-fören., till Judith Hultqvists underh. 10: —
1763. Koll. i Innervik 18: —
1764. D:o å Kinamöte, Skellefteå 77: —
1765. D:o i Bureå 47: 24
1766. D:o i Yttervik 57: 50
1767. A. o. F. S. Fahlmark, sparb.-medel 12: —
1768. W. W., Yttervik, d:o 20: —
1769. N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 20: —
1770. Koll. o. behållning av kaffeservering fr. Sörböle o. Sunnanå, till Maja Lundmarks d:o 100: —
1771. Föreningen K. K., Vänersborg 200: —
1772. C. G., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. 100: —
1773. A. S. Sjötorp 10: —
1774. Måndagssyfören., Norrköping 40: —
1775. Hamrånge Kvinnofören. 50: —
1776. H. A., Stöde, sparb.-medel 10: —
1777. O. M., Orrviken 14: 35
1778. »Onämnd» 15: —
1779. Tabors mfg, Sandseryd 40: —
1780. Koll. i Piteå bönhus 80: —
1781. D:o i Luleå domkyrka 67: 41
1782. D:o i Boden 25: —
1783. Ryggestorps syfören. 75: —
1784. F. S., Kumla, »Tackbössan» 5: —
1785. F. P., Björklinge 6: 50
1786. »Hanna Blomqvists minne», gm G. S., Stora Mellby 42: 39
1787. »Sparb.-medel» 15: —
1788. Knivsta mfg 15: —
1789. A. L., Sthlm 10: —
1790. J. G., Sthlm 10: —
1792. »Onämnd» 200: —
1794. »Tack till Gud för trofast hjälp i sjukdomsnöd» 30: —
1795. Från pojkarnas försäljning i Kristinebergs kapell 25: —
1796. G. B., Stockholm 15: —
1797. En blomma vid frku Emelia Ulffs bår 7: —
1798. D. S., Trädet 2: 30
1799. V. P., Norrköping, sparb.-medel 12: —
1800. Skärstads Norra mfg 50: —
1801. Erstorps ungd.-fören. 100: —
1802. Kyrkl. missionskretsen, V. Ryd 50: —
1803. O. J., Norrköping 25: —
1804. »Två systrar», gm O. L., Flodafors 20: —
1805. »Ett tack till Gud» 10: —
1806. »Onämnd, Vrigstad» 10: —
1807. Offerkoll. i Hassle missionshus 13/12 76: 26
1808. G. L. Mariestad 2: 75
1812. »Onämnd», till Elna Lenells underh. 5: —
1813. J. P., Ullånger 5: —
1814. Koll. i Grycksbo, 11/12 25: 80
1815. Resebidrag fr. Grycksbo 26: 50
1816. R. O. Gbg 11: 55
1817. Koll. vid fest på Eugoniahemmet 23: 10
1818. E. S., Björköby 20: —
1819. Onämnd, Tackoffer, gm d:o 25: —
1820. Några barns sparb., gm d:o 1: —
1821. Mörteryds mfg, Stensjön 50: —
1822. Erstorps mfg 15: —

1823. Första inbet. fr. Missionsauktion 4/12, Lund 101: 87
1824. Ur symötessparb., fr. Stengöl-Spjutbygds syfören. 20: 27
1825. Ryds syfören. 50: —
1826. Adelövs syfören. 100: —
1827. L. F. Hägerstad 38: 75
1828. Skördeinsaml. i Frösö församling 100: —
1829. O. M., Duvbo, i st. f. blommor vid frkn Emilia Ulffs bår 5: —
1830. Kamrater i Duvbo o. Sthlm, för d:o 20: —
1831. »Ur en kinaväns sparbössa» 40: —
1832. G. K., Björköby 25: —
1833. Säby arbetsfören. 50: —
1834. A., gm M. S., Visby 10: —
1835. E. B., Sthlm, i st. för blommor till Emilia Ulffs bår 5: —
1836. O. T., Oslo 2: 17
1837. Ossby missionskrets 50: —
1838. »Libanons» missionskrets 100: —
1839. »Solglimten» i Värna, gm M. L., Linköping 25: —
1840. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 75: —
1841. »Ett löfte åt Herren», gm A. B., Skellefteå 12: —
1842. Återbet. av medel utsända till fru Marie Linders utresa 122: 31
1843. I st. f. blommor vid frkn Emilia Ulffs bår fr. syskonen D—r 5: —
1844. D:o fr. A. L., Djursholm 10: —
1845. »L. U., Tackoffer» 25: —
1847. K. F. U. M:s Uppsvenska Distr., till Morris Berglings underh. 205: —
1848. M. L., Bornholm 9: 92
1849. Familjen H. sparb. 90: 80
1850. E. H., Hidingebro, till »Joh. Hedengrens minne!» 20: —
1851. F. C., m. dotter, Uppsala, i st. för blommor till Emilia Ulffs bår 10: —
1852. H. F., U-bäcken 10: —
1853. Eckerda mfg., gm J. A. Karlsson, Vetlanda 30: —
1854. Borås-Sjömarkens Kinakrets 175: —
1855. Onämnd, i brevlådan 1,000: —
1856. E. E., Sävsjö 10: —
1857. S. J., Örebro 500: —
1858. M. K. till Maja Lundmarks underh., gm A. B. Skellefteå 5: —
1859. M. S., Växjö 25: —
1860. »En hjälp i nöden, och tack till Gud.» 10: —
1861. A. N., Kalmar 2: 75
1862. »Gunnar». 20: —
1863. Åkers mfg 20: —
1864. J. J., Hädinge 10: —
1865. A. D., Huskvarna, gm K. S., Huskvarna 10: —
1866. »X» d:o gm d:o 5: —
1867. H. L. d:o gm d:o 2: 75
1868. K. S. d:o 10: —
1869. Rab. å H. S. Ö. gm d:o 5: 66
1870. O. E. N., Piteå 25: —
1871. »Hälften av testamentsmedel efter avl. Almina Adolfson, Röviksnäs Kristdala», gm A. D. 50: —
1872. M. R. Agunnaryd 40: —
1873. Testamentsmedel efter Fru Maria Engelke, Smålands Taberg 975: —
1874. Torsö mfg resebidrag 4: —
1875. Koll. i Månstorp 27/12 33: 20
1876. L. T. 50: —
1878. »Jes. 33: 2», till C. Bloms underh. 100: —
1879. »Hebr. 13: 8», till R. Andersons d:o 100: —
1880. S. S. i st. f. blommor till Emilia Ulffs bår 10: —
1881. H. H., Sthlm 20: —
1882. Sparb.-medel fr. »Kinavänner» i Åsaka gm K. A. G., Åsaka 36: —
1883. Y. S., Oskarshamn, »Herrens tionde» 25: —
1884. Ränta på G. o. A. Svenssons fond 74: 53
1885. »Nyårsgåva» E. W., Skellefteå 18: —
1886. Korsvägens mfg gm A. K., Bohult 15: —
1887. A. W., Skillingaryd 7: 83
1888. »En gåva av tacksamhet för all Herrens nåd», E. C., Österkorsberga 50: —
1889. T. B., Ödeshög 16: —
1890. Bankeryds Kr. Friförsaml., gm K. B., Bankeryd 50: —
1891. H. G., Gbg 10: —
1892. »Tackoffer» 50: —

Kronor 10,198: 27

S. M. K:s Pensionsfond.

1877. »2 Mos. 35: 5» 50: —

Kronor 50: —

Särskilda ändamål.

1673. Barnen i Skyttmons skola till Hanna Wang att användas för flickan Djuin-ging gm E. C., Lit. 18: —
1674. Söndagsskolbarnen i Lit, till d:o gm d:o 8: —
1679. Missionsvänner i Höganäs gm S. A. A., till de nödl. 55: —
1688. S. P., Örebro, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 10: —
1689. D:o till Judith Hultqvist för d:o 10: —
1690. A. B., till de nödl., gm A. B., Källunge 30: —
1691. »Ps. 116: 17, 18», till Maria Pettersson, att anv. enl. överensk. 20: —
1700. I. N., till Barnh. i Sinan, gm A. B., Skellefteå 20: —
1701. Elin Olsson, Genvalla, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. 25: —
1729. Koll. i Kjestad, till de nödl. 10: —
1736. Falköpings flickavd. av kyrkl. Ungdomsfören., till barn i Kina 10: —
1739. Daggryningen i K. M. A., till flickskolorna i Kina 2,000: —
1749. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, till K. F. U. M:s verks. i Kina 100: —
1753. Redbergslids syförening, Gbg, till evang. o. lärare i Mienchih 300: —
1754. D:o till barnh. i Sinan 50: —
1791. S. T., Drottningholm till bibelkv. underh. i Puchow 50: —
1793. L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 30: —
1809. A. G., Malmö, till Wei Dienchen o. Siao-kao underh. 250: —
1810. Onämnd, till de nödl. 5: —
1811. D:o, till Elna Lenell, att anv. efter gottf. 5: —
1846. Insaml. till de nödl. i Kina, gm J. W., Höreda, till Morris Bergling, att anv. efter gottf. 225: —

Kronor 3,231: —

Allmänna missionsmedel	**10,198: 27**
S. M. K:s Pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**3,231: —**
Summa under dec. mån. 1931:	**Kr. 13,479: 27**

Med varmt tack till varje givare!

»Gud är trofast, han genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus Kristus, vår Herre.» 1 Kor. 1: 9.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 37:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1932 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Tredubbel välsignelse. — Framåt på samma väg. — Emma Beskow 70 år. — Knut Bergh 80 år. — Från Red. och Exp. — Ombord på »Derfflinger». — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redov. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.
3230)

N:r 2. ÅRG. 37. 25 JAN. 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

JESUS VÄRLDENS LJUS.*

»Åter talade Jesus till dem och sade: Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus.» Joh. 8: 12.

Detta ord av Herren Jesus är ett ljuvligt evangelium för hela den arma värld, som vandrar i mörker, den sönderslitna värld, som finnes utom kristenhetens gränser. Jesus har ej släppt dessa människor. Han har sett, att ibland dem finnas sådana som skola följa honom.

»Jag är världens ljus», säger han. Det är ett ljuvligt evangelium även för den gamla kristenheten. Jesus släpper oss inte. Han ser vilka som här följa honom, för vilka han får vara ljus och liv. Han kommer till var och en av oss och säger: Jag är världens ljus och därför vill jag också alldeles särskilt vara ljus för din själ. Det är ett ljuvligt evangelium för själen, ty vem har ej gjort erfarenhet av mörker?

Det finnes syndens mörker.

Det vill tränga sig in i varje själ, »den lätt snärjande synden». Och detta mörker ser ibland ut som ljus och mången tjusas av det. Men det visar sig så småningom vara bedrägeri. Det var i själva verket blott mörker. Det ledde till samvetskval, djupa kval. Synden, hur begärlig den ser ut, hur ljus den kan te sig, den är idel mörker. Men Jesus gick in i detta mörker, och när han gick därin, vann han evig förlossning från allt syndamörker. Vi få tacka honom för det i dag, för detta ljuvliga evangelium. »Jag är världens ljus», säger han. Du behöver ej mer räkna på att du skall bliva kvar i syndens mörker eller bli inlockad i detta mörker. Men blir det mörkt i ditt samvete på grund av din synd, så kommer han igen till dig med sin outsägliga rika förlåtelse. Det blir

* Anteckningar från en predikan av missionsföreståndare *Erik Folke*, Trettondagen 1932 i Betesdakyrkan, Stockholm.

ljus i din förtvivlan, en utväg, när du ej vet vad du skall taga dig till med din räkenskap. Känna vi ej, hur hans hand räckes ut till oss? »Den mig följer.» Han längtar att få leda oss fram till syndaförlåtelse, till ljus.

Det finns ju även annat mörker, t. ex. nödens mörker. Det finns människor, som sucka under nöd och brist och som gå och leta efter öppna dörrar och hjärtan men finna så många slutna. Så tvingas man in i fattigdomens, nödens, bristens, hungerns mörker. Jesus gick in i det mörkret också. Finnes det någon som bättre förstår nödens mörker än han? Nej. Och han försummar ej att komma till den nödställde. Han vill leda ut ur nödens mörker.

Vidare ha vi ensamhetens mörker. Man går missförstådd och övergiven. Det blir så mörkt. Jesus var ensam i Getsemane. Han gick ett stycke från sina lärjungar och böjde sina knän, och det blev ångestrop från hans själ. Han har gått in i ensamhetsmörkret, och därför vet han hur det känns. Men han kommer till varje ensam själ, vill ta hennes hand och säga: Följ mig ut ur mörkret. Han är en vän, som ej sviker.

Det finnes sorgens mörker, och huru mången bär ej sorgens börda. Hur mörkt blir det ej för den. Men den, som följer Jesus, han skall komma ut även ur det mörkret. Vi komma ihåg mötet i Betania. Marta och Maria voro i sorg, de fingo ett möte med sin Frälsare, och ljuset bröt fram. Det lyser ett sådant ljus över den bittraste sorg, och det ljuset vill Jesus låta lysa för varje sörjande själ.

Det finnes också sjukdomens mörker, oförklarligt, underligt, bojor, som binda. Mången själ som har kommit in i detta mörker ropar i ångest: Varför Herre? — Jesus vill vara ditt ljus. Han kommer till dig. Vi minnas handen, som han lade på de lidande. Vi minnas hur det blev för de arma, som fingo känna den välsignande handen. Den är i verksamhet än. Och skulle någon av oss läggas ned på sjukbädden, så är Jesus där för att leda oss ur mörkret.

Det finns slutligen dödens mörker, som för mången synes hotande och svårt att tänka på, dödsskuggans dal, den mörka stigen. Men löftena är kvar. Han är kvar. Han har lovat att också där skall vara ljus. Han räcker till för allt mörker, som kan drabba min själ.

O, vilken nåd, vilket evangelium! Tänk att få äga en sådan frälsare som säger: »Den som följer mig, han skall förvisso», förvisso, »icke vandra i mörkret.» Behöver han ta till ett så starkt ord för att hjälpa dig och mig? »Sannerligen» och »förvisso» säger han, och då känna vi, att han har särskilt tänkt på din och min klentro. Det är evangelium i hans »förvisso», ett underbart stort evangelium. Det lyser fram en kärlek utan like. »Förvisso» är givet åt dig och mig. Här ha vi skäl för att böja oss i stoftet och bekänna vår otro och klentro. Kämpar du i förtvivlan över att det går så långsamt framåt för dig? Då kan det bli mörkt. »Jag duger ingenting till, det går inte framåt. Det blir sämre och sämre med min själs tillväxt.» — Men Jesus kommer till dig

och säger: Kom i dag, jag har helgat mig till ett offer för dig, på det att ock du må vara i sanning helgad. Den mig följer, han skall förvisso icke vandra i mörkret. — Trots all vår svaghet och brist, allt som trycker oss, få vi då säga i barnslig förtröstan: Jag vill följa dig. Tack att du kommer till mig nu, och nu stannar jag ej längre där jag är. Nu följer jag dig. — Då vi så vandra med Jesus, lösas alla problem, skingras allt mörker, och vi få prisa honom sägande: Aldrig kunde jag tro, att det skulle bli så ljust.

Han har emellertid också något att säga oss om alla de arma själar för vilka hans namn ej är känt, som ej ana att han kommer till dem, som ej förstå att det är han som drar, som ej hava en aning om ljuset. Han vill säga oss åtskilligt om dem i dag. Och skulle vi kunna annat än tänka på dem och säga till Herren: Har du varit så mycket för mig, så vill jag hjälpa dessa själar att också få möta dig. Jag vill vara vittne för dem. Jag förstår, hur ditt hjärta blöder för dessa arma, som du ej kan nå eftersom de ej hava ditt evangelium. Må det ordet av Jesus: »Jag är världens ljus» också bli en kärlekens tvingande kraft, så att vi knäppa våra händer inför vår mästare och säga: Jag står i skuld till dem.

Gud välsigne vår missionsdag i dag, så att det blir en missionsdag för våra egna själar genom att Jesu ljus får lysa, nådefullt, välsignat. Han är livets ljus. Rika själ som äger en sådan skatt, det eviga livets ljus. Må Gud bevara den skatten för din själ och min.

Må Gud också välsigna vår missionsdag, så att vi bli riktigt varma missionsvänner. Att vara älskad kan göra ett hjärta rikt, att få älska gör det ännu rikare. Att hava del av Jesu kärlek värmer oss under vandringen. Den rättfärdiges stig är likt gryningens ljus, som växer i klarhet till dess dagen når sin höjd. (Ordsp. 4: 18.)

Må vår stig bli så belyst ända till vår middagshöjd. Då, när basunen skall ljuda, då vi få se Jesus komma i skyn, då ha vi nått vår middagshöjd. Och vi som äro hoppets folk, vi vänta den dagen och vi få hjälpa till att påskynda den dagen, så att den snart skall komma.

Herre Jesus, bli du allt för våra själar, som du har lovat att bli och vara i evighet, i Jesu namn! Amen.

Trettondagens missionshögtid i Betesdakyrkan, Stockholm.

I Betesdakyrkan, Stockholm, var Trettondagen, i likhet med föregående år, missionshögtid med sparbössetömning för Svenska Missionen i Kina anordnad. Det blev för dem, som hade tillfälle närvara, ett synnerligen givande möte, från vilket vi gärna ville genom vår tidning meddela något till tjänst särskilt åt dem, som ej kunde vara med personligen.

Mötet leddes av doktor *Karl Fries*, som inledningsvis läste Jes. 2: 2—5 och bl. a. gjorde följande erinringar:

Denna text är en text av sällsynt skönhet och kraft. Den synes visserligen, när vi blicka ut över världen, ännu långt ifrån att hava nått sin fullbordan. Denna profetia förekommer i vår Bibel på två ställen, dels hos Mika dels hos Jesaja.

Det är som om det med avseende på denna sak behövdes två vittnen.

Tänka vi på Kina, nödgas vi med smärta konstatera, att där råder krig, både inom landet och med Japan. I gårdagens tidning stod en notis om att en man, som åtskilliga av oss känna från hans besök i Stockholm, biskop Mowll, jämte sin hustru blivit överfallen och plundrad av rövare. Sådant är tyvärr ej enastående. Det förekommer litet varstans i detta land, sönderslitet av inre strider. Vi veta ju även hurusom i Mandschuriet strider utkämpas. Där råder våld och orättfärdighet. Här i Europa kämpas ej med vapen, men här utkämpas ekonomiska strider. Samtidigt se vi dock, hurusom det finnes tecken till att i djupet av människornas hjärtan råder längtan efter fred och rättfärdighet. Våra öron förnimma röster som klinga som ett återljud av profetens ord, som vi nyss läste. Men även om vi ej kunde se några tecken eller höra några röster, så skulle vi ändå i tro hålla fast vid profetens ord.

Det råder, som vi veta, olika meningar om *hur* detta skall ske och *när* detta skall ske. Men vi ta säkert ej miste, om vi säga, att vi i vår tid hava uppgiften att förbereda detta, så att när stunden är inne en förberedande gärning må vara gjord. Det är vår plikt såsom kristna, men ock vår förmånsrätt. Vi stå här ej ensamma. Vi veta, och det styrker oss, att vi utgöra ett led i den väldiga skara, som i alla länder vilja vandra i Mästarens spår, som vilja förbida och påskynda Guds dags tillkommelse. Just på denna dag samlas ju skaror i hela världen till bön och tacksägelse. *Låtom oss då alla frimodigt vandra i Guds ljus!*

*

Efter inledningsanförandet sjöng läroverksadjunkt *Frans Blom* en solosång.

Efter sången fingo vi lyssna till predikan av missionsföreståndare *Erik Folke*. Denna predikan refereras i uppbyggelseartikeln i detta nummer av vår tidning, varför vi här endast hänvisa till denna artikel.

Siste talare var missionssekreterare *M. Lindén*, som i ett anförande lämnade underrättelser från Kina.

Beträffande landet i sin helhet erinrades särskilt om den fruktansvärda översvämningen i Central Kina 1931. Enligt mottagna meddelanden var vattenståndet i Jangtsifloden vid Hankow, då det var som högst, 16,3 m. över det normala och hade efter två månader ej sjunkit mera än att det fortfarande var drygt 12,5 m. högre än det normala. Det översvämmade området anges hava varit omkring 145 sv. mil i längd, alltså cirka 15 mil längre än fågelvägen mellan Ystad och Haparanda. Bredden anges ha varit omkring 6,5 sv. mil; i sanning en fruktansvärd hemsökelse, som borde bli en maning för oss att tänka på och bedja för detta, även på andra sätt, så hemsökta folk.

Beträffande Sv. Missionens i Kina fält lästes bl. a. utdrag ur brev, av vilka de flesta voro införda i förra numret av Missionstidningen Sinims Land. Dessa utdrag visade, att nöd och oro även där var till finnandes, men ännu mera att Gud var i verksamhet och möttes av mottagliga hjärtan, så att missionsarbetet var »mycket uppmuntrande» med »rika tillfällen att förkunna evangelium».

Slutligen nämndes exempel på Herrens nådefulla omvårdnad om sändebuden därute och oss härhemma. Gud hade även 1931 i stor nåd fyllt de ekonomiska behoven för S. M. K. Väl hade det ibland för våra ögon sett ut att vara mörka framtidsutsikter, men Herren hade lett ut ur mörkret. Före 1931 års slut hade medel för innevarande års första kvartal kunnat utsändas till Kina.

Behoven för innevarande år synas oss stora, bland annat på grund av att vi hoppas få sända välbehövlig förstärkning till arbetarna på fältet, hoppas få utsända flera nya missionärer. Våra hjärtan bäva ofta vid tanken därpå, men vi veta, att Gud *även nu* kan fylla alla behov. Må vi då bedja honom därom samt även utbedja oss frimodighet till att i denna tid göra Guds vilja.

*

En stor uppmuntran beredde oss vid detta möte i det att 1,747: — kr. frambars i sparbössor och andra offergåvor. För denna uppmuntran såväl som för mötet i sin helhet hava vi rik anledning att tacka och lova Herren. Må vi då genom Guds nåd kunna hörsamma den uppmaning, som så kraftigt uttalades på denna missionshögtid, uppmaningen: »Kommen, låtom oss vandra i Herrens ljus!»

M. L.

Hemförlovade ombud för S. M. K.

Till sin eviga ro har Herren kallat tre av våra kära medarbetare: Folkskollärare*n A. Bohlin,* Källunge, Gotland, lantbrukaren *G. A. Gustafsson,* Kynholmen, Äng, och prostinnan *Karin Lundqvist,* Hemhult, Stjärnhof. Det är med stor tacksamhet vi tänka på dessa våra vänners trogna tjänande, deras trofasta stöd och hjälp, deras utgivande kärlek i evangelii verk för våra missionärer och för Kinas folk.

Missionen behöver sådana vänner och understödjare, och då nu dessa blivit förflyttade till högre tjänst bedja vi vår Gud fylla deras tomma platser. De, som vilja taga upp den mantel som nu fallit, skola finna, att Herren nu som på Elias tid skall giva helig ande och kraft för den heliga och stora uppgiften. Herren har i Kina givit oss ett stort såningsfält, som också är ett lovande skördefält, och han vill ock giva skördemän, då bön därför är i verksamhet.

Kröne Herren nu våra kära hemgångnas livsgärning med välsignelse ständigt förnyad och förmerad.

Frid vile över deras minne.

E. F.

Missionstidningen Sinims Land.

Ännu en gång införa vi i vår tidning prenumerationsanmälan för innevarande år. Den återfinnes på detta nummers sista sida. I samband härmed ville vi rikta en varm vädjan till våra vänner att göra vad göras kan för att samla prenumeranter. Vi våga tro, att vår tidning har en uppgift att utföra, ett budskap att frambära, och vi ville så gärna få detta budskap framfört till så många som möjligt. *Kunde ej flera än vad nu är fallet prenumerera på Missionstidningen Sinims Land för andra, t. ex. för sjukhus, ålderdomshem eller sådana som ej själva ha råd att prenumerera?*

Till alla dem, som så troget och uthålligt arbetat för att sprida Sinims Land, riktas vårt varma och vördsamma tack.

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm samlas till symöte på S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, 3 tr., torsdagen den 11 nästk. febr. kl. 7 e. m. Välkomna!

»Fröjd i de rättfärdigas hyddor».

»Och så blev han deras Frälsare».

Jes. 65: 8.

Våra höstmöten i Tungchow och Pucheng äro nu över, och de kära nydöpta, 16 i Tungchow och 20 i Pucheng, ha likt den etiopiske hovmannen glada farit sin väg till sina hem, där en del säkert ha att möta svåra frestelser och därför behöva våra särskilda förböner.

Före Tungchow stormöte hade vi glädjen att ha en norska, fröken Römcke, och en kinesisk lärarinna hos oss. De hade fem dagars möten för dopkandidater och

andra som samlades. Det blev dagar av djup självrannsakan och uppgörelse inför Herren. Ordets spegel ställdes framför oss så klar och skarp, att det blev vända i själarna. Synden i alla dess olika skiftningar och former förnams så fruktansvärd och svart för själens öga, att den *måste* bekännas och övervinnas till vad pris som helst.

Man begynte också, och fortsatte lång tid framåt, att komma och be om förbön och hjälp att få saker och ting klarade. Stulna ting återlämnades, månget brev skrevs de dagarna både till kineser och utlänningar, som personerna i fråga förorättat eller bedragit, mången kamp utkämpades både enskilt och tillsammans med dem de kommo för att få bönehjälp av, ibland ända till 12 och 1 på natten.

Många kunde varken äta eller sova innan de övervunnit sig själva och ödmjukat sig inför Gud och människor, men sedan blev det »fröjd i de rättfärdigas hyddor», fröjd över *vissheten* om att verkligen vara frälst eller över förnyelse och rentvagning i Lammets blod på nytt.

Redan före dessa möten verkade Herren bland oss, så att en del dopkandidater blevo olyckliga över sådant som var oklart i deras liv. Så blev ibland fallet redan samma dag de kommo till missionsstationen, innan vi ännu haft några möten med dem. Detsamma ha vi nu fått se under dopklassen här i Pucheng också.

Eleverna i våra skolor, av vilka de flesta förut helt gett sina hjärtan åt Gud, ha blivit förnyade och sjunga och lova nu Jesus ännu mer än förut. »Av barns och spenabarns mun har du berett dig lov»...

Åter och åter har jag påmints om ordet: »Som en guldsmeds eld och en valkares såpa», då jag sett hur Guds Ande gått på djupet i hjärtana så att även de minsta synder måst fram i ljuset såväl som sådana som varit dolda och glömda i många år. Det har varit så gripande att se somliga bliva olyckliga i sina hjärtan även sedan de, som de trott, fått »allt klart». De ha kämpat och bedit och helt plötsligt har Andens ljus lyst in i någon vrå av hjärtat, och de ha påmints om synder, som de begått för länge sedan och förut totalt glömt bort.

Såsom en ström har friden sedan de bekänt, vällt fram i deras hjärtan. Jes. 48: 18.

Hur mycket vi än fröjdas över »segern, som Herrens hand beskärts, så smärtar det oss dock att se hur många stå Guds Ande emot och gå tillbaka till sina hem till synes lika oberörda som förut. Särskilt gäller detta männen.

Men stundom få de dock lyssna till »efterpredikan», såsom t. ex. en ung man, som varit med om mötena i Tungchow.

Han syntes ej beröras av ordet då, men en natt efter hemkomsten hade han en dröm, under vilken hans synder framställdes för honom så hemska, att han vaknade och måste upp och tända lampan för att läsa bibeln och bedja återstående delen av natten. Han blev sedan som en ny människa och behandlade sin hustru på annat sätt än förut. Han hade nämligen ämnat sälja henne och köpa sig en annan i grämelse över att hon ej hade förmåga att sköta hemmet till hans belåtenhet.

Nu ordnade han så, att hon fick komma in till Pucheng och deltaga i dopklassen här, ty även hon bekände sig vara troende. Hon syntes dock ej tillegna sig mycket av undervisningen, men en dag fick Guds Ande grepp om henne, så att hon blev »olycklig över sina synder ända därhän att hon ej visste var hon skulle göra av sig», som hon sade, då hon kom till mig och bad om förbön på kvällen.

Vilken nåd det är att få »stå och se på hur Herren frälsar».

Det var så underbart att förnimma hur han själv kom och löste henne från hennes syndabörda och fyllde henne med sin frid och salighet.

Hon blev döpt och följde sedan sin man hem, där de nu i endräkt och frid söka vittna om Guds nåd.

Ack, att »hans arm blottades» än mer inför våra ögon!

Hanna Wang.

»Komma ni snart igen?»

(Utdrag ur privatbrev.)

Hoyang den 25 nov. 1931.

Det har varit en arbetsam höst för oss, ända sedan vi kommo tillbaka efter sommaren. Inte förrän i dag, tycker jag, att jag kunnat ta en dag för vila. Jag kom hem i går kväll efter att ha varit något över en vecka på en av våra utstationer, Sï-ch'ien-chen, för möten.

En av våra bibelkvinnor var med mig. Henne använder nu Gud särskilt att hjälpa själar, som Guds Ande fått röra vid. Hon är en skatt, mycket begåvad och har lätt att tala. Måtte Gud få bevara henne från högmod och hålla henne liten och ringa i sig själv, att han alltfort må kunna använda henne i sin tjänst.

Vi hade en rik tid samman. Guds Ande talade, och det blev nöd i hjärtana över synd. Gud är underbart nådig, som låter oss få vara med och se det stora undret ske i människosjälar. Ett under *är* det. Det blir större och större för mig för varje gång, jag får se det.

Sista dagen där reste vi till en by 10 li från Sï-ch'ien-chen för att hälsa på en kristen familj. Vi kommo mycket olämpligt. De skulle dagen därpå »ting hsi-fu» (avsluta överenskommelse om förlovning) och voro som mest i farten med att förbereda mat för gäster, som skulle komma. Det var ett rikt hem, och de presenter, som den lilla fästmön skulle få, voro både många och vackra. Den 14-årige fästmannen går i gosskolan i Hoyang och har inte den minsta aning om alltsammans. Bröllopet skall ej stå förrän om ett par år. Jag är redan bjuden, och jag hoppas att de komma ihåg det, för jag har aldrig varit på ett riktigt fint kinesbröllop förut.

Det fanns ett par kristna till i den byn, och vi hade på f. m. ett möte för dem. Efter middagen voro vi bjudna till ett annat hem att tala till hedningar. Det var byns rikaste hem och bestod av ej mindre än 18 medl. Endast en av de 18 var kristen, en av sonhustrurna. Stackars liten! Det är inte lätt, ej att undra på att hon kallnat. — Det var ett av de finaste kineshem jag sett. Alla husets medlemmar och en stor skara kvinnor samlades. Det blev ingen lång stund vi fingo tala till dem, ty vi måste tillbaka innan mörkret föll på. Där fanns öppnade och beredda hjärtan. Hur de tiggde oss att stanna ett par dagar! Men vi kunde ej, ty kärra till Hoyang var redan beställd till dagen därpå.

Jag kan ännu se skaran av kvinnor stå där på trappan. Det grep mig. »Kom snart igen och låt oss höra mer!» — »Hur många dagar dröjer det, innan ni komma igen?» — Jag vågade inte svara, ty det blir inte före jul och kanske inte närmast efter jul heller. Vi ha hela hösten arbetat i Hoyangdistriktet och hoppas få ge en del av våren åt Hancheng, efter sedan en bibelkvinnokurs och en annan kurs för kvinnor, som vi tänkt ha här i Hoyang är över. Vad jag önskade att någon eller några därhemma kunde sett skaran av kvinnor på trappan och hört deras vädjan: »Komma ni snart igen?» Jag vände mig om och såg på dem. Jag kan inte säga vad jag kände. Och samma villighet att höra är det överallt. — »Hedningars skaror så sucka och kvida, Ropet om frälsning sig tränger så vida.» — — —

Ida Söderberg.

Redovisning för influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo.

Oktober—december 1931.

In natura: G. och A. S., Lidköping, två lådor bitsocker; K. och B. F., Storängen, kläder; H. H., Södertälje, kalvstek; L. B., Naglarp, julost; K. H., Skärsboda, julost; M. K., Kristdala, julost; A. K, Björkeryd, julost; Nye Ungdomsförening, julost; Onämnd, en Singers symaskin; H. och N. H., Stockholm, äpplen, apelsiner, konfekt, marmelad, kaffe, te, chokolad, risgryn; M. Ö., Stocksund, 1 låda apelsiner, bananer, äpplen, fikon; E. K., Stockholm, gotter till julbordet; Familjen B., Duvbo, 1 dussin handdukar; D. och M. J., Duvbo, lutfisk, druvor, blommor; K. W., Lidingö, marzipantårta; Lilltomtavännerna, charkuterivaror varje vecka, tårta.

Kontant: Okänd vän, Kristdala, 15: —; K. S., Huskvarna, 10: —; L. S., Stockholm, till julbordet, 25: —; L. T., Storängen, d:o, 20: —; F. P., Björklinge, till gran och ljus, 10:—; R. H., Pascdina, Carl., 25: —; A. S., Stockholm, 5: —; E. J., Sala, 10:—; K. S., Huskvarna, 5:—; M. O., Huskvarna, 5:—; E. A., Vetlanda, till extra julgotter, 25:—.

Med varmt tack till varje givare!

»Jag skall offra åt dig med villigt hjärta; jag skall prisa ditt namn, o Herre, ty det är gott.» Ps. 54: 8.

August och *Augusta Berg.*

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 37:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1932 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Jesus, världens ljus. — Trettondagens missionshögtid. — Hemförlovade ombud. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Redov. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.
32310

N:r 3. ÅRG. 37. 10 FEBR. 1932. PREN.-PRIS 2:-25

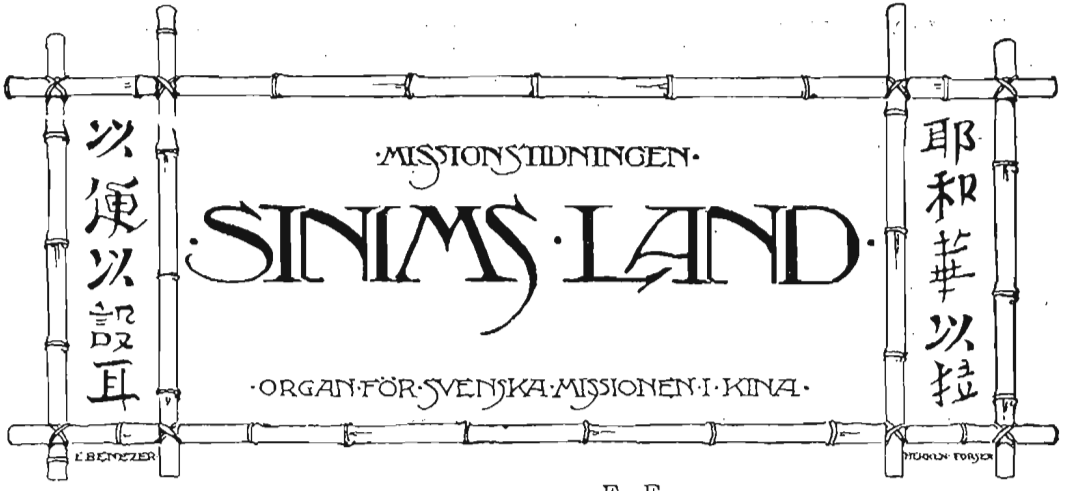

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Bild av kvinnoskolan i Honanfu 1930.

"UTBLOTTADE PÅ ALLT, LIKVÄL ÄGANDE ALLT".

2 Kor. 6: 10.

Bibeln är de stora motsatsernas, men icke motsägelsernas, bok. I densamma framställes skillnaden mellan ljus och mörker, liv och död, synd och nåd, sorg och glädje, fattigdom och rikedom, fångenskap och frihet, blindhet och seende, kärlek och hat, Gudsskepnad och tjänareskepnad, hunger och mättnad, överflöd och brist o. s. v.

Den nu ingångna passionstiden ställer oss inför Guds i Kristus Jesus uppenbarade nåd. »I kännen ju vår Herres Jesu Kristi nåd», skriver aposteln i sitt brev till församlingen i Korint.

Man kan säga, att nåd var grundtonen i apostelns förkunnelse. Själv hade han mottagit så mycken sådan, erfarit dess underbara kraft, och han levde av densamma och förkunnade densamma. För att i fullaste måtto kunna tillgodogöra oss påskens välsignelser, behöva även vi få en ny blick på vad som innefattas i ordet nåd, och då måste vi allra först bliva utblottade på all egen förtjänst och värdighet.

Vi leva nu i deklarationstider. Alla tillgångar och alla skulder måste noggrant uppgivas. I andligt avseende äro vi alla i saknad av Guds härlighet. Genom trons lag är all vår berömmelse utestängd. »All vår rättfärdighet är såsom en befläckad klädnad.» Jes. 64: 6. Detta är den andligt fattiges bekännelse. Han är utblottad. Det var känslan av detta som inspirerade Toplady till att sjunga:

»Intet kan jag giva dig,
till ditt kors jag sluter mig,
naken dig om kläder ber,
hjälplös upp till nåden ser.»

I motsats till detta framställer skriften dem som »redan blivit rika» (1 Kor. 4: 8); dem som säga: »Jag är ju rik, jag behöver intet» (Upp. 3: 17) och »dem som han måste skicka bort med tomma händer» (Luk. 1: 53).

Vilken välsignad erfarenhet är det icke, att genom Guds Helige Andes verkan hava blivit så utblottad på all egen rättfärdighet, att man kan prisa Gud för den oförskyllda rättfärdiggörelsen och förlossningen genom Kristus Jesus!

Utblottad, men likväl ägande allt! Om denna andliga rikedom hade redan Asaf en förnimmelse, då han utbrister: »När jag har dig, icke åstundar jag något på jorden» (Ps. 73: 25).

Känna vi så vår egen andes fattigdom, så vill även Guds egen Ande för oss uppenbara, att »han, som icke skonat sin egen son, också vill skänka oss allt med honom» (Rom. 8: 32).

»Den som en gång hos sig erfarit Guds nåd, ser först tydligt huru mycket mer av Guds nåd som ännu återstår för honom att vinna, huru överallt kringströdda gåvor av den gudomliga barmhärtigheten ligga beredda åt honom, vilka han blott behöver samla och tillgodogöra sig.»

Även för oss som mission hava vi en dyrbar erfarenhet av vad det vill säga att vara utblottade på allt, men

likväl vara ägare till allt. Under de fyrtiofem år Svenska Misionen i Kina ägt bestånd har densamma, mänskligt sett, icke ägt några yttre stöd eller tillgångar att förlita sig uppå. Den har varit »utblottad på allt». För allt måste vi dagligen se vår Gud i händerna, och vår tro har mer än en gång prövats, då det gällt behovet av personliga krafter i hemlandet och på missionsfältet, eller då vi stått inför stängda dörrar, varit omgivna av yttre faror, och då det gällt medel för verksamhetens bedrivande. Och likväl ha vi fått erfara, att vi »ägt allt». Med ödmjukhet höves det oss att bekänna, att mycket som för oss synts alltför underbart, likväl icke varit för underbart för Herren Sebaot, ja, att han ännu i dag är »en undergörare» (Ps. 77: 15).

Så give oss Herren då mer och mer av den nåden att alltid känna oss rätt utblottade så att vi även må få erfara välsignelsen av att likväl vara ägare till allt.

August Berg.

Judit Högman 50 år.

Fru *Judit Högman,* född Gustafsson, fyller den 11 innevarande februari 50 år. Hon föddes nämligen denna dag år 1882 i Nässjö, där hennes föräldrar, godsägare C. J. Gustafsson och hans maka, född Karlsson, voro bosatta.

Under studier vid Storckenfeldtska Skolan i Jönköping kom hon till full avgörelse för Gud, och snart blev det hennes högsta framtidsmål att få gå ut till hedningarna med fridens budskap. Såsom ytterligare förberedelse för missionärskallet genomgick hon en bibelkurs vid Götabro, en kurs vid Kina Inlandsmissionens hem för kvinnliga missionärskandidater samt en sjukvårdskurs på Flens lasarett.

Judit Högman.

År 1905 utreste hon som Svenska Missionens i Kina missionär till Kina, och år 1908 ingick hon äktenskap med missionär Nath. Högman. De fingo sitt verksamhetsfält i södra delen av vårt Shensidistrikt, med bostad i Tungchowfu, och att arbetet där utfördes med kärlek, glädje och framgång, därom vittna underrättelserna från dem.

Arbetstiden i Kina blev emellertid ej så lång för fru Högman. Redan år 1910 nödgades hon av hälsoskäl återvända till hemlandet. Herrens verk därute krävde, att hennes make stannade kvar, då hon reste hem. Det var en svår prövning, en kännbar offerstund, men Herren gav villighet samt nåd och kraft även för den tidens behov.

Från år 1912 fick även missionär Högman sin arbetsuppgift i hemlandet, och fru Högman fick åter vid sin makes sida tjäna S. M. K. Prövning och lidanden mötte dem emellertid åter ganska snart, i det att det ej dröjde så länge förr än missionär, sedermera missionssekreterare, Högman började lida av den sjukdom, som den 11 febr. 1926, alltså på fru Högmans födelsedag, ändade hans jordeliv.

Fru Högmans gärning inom S. M. K. har alltså ej varit fri från lidande. Tro-

get har hon dock hållit ut i gemenskapen med vår mission och är sedan 1928 medlem av S. M. K:s Kvinnokommitté. Vi tacka Gud för hennes insats och tillönska henne på högtidsdagen och för kommande dagar rik välsignelse och stor lycka. Minnesordet, som hon lämnade vid sin avskiljning, har ej förlorat sin kraft: »Trofast är han som kallar —; han skall ock utföra sitt verk» (1 Tess. 5: 24).

M. L.

Missionstidningen Sinims Land.

För några dagar sedan utsändes provexemplar av Missionstidningen Sinims Land till personer, vilkas adresser vi ha på vår expedition. Vi äro så tacksamma, om de, som mottagit en sådan försändelse, godhetsfullt ville dela ut provexemplaren till vänner och bekanta.

Vidare bedja vi att få påminna om, att vi med glädje gratis sända provexemplar av tidningen till dem, som tillkännagiva en önskan därom. Skulle alltså någon, som ej nu erhållit provexemplar, kunna och önska utdela sådana, motse vi med tacksamhet ett meddelande därom. Naturligtvis gäller detta även sådana, som fått provexemplar, men ha användning för flera.

Till sist ville vi ock uttala ett varmt tack för förbön och hjälp med tidningens spridning samt uttala vår förhoppning om, att tidningen alltfort må få vara innesluten i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förbön.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönemötena för S. M. K., vilka hållas tidsdagarna mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, *Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.* Välkomna!

Kinas mångfaldiga nöd.*

Av missionär, pastor *Koskikallio.*

I hela världen råder nu nöd och förvirring. Alla de kristna nationerna befinna sig i en svår situation. Men i hednavärlden äro förhållandena ännu mera invecklade. Av alla icke kristna länder är Kina störst. Kina är en värld redan i och för sig. Tidningspressen förtäljer nu varje dag om krigsoperationerna där. Och om man i andra länder under fruktan ser framtiden an, så är detta i ännu högre grad fallet i Kina. Kina är uppfyllt av fasor och lidanden. Krig, hungersnöd, torka och översvämningar hemsöka beständigt landet och förorsaka enorma skador. En västerlänning äger ingen möjlighet att bilda sig en föreställning om de bittra lidanden, som en kines måste genomgå.

De mångåriga inbördeskrigen ha för Kina varit mycket olyckliga. Ytterst få äro de städer och köpingar i landet, vilka undgått uppror och oroligheter. Och i krigets spår följer död och ruiner. Till sin storlek oberäkneliga äro de skador, som det tjugoåriga kriget förorsakat Kina, dess landskap och enskilda medborgare. Detta land, där fordom en god ordning rådde, befinner sig nu i ett tillstånd av kaos och villervalla. Handelsmännen och bönderna ha blivit utarmade. Bostäderna ha blivit försatta i ett eländigt skick. Inga förtjänstmöjligheter finnas. Armod och fattigdom har gjort sitt intåg överallt. Friden och lugnet har flytt. Samhället är skyddslöst. Dagarna tillbringar man i fruktan och bävan. Nätterna förflyta under ängslan och oro. I dagbräckningen bär man det lilla, man äger, till något gömställe. Sina dörrar förser man med extra lås och reglar. Alla frukta för sitt liv och sin egendom. Soldater, rövare och kommunister plundra så mycket de hinna och komma åt. Och arméerna giva så gott som ingen er-

* Denna artikel, som ju särskilt skildrar förhållandena i de trakter, där Finska Missionssällskapet arbetar, införes såsom en påminnelse om nöden därute, fastän ej alla här angivna detaljer kunna tillämpas på S. M. K:s fält.

sättning för allt det, som de beröva handelsmännen och bönderna. Genom att för fångarna fordra lösen utpressa de av befolkningen de sista skärvarna. Varje »huvudman» pålägger tunga skatter, som indrivas med omänsklig hårdhet. Detta kan upprepas på en och samma ort flera gånger om året. En del skatter till staten uppbäres stundom för tio år framåt. Kriget har även i hög grad befrämjat råheten. Maktens innehavare växla ofta. Vad den ene fastställt, upphäves av den andre. Och förmildrar den ene något, så skärper den andre. Kommer en till makten, få alla de lida, vilka förut skadat denne.

Obarmhärtigt ha de bemött de egna medborgarna. Fosterland och folk ha för dem varit blott bisaker. Genom deras krig har Kina utarmats, försvagats och förlorat sitt anseende. I mycket nära samband härmed stå de ekonomiska svårigheterna. På det ekonomiska området råder i Kina stor nöd och förvirring. Vi tala här hemma om penningbrist och om penninglägets tillspetsning. Över detta behöver man ej beklaga sig i Kina. Ty där har riket inga banker alls. Privatbanker finnas nog, vilka var och en låter slå mynt och sända ut dem i rörelsen. Varje handelsrörelse har sina egna sedlar. Handelskamrarna, apoteken och pantlåneinrättningarna ha alla sina egna penningar. En stad på 10 kilometers avstånd har andra penningar än ens egen stad, och ens egna penningar ha där många gånger mindre värde. Ligger en stad ännu längre borta, äro de egna penningarna ännu mindre värda. Landskapet Hunans mynt gälla ej i grannlandskapet Hupeh. Koppar, silver och guld ha i de särskilda landskapen och på de olika orterna olika värde. Därför behöves det så otaliga växlare. De finnas överallt. På varje gata sitta de bakom sina bord och driva sin affär. De ge i utbyte så mycket som de själva finna för gott. Ofta äro de mycket inflytelserika och betydande. De bli snabbt rika. De giva även lån för en dag, en vecka, en månad o. s. v. samt kräva ofta 24 % i månaden. Utom kinesiskt mynt använder man i Kina även utländsk valuta framför allt pund och dollars. Vid växling av utländskt mynt bedrives i Kina mycket bedrägeri. Lyckligtvis finnas dock i Kina stora utländska banker, som vid handeln med vita följa vida ärligare och fastare principer.

Lika obestämda som penningarnas värde äro kinesernas mått och vikter. Också de äro på olika platser mycket olika. I handeln använder man särskilda mått för olika slags varor. Varje våg har sitt slag av vikter. Av lättare varor gå flera gram på ett kilo än av tyngre. Och vid inköp äro ej vikter och mått desamma som vid försäljning. Allt detta beror av godtycke. Den ene är snålare än den andre. Vi förstå att denna oordning i hög grad är ägnad att befrämja bedrägeriet. Alla äro oärliga mot varandra. Obarmhärtigt utblottas den fattige på sin sista skärv, medan de mäktiga och rika samla sig allt större skatter. De kinesiska bönderna äro utsatta för alla slags bedrägerier. Detsamma är fallet med de mindre bemedlade och ärligare handelsmännen. I sin nöd taga de ofta sin tillflykt till avgudarna. Men också i dessas tempel bliva de bedragna. Och det är dyrt att tillbedja avgudarna. Ty till detta behövs ljus, rökelse, skänker, penningar och djur till offer, spåmän, trollkarlar, astrologer m. m. Men även av avgudarna bliva de arma människorna bedragna.

I Kina äro levnadskostnaderna till följd av kriget mycket höga. Den njuggt tillmätta maten är mycket dyr i förhållande till lönerna. För ris, salt, växtoljor betalas ofta summor, som de fattiga blott med möda förtjäna.

Fattigdomen och hungern är trots landets naturliga rikedomar, stor. Det finnes tiotal miljoner människor, vilka ej ha råd att äta mer än ett mål om dagen. Bostäderna äro synnerligen eländiga. Rummen sakna fönster och golv. Ofta håller man husdjuren under samma tak som människorna. Möblerna och husgeråden äro mycket primitiva.

Den tredje orsaken till den nöd, i vilken Kina nu befinner sig, är av social natur. Man ägnar för närvarande den sociala frågan stor uppmärksamhet överallt i värl-

den. Men ehuru de sociala förhållandena i de västerländska staterna äro i behov av reform och förbättring, så äro de dock idealiska i jämförelse med desamma i den österländska världen. Sedan gammalt har Kinas folk varit indelat i fyra klasser: de »lärde», bönderna, hantverkarna och köpmännen. Lägre klasser än dessa ha tiggarna, soldaterna, barberarna, slaktarna och skådespelarna utgjort. Under senaste tid ha dessutom som särskilda klasser uppträtt fabriksarbetarna, handelsförmedlarna och eleverna vid skolorna. Fordom var klasskillnaden mycket stor. Ehuru i Kina icke förekommer kast i samma mening som i Indien, har dock varje klass levat inom sina egna murar, isolerad från de andra. Svårt var det avancera från en klass till en annan. I den klass, som föräldrarna tillhört, hörde man även själv hemma, och där fick man stanna för hela livet. Den fattige och ringe ägde inga möjligheter att vädja till rätten. Ty därtill fordrades klingande mynt. Detta var fallet inom alla ämbetsverk. De missnöjdas röst kunde ej göra sig hörd under den tid, då Kina var ett kejsardöme. Den republikanska styrelseformen har åtminstone i teorin avskaffat detta missförhållande. Ty den gjorde alla människor lika inför lagen. Den skänkte kvinnan fulla människorättigheter. Kvinnan ansågs nämligen som en själlös handelsvara. Det var en skam att undervisa en sådan, och det var för mannen förnedrande att tala med henne. Många framsteg ha på detta område gjorts under republikens tid i Kina. De gamla traditionerna äro dock ännu starka och mäktiga. Kvinnans lott är ännu synnerligen beklagansvärd. Svärmödrarna äro grymma i förhållande till sina svärdöttrar. Kvinnohandel förekommer ännu. Barnförlovning är likaså allt fortfarande bruklig. Livets bitterhet leder icke sällan den kinesiska kvinnan till att bära hand på sig själv.

Oordningen i landet har inverkat mycket ogynnsamt på de sociala förhållandena. Den starka äger makten. Eleverna vid skolorna ha ett stort inflytande. De enskilda medborgarna, tjänstemännen och hela affärsvärlden måste lyda deras befallningar.

Kommunisterna har under allt detta vunnit stor spridning och verkat nedbrytande och omstörtande på samhället. Såsom i Ryssland har den även i Kina smulat sönder det fäderneärvda och trampat allt heligt under fötterna. Hemlivet och äktenskapet har förhånats och upplösts. Allt bildningsarbete förkastas som värdelöst. Äganderätten och näringsfriheten anses som ett stort brott, som är förtjänt av dödsstraff. Makten tillhör den obildade, och den ringe tillkommer platsen på ärans höjder. De rika berövar man livet, och deras skatter delas ut åt den plundrande massan. Envar bör böja sig för svärdet och gevär. Och av dessa finnes det i Kina rikligt. Det kommunistiska partiet bedriver en djärv och energisk verksamhet. De nutida förhållandena i Kina äro ej ägnade att minska den kommunistiska faran utan att tvärtom göra den ännu större. Från det närbelägna Ryssland tränga de kommunistiska idéerna ständigt med förnyad styrka in i landet.

(Ur Missionstidning för Finland.)

Ljuset lyser i mörkret.

Julens stora högtid har just firats i lugn och ro och vi äro ett ljust och gott minne rikare. Nej, det är mer än ett minne, det är en orsak till innerlig tacksamhet mot Gud, och det har fört med sig en välsignelse, som varar, när andra minnen blekna.

Nog undrade vi här som på så många andra platser i Kina, hurudan julen skulle te sig. Oron hänger ju i luften i detta av strid och split så söndersargade land, att man undrade om Fridsfurstens budskap skulle vinna något behör. Och erfarenheterna från andra jular, då en massa agitationer enligt Moskvas metoder brukade taga fart, kunde ju tänkas upprepa sig.

Foto: R. Anderson.
Kapellet i Honanfu.

Vad Honanfu beträffar äro vi dock så innerligt tacksamma till Herren för att många av våra farhagor ej behövt besannas. Herren har givit både yttre lugn och inre frid, och för allt tacka vi honom.

Många av våra kära kristna mötte upp i vårt rymliga kapell, och det var rent förvånansvärt hur fullsatt det var i den tidiga julottan. Cirka 300 personer voro samlade, och många av dem kommo dagen före från långt avlägsna utstationer. Högtidsstämningen låg i luften, då vi fingo se grupp efter grupp av trötta vandrare komma in på missionsgården, och överallt var det ett fejande och stökande, som blev mera ivrigt efter som den stora dagen närmade sig. Gudstjänstlokalerna hade genomgått en förnyelse. Kapellets dörrar och fönster hade fått en välbehövlig ommålning, vilket arbete just hunnit avslutas i tid. Gatukapellet hade vitkalkats, så att det såg mera inbjudande ut. Och bibliska planscher och deviser med särskilt hänsyftning till julens budskap hade klistrats upp både utanför och inuti. Folket, som går förbi på gatan märker, att det är något särskilt, som pågår. Nu och då bildas en kö för att se på de kolorerade bilderna. Man undrar vad det gäller. Jo, det är Jesu födelse, som skall firas. A-ha, de nicka förstående. Skall månne också en ljusets stråle få lysa in i deras mörka hjärtan och förbyta aningens dunkel i solljus dag?

På julaftonskvällen hålles en särskild gudstjänst för alla som under natten bo på missionsstationen, och på juldagens morgon samlas man redan kl. halv sex för att fira Jesusbarnets födelse. Ljuskronor ha flätats av bambu och cypresskvistar, och två kandelabrar brinna framme vid predikstolen. Orgeln intonerar julhymnen och unga sjunga med de gamla i lovsången till den Eviges ära. Det gamla och dock alltid nya julevangeliet läses, och så följer några inövade sånger dels från elever i kvinnoskolan och dels från en kvartett av manliga ungdomar. Efter ytterligare sång och ett kort tal över jultexten kommer en annan punkt på programmet, som väl inte minst uppskattas av de många barnen, som också kommit med. Alla gudstjänstdeltagarna få var sin skål av jordnötter och torkade persimoner. Och när solens strålar börja bryta sig väg genom kapellets fönster, skingras skaran efter att ha fått andlig och materiell förplägnad. Omkostnaderna för det sistnämnda bestreds huvudsakligen av våra kristna själva, och vi gåvo blott vårt lilla bidrag till insamlingen, som de satte igång. Då jag efteråt frågade kassören hur ekonomien gått ihop, svarade han: »Jag bad Gud så mycket om det, och tänk, pastorn, det gick ihop precis och vart något litet över till och med. Och detta trots att det kom minst en tredjedel mer folk än vad vi beräknat. Var inte det Guds välsignelse så

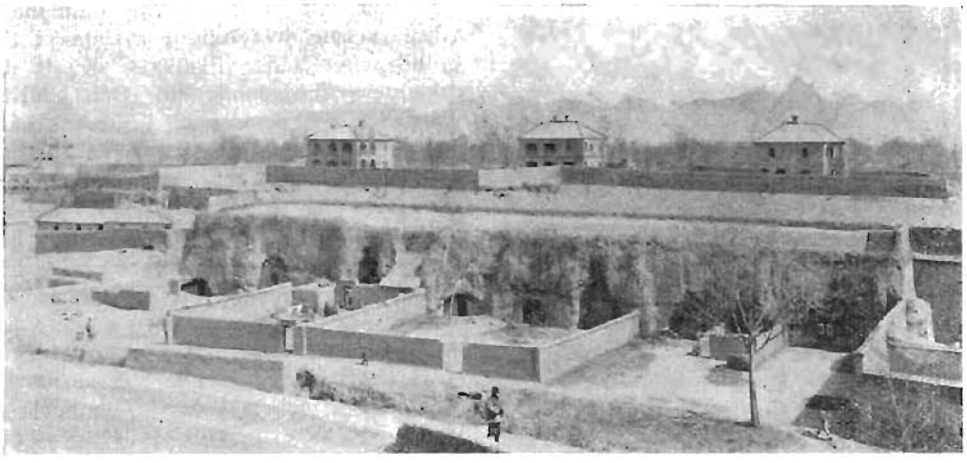

Foto: R. Anderson.

I förgrunden grottbostäder nära Honanfu.

säg?» Jo, det voro vi båda ense om, att det måste vara. Han, Emanuel, hade varit med oss. Vi hörde det och sågo det.

På förmiddagen samma dag fingo vi åter samlas till »stora gudstjänsten» och sedan på kvällen var ett samkväm anordnat i kvinnoskolans lektionssal, då samtidigt terminsavslutning ägde rum där. Aftonen förflöt under gemytlig och värdig samvaro, och vi kunde efter dagens slut innerligt tacka Gud för en dag i hans gårdar.

Även på många av våra utstationer har julen kunnat firas i kärlek och frid. Två av våra bibelkvinnor jämte en av församlingens äldste reste upp till Minkaokretsen ett par veckor före jul för att arbeta där. Det har varit lite si och så med sämjan de kristna emellan däruppe sista tiden, och det har vållat oss smärta. Då bibelkvinnorna kommo dit, sändes ett par deputationer till oss med begäran, att de skulle få stanna och hjälpa dem över julen. Det fingo de förstås gärna. En insamling sattes i gång, och så beredde man sig de olika grupperna emellan att i frid och sämja fira Fridsfurstens ankomst. Åter fingo vi se vilken förunderlig makt julens budskap har över sinnena.

När annandagens morgon randades och vi tittade ut genom fönstret, vad se vi då? Den vita, glänsande snön håller på att breda sitt mjuka, rena täcke över den enformigt gråa marken. Våra småttingar jubla: »Se snön!» Och för oss blir den vita snön till en symbol för den hjärtats renhet, som julens budskap vill medföra. Måtte han, som kommit för att frälsa sitt folk från deras synder, också få göra vårt hjärta vitt såsom snö. Då har han ej kommit förgäves. Och då ha vi ej firat julen förgäves.

Nath. Engbäck.

*

"Mitt varma tack!"

Sinanhsien, Honan, 31 dec. 1931.

Kära Missionsvänner!

Ännu är det några timmar kvar på detta år, och jag vill använda en stund att nedskriva mitt varma tack till alla kära missionsvänner, som kommit ihåg oss och sänt hälsningar och gåvor till oss denna jul.

Vi skulle ha vårt s. k. stormöte, och eftersom soldaterna alltjämt äro inkvarterade här, var det nästan som om fruktan ville gripa oss. Emellertid vek denna fruktan, och då en ur deras led, en ung officer, stod med bland de tolv som döptes, kände man »stor glädje».

Det var fem synnerligen goda, stilla och fridfulla dagar inför Herrens ansikte.

I morgon är Nyårsdagen, och alla äro upptagna med förberedelser för densamma. Vad vi komma att möta under det nya året veta vi inte, men det kännes som vore det krigsluft.

Vi sluta inte skolorna utan läsa som vanligt. Trettiosju flickor och nittiotvå gossar äro här nu, och flera väntas. Bedjen för oss att vi må få nåd att visa dem rätt väg.

Barnen i Yuncheng ha också haft en god jul, förstår jag av nyss anlänt brev. »Hans folk och hans fosterfår.»

Varmt tack till alla kinavänner.

Maria Pettersson.

Jesus. »Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt.» 2 Kor. 5: 17. »En ny *skapelse*» — det duger ej att sätta en eller annan ny lapp på det gamla.

Mottagen nu allesamman vårt hjärtas tack för gamla året, för förbön och kärleksgåvor, nu senast julgåvorna. Herren löne Eder alla! »Ett gott mått, packat, skakat och överflödande, skall man giva i edert sköte, ty med samma mått, varmed I mäten, skall det mätas åt eder igen.» Luk. 6: 38.

Sistlidna höst skänkte Herren oss mycken uppmuntran i arbetet i Chiehchow

Bibelskolan för kvinnor i Chiehchow hösten 1931.

"Slån en bönering omkring oss!"

Chiehchow Sha, North China *via Sibirien.*
Den 4 jan. 1932.

Kära missionsvänner!

»Fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse, och hela eder ande, själ och kropp varde behållna ostrafflige vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse. Trofast är den, som kallar eder, han skall ock göra det.» 2 Tess. 5: 23, 24.

Ett nytt år ligger framför oss. Ny nåd och nya tillfällen erbjudes oss var och en. Under böneveckan som nu pågår är huvudtemat: *Vägen till förnyelse.* Förnyelse är också vad vi bäst behöva och vägen är både i tältverksamheten och hemma på stationen. Själar vaknade upp ur syndasömnen och ville börja ett nytt liv. Det ljuder liksom en ny ton ibland oss, och vi bedja, att den må tilltaga i klarhet och styrka. Ett sådant härligt bönemöte som vi hade i dag kl. 12 midd. — det första i böneveckan — ha vi ej haft på länge. Höstens bibelskola för kvinnor, som föregicks av en veckas välsignade väckelsemöten, ledda av tvenne kära systrar från Kina Inlandsmissionen, avslutades först d. 22 dec. Inalles deltogo 18 kvinnor, men en av dem blott de sista dagarna. Johannes evangelium, som vi tillsammans studerade, blev för oss likt en gruva av äd-

laste guld. I febr. hoppas vi få börja skolan på nytt.

Till sist fotograferade vi oss och jag skickar eder ett kort, på det att, när I sen oss »ansikte mot ansikte», I mån höja en bönesuck för vårt eviga väl, ja, slån en bönering omkring oss! Kommen ihåg att vi bo där satans tron står! Striden är hård, och om I icke hållen våra armar uppe kunna vi ej vinna seger. I slutna led vilja vi alltså gå framåt, icke sant? Segerfursten går framför.

Den kära julhögtiden, nyss förliden, kom med rika håvor till oss alla. På julottan halv 6 klingade julsångerna lika skönt som alltid och änglasången från Skriften skönast.

På f. m. samlades åter en liten skara för att tillbedja den »nyfödde judakonungen», vars stjärna vi sett här i östern. »Följa vi Guds ord, det klara, Skall en stjärna det oss vara, Som oss för till Jesus Krist.» Barnfesten på kvällen var mest besökt — omkring 500 personer. — Kapellet var fyllt till sista plats, och julens budskap frambars av gamla och unga. Traktering fattades ej heller, fast det började bli lite knappt mot slutet, men så hade ju också alla julottebesökare undfägnats på morgonen. Många, som aldrig annars sätta sin fot inom våra väggar, infinna sig på julkvällen och få då höra det fasta ordet att Jesus kom i världen att frälsa syndare. I nödens stund, om ej förr, torde de fly till honom.

Julträdet — en cypress — lyste bittida och sent — en stor dragningskraft. O, att det finge draga någon själ till Jesus, det *sanna* ljuset! »Alla ting äro dina tjänare.»

Och nu blott en hjärtlig hälsning från min man och

Eder i Jesus tillgivne

Hilma Tjäder.

Våra hjärtan behöva icke endast vara besökelseplatser, dit Herren stundom kommer, utan boningar, där han har sitt stadiga hem.

Dorotea Trudel.

Lammets sår.

O, huru stort, när jag får se
All himlens prakt och glans
Och alla helgon strålande
Med livets segerkrans.

Kör:

Men störst av allt, jag skåda får,
Näst Gud och Jesus kär,
Det blir hans sår, hans dyra sår,
Som just för mig han bär.

O, huru stort att se Guds stad
I härlighet och ljus
Och med de frälsta vandra glad
Uti min Faders hus.

O, huru stort att skåda få
De gator utav guld
Och inför tronen bärgad stå
Från all min synd och skuld.

O, huru stort att där få bo
I evigheten lång
Uti en ljuvlig sabbatsro
Och sjunga Lammets sång.

Ja, allt blir skönt och underbart
I himlens sköna land.
Och resan dit får bättre fart,
Blott jag kan se dess strand.

K. G. Sjölin.

UNGDOMENS AVDELNING

Jag och min välsignelseask.

Översättning av *Ida Granqvist.*

»Jag ser, Ni ler litet åt min ask med den underliga påskriften, fröken, och jag tänker Ni skulle, som de flesta andra, vilja veta meningen med det. Så, om Ni vill ta den här stolen och sitta ner, skall jag berätta Er historien, ja, inte allt, det skulle ta mest en månad, men något utav det.

Det började på det här sättet. Efter min stackars gamle man dött, det är nu

tre år till Mikaelsmäss, var jag så nere på allt sätt och knotade jämt och fann fel med allt och alla. Jag fortsatte med den lilla affären, som vi haft, och det gick ju bra nog, men jag såg allt från den mörka sidan, och ingenting var mig i lag. Det var dåliga priser och reumatismen var svår och vädret var ledsamt, ett elände alltihopa.

En dag kom en ung fröken in i min affär; vi pratade litet, och hon hörde på mitt vanliga knotande och knorrande över saker och ting i allmänhet och mitt onda knä i synnerhet. Just som hon skulle till att gå, lade hon några biljetter på disken. »Här», sade hon, »är något för Er, fru Strand, och jag ville gärna, att Ni delade ut också till edra kunder, när de komma in; och skulle Ni vilja sätta upp det här i fönstret», och så räckte hon mig ett kort. Och hon såg så vänlig och rar ut, att jag kunde ej sagt nej, även om jag velat aldrig så gärna. Så att när hon gått, stack jag kortet upp i fönstret emellan ett par burkar syltad frukt. Och så tog jag mina glasögon och läste, vad där stod: »Kom och se ljusbilder torsdag kväll i församlingshuset, ingen avgift», stod det. »Ja, nog skall jag gå», tänkte jag, »jag har alltid tyckt om sådana där bilder.»

Ja, jag gick, och jag såg många av mina kunder där, så biljetterna hade gjort nytta. Och min unga fröken var där och log så vänligt emot mig, och jag berättade för henne, att jag blivit av med alla biljetterna, och så gnydde jag litet om vädret och reumatismen som vanligt. Och så släcktes ljusen, och det började.

Jag kommer inte ihåg så mycket av vad den herrn sade, som talte, men intressant var det, det minns jag. Det var om några svarta därnere i Afrika, och om hur de aldrig hört en smul om Gud och inte hade några kläder på sig och inte kunde läsa och en hel mängd sådant. Jag hade aldrig hört om detta förut i alla mina livsdagar. Och så visade han oss bilder, det var av några, som hade blivit omvända och hade kläder på sig, som vanligt hyggligt folk, och några kyrkor och skolor och ett sjukhus; och så berättade han ett par historier, som gjorde mina glasögon immiga och kommo mina gamla händer att fumla efter näsduken.

Och när ljusen tänts igen, sade han oss, att här kunde vi alla hjälpa, om vi ville. Några av oss kunde gå dit ut. »Ja», tänkte jag, »men det är då jag åtminstone för gammal till, och så är det den reumatismen.» Och några av oss kunde låta sina barn gå. »Ja», tänkte jag, »det är då blankt omöjligt, för det är bara jag och Tibby, katten, och ingen mer.» »Och några av Er», fortsatte han, »kunnen bedja.» »Ja», tänkte jag, »men jag behövde visst någon, som bad för mig i stället.» »Och några kunde arbeta», sade han. »Jag ser inte», tänkte jag, »hur det skall kunna gå till, jag har ju händerna fulla med affären och litet stärkning och strykning dessutom så mycket jag hinner och orkar.» »Och några kunna giva», kom det till sist. och så höll han upp en liten ask, densamma Ni ser här. »Detta», sade han, »kallas en välsignelseask, och var och en, som tar emot den, ombedes att lägga i en femöring för var välsignelse, som möter honom på hans väg.»

Så sjöng min unga fröken en sång: »Räkna dina välsignelser.» Och vi stämde alla in i refrängen, och det var riktigt vackert. Men jag kunde inte hjälpa, att jag tänkte: »Ja, inte skulle det ta mig lång tid att räkna mina välsignelser, jag har sannerligen inte fått för många.» Men, fröken, jag kunde likväl inte få det ur huvudet på mig, bilderna jag sett och berättelserna jag hört och sången vi sjungit. Ja, vet Ni, till sist marscherade jag rakt fram till bordet och sade: »Skriv mitt namn för en sådan där välsignelseask, är Ni snäll.» Och jag tog den med mig hem.

När jag tagit av mig kappa och hatt, tittade jag på asken. Det var en liten karta på ena sidan och ett bibelord på den andra. Och jag tänkte: ja, jag är rädd det kommer att gå en rundlig tid innan du blir full, min vän, för jag har då inte fått några välsignelser att tala om. Så satte jag asken på bordet och gjorde mig i ordning att gå till sängs och läsa mina böner som vanligt. Jag hade inte glömt det, fast

jag varit så nere och bara knotade över allting. Jag brukade be Fader Vår och några andra böner, som jag lärt.

Men just som jag föll på knä vid sidan om bädden, slog det ner i mig som en blixt: »Min bädd är en välsignelse ändå!» Men då tänkte jag, att det väl inte menades den sortens ting, så jag bad mina böner och gick till vila. Men det var som en röst i mitt öra om och om sade: »Din bädd är en välsignelse, och det är många, som inte ha en bädd i denna kväll.» Slutligen kunde jag inte hålla ut längre, utan kravlade mig upp, tände ljuset, letade reda på min börs och lade min första femöring i den där asken. Ännu en femöring låg i börsen, och jag tänkte: »pengar är en välsignelse ock, skulle jag tro» och den andra femöringen dansade in.

Nästa morgon gick jag in till den gamle mannen en trappa upp i samma hus, som målar kort och transparanger och dylikt. »Herr Johnson», sade jag, »jag skulle vilja ha ett stort, vitt kort, där det skulle textas två ord». »Ja, fru Strand», svarade han, »vad skall det vara för ord då?» »Min välsignelseask», sade jag; och så måste jag naturligtvis berätta alltihop för honom. Så fäste jag kortet på asken och ställde den på kaminfrisen i rummet innanför boden, och när jag kom in efter att ha betjänat någon kund, stirrade det mig rätt i ansiktet.

Första dagen asken stod där brydde jag mig inte mycket om den, men framemot liggdags kom jag att tänka på min bibel, jag vet inte, hur det bar till. Jag brukade inte läsa i den regelbundet, bara då och då; men den kvällen tog jag ner min mors gamla familjebibel och dammade av den och läste ett stycke. Och när jag läst, tänkte jag: »En femöring måste in i den där asken, för bibeln är en välsignelse, det kan då inte nekas. Och, vet Ni, fröken, alltse'n den kvällen har jag aldrig låtit vara att läsa i den gamla boken, och det har gjort mig gott, det vet jag.

En dag, när jag satt i rummet innanför boden och väntade på kunder, tänkte jag: »Den här gamla länstolen är då bra bekväm och skön». Min man hade köpt den en gång och låtit stoppa den så mjukt för mig. Och just när jag tänkte det, kom jag att se upp — och där stod »min välsignelseask» och stirrade emot mig. »Ja, marsch in, min vän», sade jag, och tog en femöring ur fickan. Och sen tänkte jag på alla de andra gamla möblerna, som jag rakt inte kunde vara utan, och än en femöring kröp in i asken.

Och så höll det på, och vet Ni, fröken, jag kom så in i det till sist, att jag riktigt började leta efter välsignelser, och sannerligen jag behövde inte gå långt! En dag lyfte jag på asken, och den var riktigt tung, vet Ni. Jag öppnade den och vad tror Ni? Det var 39 femöringar i den, och jag hade bara haft den i tre veckors tid! Jag blev riktigt förvånad. Och innan jag visste ordet av, föll det något blankt ner på den lilla högen av koppar, och mina gamla ögon voro våta, och det hade de ej varit på mången god dag. Och jag föll på knä vid sidan av pengarna och tackade den gode Guden för alla hans välsignelser och bad honom förlåta en gammal syndare som mig och frälsa min fattiga själ. Och jag kände, att han hörde mig.

Och nu skall jag skicka in pengarna, tänkte jag, och såg efter adressen, som stod i botten på asken; och så gick jag in till den gamle mannen en trappa upp och bad honom skriva några rader för mig med begäran att få en missionstidning mig tillsänd, så jag kunde få litet reda på dem, som pengarna samlades in för. Och länge dröjde det inte, innan det kom kvitto på pengarna och en missionstidning med en hel mängd att läsa och några vackra bilder dessutom. Jag och den gamle mannen tittade på det, och han läste för mig ur tidningen mest hela den eftermiddagen. Han blev riktigt intresserad, han med, och frågade efter asken och sade, att han skulle vilja lägga något i densamma, för han hade nog också några välsignelser att tacka för, när allt kom omkring. Och jag efter asken i handvändning, och han lade i en hel femtioöring. »Där», sade han, »det är för att jag lever i ett kristet land och — ja, jag har nog gruvligt mycket att vara tacksam för, när jag tänker rätt

efter, fast jag varit ett gammalt otacksamt stycke.»

Och så började det igen med asken, började med ett silvermynt denna gång; och när jag kommit ner till mig, lade jag i en tjugofemöring för att liksom hålla femtioöringen sällskap. Det var för: 1) denna präktiga missionstidning, 2) jag hade fått en, som ville läsa den för mig och 3) en kamrat i denna välsignade sak.

Det var rent förunderligt, vilken omvälvning den asken gjorde i mitt liv. Jag började regelbundet gå till gudstjänsten. Det hade jag så gott som slutat med, sen min man dog. Och så hörde jag, att de hade bönemöten för de stackars svarta därute i Afrika, och jag gick dit, och där fick jag höra mycket om dem och deras nöd, och jag fick många att be för. Och jag kände, vet Ni, fröken, som hörde jag alldeles ihop med det där missionssällskapet till sist. Ja, den asken, den lärde mig tända, det vet jag då, och den lärde mig vara tacksam tillika. Nu när jag lägger i en femöring, böjer jag alltid knä och tackar Gud för just den välsignelse, som den femöringen hör ihop med.

Ungefär ett år efteråt kom herrn igen, missionären, som talat till oss, och jag tog mod till mig och talte om för honom, vilken välsignelse den där asken varit för mig. »Nå», frågade han, »är den redan utsliten nu?» »Nej», svarade jag, »för allt i världen ville jag inte skiljas vid den asken, men jag ville ha en till att ställa på disken i affären». Så gav han mig en och skrev: »Fru Strand, två askar.» Och den gamle mannen en trappa upp textade ett kort åt mig, alldeles som det andra, och jag fäste det vid asken och ställde den på disken och lade i femöring nr 1 som tack för den första asken, som varit en sådan välsignelse för mig.

Käraste, Ni skulle bara sett dem spärra upp ögonen, då de kommo in i affären, kunderna mina, och hört alla frågor som haglade över mig! Och jag berättade om och om igen om den första asken. Och mången femöring gick vid växlingen in i asken på disken, och många av dem sade, när de gingo: »Ja, jag har nog också några välsignelser att tacka för, fast jag just inte så mycket tänkt på det förut.»

En dag vid ett möte på församlingshuset var det en missionsfröken, som berättade för oss om hungersnöden i Indien och om fader- och moderlösa barn därute och om de spetälska och sådant mer. Och jag tänkte: »Det måste bli en tjugofemöring till, därför att jag inte lider hungersnöd, därför att jag inte som liten lämnades fader- och moderslös, och därför att jag inte är spetälsk.» Hon, som talat till oss, hade råkat få höra om min välsignelseask, och hon var mycket intresserad och sade, att sådana askar skulle hon sprida överallt, där hon drog fram. Så sade hon till mig: »Fru Strand, kan Ni ert abc?» »Vad menar Ni, fröken?» svarade jag. »Ert abc!» upprepade hon. »Åh ja», sade jag, »inte hör jag just till de lärda i denna världen, men nog kan jag mitt abc alltid». »Sover Ni illa om nätterna, fru Strand?» fortsatte hon att fråga. »Ja, det nekar jag inte till», svarade jag och undrade, vart hon ville hän. Så sade hon: »Jag vet ett botemedel; när Ni inte kan sova så börja med att räkna edra välsignelser, begynn med alla på a, och gå så vidare till b och c och hela vägen. Och långt innan Ni kommit till ö, sover Ni som ett gott barn.» »Ja», sade jag, »tack, det skall jag komma ihåg.»

Den natten sov jag gott, men nästa natt kunde jag inte få en blund i mina ögon. Så kom jag ihåg det där om abc. Jag kan ju försöka, tänkte jag, och började med a. »Min *ask* igen», tänkte jag, »ja, den kan jag gärna börja med, ty det var ändå roten och upprinnelsen till alltsammans». Och så b. Ja, det var inte svårt, där fann jag två strax: bibel och bädd. C gick inte för mig. Men d kom kvickt: »Doktorn, min gamla doktor! Det är en välsignelse bara att se hans glada ansikte och höra hans vänliga röst. Han själv är bättre än många flaskor fulla med droppar, fast hans medicin är präktig också, det skall inte nekas.» Och så e. »Evangelium», tänkte jag, och mitt gamla hjärta slog högt, »det välsignade evangelium! Nu har jag lärt, vad det är värt, och nu kan jag säga: jag är frälst, ty Jesus dog för mig.» Här

måste jag stanna ett ögonblick och knäppa mina händer — innan jag kunde fortsätta. F — ja, det var församlingshuset förstås, där jag haft så många välsignade stunder inför Guds ansikte, och där jag fått så många vänner.

Mitt stackars gamla huvud kunde inte den natten tänka ut en välsignelse för var bokstav; de funnos där nog, det var jag säker om, det var bara jag, som inte var säker om, det var bara jag, som inte var skicklig nog att finna ut dem. Och förresten — innan jag visste ordet av, föll jag i sömn och vaknade först nästa morgon, då det redan var ljust.

Och nu vill jag bara råda én var att skaffa sig en välsignelseask och lägga i den flitigt. Börjar man bara räkna sina välsignelser, så nog fylles asken, det är säkert!»

(Ur Evangeliskt Veckoblad.)

Insänd litteratur.

Från Sv. Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag, Stockholm.

Av serien: *Sveriges Kyrkliga Bildningsförbunds Missionsstudieplaner.*

N:r 1. Den Svenska Missionens historia av Prof. K. B. Westman.
» 2. Missionens Världsläge.
» 3. Ur Kinas andeliv av samme författare.
» 4. Svensk Mission i Afrika av Missionsdirektor G. Dahlqvist.
» 5. Kinas folk och Kristendomen av Gertrud Aulén.
» 6. Islam och Kristendomen.
» 7. Personlighetsskildringar från missionsfältets kyrka.
» 8. Evangeliet och kvinnovärlden av samma författare.

Dessa småskrifter vardera till ett pris av 15 öre skola säkert hälsas välkomna av alla som fått till uppgift att sprida kunskap om missionen. *E. F.*

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1932.

Allmänna missionsmedel.

18. G. o. A. M., Visby 50: 27
19. S. Ö., Sala, sparb.-medel 9: —
20. A. B., Ystad, »till mina älskade föräldrars minne» 50: —
24. H. E., Sthlm 25: —
24. G. B. 10: —
25. Gm Ovikens Kristl. Ungd.-fören., från en »nådesyster» 50: —
26. »En Jesu vän» 10: —
27. B. E. D. 2: —
28. F. B., Vetlanda 50: —
29. Nyårsgåva fr. »Dalecarilan» 30: —
30. Sv. Lärares mfg., till Morris Berglings underh. 800: —
32. T. H. 100: —
33. Missionsinkomst fr. F—s, gm A. J., Köping 100: —
34. O. F., Forshem 30: —
35. Koll. i Sörby, 1/1 32 15: 10
36. Missionsvänner i Hassle, i st. för blommor på fru Augusta Carlssons, Backgården, bår, gm F. A. 9: —
37. M. J., Grönskåra, sparb.-medel 5: —
38. E. G., d:o, d:o 20: —
43. Nah. 1: 7, till R. Andersons underh. 100: —
44. Jer. 17: 7, till C. Bloms d:o 100: —
45. Sparb.-tömning i Betesdakyrkan, Sthlm, Trettondagen 680: 16
46. Offerg. i Betesdakyrkan, d:o, d:o 1,067: 84
47. Sparb.-medel, gm J. L., Sthlm 155: 15
48. Ps. 23: 1 10: —
49. Gästerna på Mariedal, Alingsås 25: 50
50. S. G., Nässjö 50: —
51. H. o. J. J., Gbg 15: —
57. »En blomma vid pastor M. Ahlins bår, Sala» 5: —
58. Bjurbäcks Missionsförsaml. 25: —
59. »En skuld» 300: —
60. Björköbyns mfg. sparb.-medel 45: —
61. E. S., Sanda 3: —
62. M. A., Ilakansö, nyårsgåva, till Hanna Wangs underh. 10: —
63. Bjurholms syfören. 83: 14
64. »Herrens del 6/1» 100: —
65. »Tillägg till koll. i Betesdakyrkan» 20: —
66. Koll. i Nylands missionshus i Undersåker, Trettondagen 40: —
67. O. Ö., Norrköping 25: —
69. I. E., Köping 11: 50
70. S. K., Sthlm 5: 20
71. J. P., Ovanmyra 2: 25
72. J. H. 120: —
73. Koll. i Duvbo kyrka, 10/1 38: 75
74. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. 100: —
75. F. B., Hemse, sparb.-medel 10: 15
76. Husaby Mfg. d:o 41: —
77. Koll. vid söndagsskolfest i Malghultsskog, 3/1 5: 30
78. L. M. F., till Maria Nylins o. Frida Prytz' underh. 900: —
79. H. J—n, H—lt 50: 70
80. I. C., d:o, gm d:o 15: 10
81. Skede mfg 40: —
82. Del av koll. vid Nässjökonferensens avslutningsmöte 85: 08
83. L. A., Sthlm, tillägg till koll. i Betesdakyrkan, Sthlm 2: 75
85. L. H., Saltsjöbaden, »sparade kopparslantar» 12: 75
86. J. S. 20: —
87. E. o. S., Hovmantorp, »Herrens del», gm J. S., Karlskrona 100: —
88. E. o. C. F., Herrljunga, »Ett tackoffer» 10: —
89. O. F., ur sparb., gm d:o 17: 15
90. S. N., gm d:o 5: —

91. »Sparb.-medel» 28: 24
92. Erstorps ungd.-fören. 100: —
93. »Tackoffer fr. S. B.» gm G. W., Rögle 5: —
94. Hörsta Kristl. församl., Kumla, till Axel Hahnes underh. 17: 71
96. S. B., Hjoggböle, sparb.-medel gm A. B., Skellefteå 3: 53
97. »Till min väns minne 9/1», gm d:o 25: —
98. Skullaryds mfg 50: —
99. K. D., Växjö, rab. å H. S. Ö. 13: 12
100. E. R., gm d:o 10: —
101. Sparbössemedel, gm d:o 32: 23
102. M. T., gm d:o 1: —
103. M. o. S., sparb.-medel, gm d:o 2: 59
104. »Syster Ingrid», d:o gm d:o 11: —
107. »Kinavän», Vetlanda 200: —
108. V. B., gm A. L., Hemse 5: —
109. California Kommittén, till N. o. O. Styrelius underh. 358: 45
110. I. B., »en Trettioudedagsslant» 15: —
111. M. J., Boden 200: —
112. Sparb.-medel gm E. A. 12: —
113. M. o. E. J—n, Ödeshög 100: —
114. I. P., Gisselås, sparb.-medel 12: —
115. A. S., Hörby 5: —
117. A. de B., Sthlm, i st. för koll. tretondagen 10: —
121. Tidans missionsförsaml., resebidrag 10: —
122. V. J., Husaby, d:o 5: —
123. G. C., Födelsedagsblommor 37: 75
124. Sparb.-medel, gm A. J., Köping 100: —
125. Offerkuvert, gm d:o 20: —
126. E. L., Umeå 25: —
127. Koll. i Forssjö 6/1 11: 80
128. D:o i Ramsta missionshus, Flodafors 11: 37
129. D:o i Högsjö 12/1 10: 60
130. D:o i Remna skola 15/1 8: 50
131. K. F. U. M:s Uppsvenska distr., till Morris Berglings underh. 150: —
132. »Ett tackoffer för hjälp i sjukdomstid» 25: —
133. »Tackoffer, av Onämnd», Skellefteå, gm A. B. 500: —
134. D:o fr. M. o. R. S., gm d:o 20: —
135. E. o. H. S., Skellefteå till E. Sjöströms underh. gm S. N. 25: —
136. S. N., d:o till d:o gm d:o 25: —
139. G. S., Alingsås 4: —
140. Onämnd, Björköby, »nyårsgåva» 10: —
141. V. S., Hjoggböle, sparb.-medel 5: —
142. Skillingaryds Kristl. Ungdomsf., för 1931 100: —
143. J. V. F., Kramfors 5: —
144. S. F., gm d:o 5: —
145. Länkarna i Klippan, sparb.-medel 61: 20
146. Bäckseda gamla miss.-fören. 50: —
147. G. C., Sävsjö 10: —
149. Bogla mfg, kvinnofören., till kvinnliga arb. underh. 70: —
150. Koll. fr. söndagsskolbarnen i Svärlinge nya församlingshus i Ö. Eneby 13: 50
151. »Anna» 10: —
154. E. L., »Ett tackoffer», gm F. O., Falun 15: —
155. Sparb.-medel fr. Nora, gm I. D. 212: 84
156. C. W. C., Sjötorp 15: —
157. Missionsvänner i d:o, gm d:o 25: —
158. »Herrens tionde» Y. S., Oskarshamn 20: —
159. Ekets Ungd.-fören. 25: —
160. D:o Solglimtsfören., till H. Linders underh. 50: —
161. B. S., Hoverberg 10: —
162. Visby Femöresfören. 29: 47
163. Snarås mfg 30: —
164. Mörteryds mfg 65: —
165 a. »Kinalänkar», sparb.-medel gm T. B., Hjoggböle 22: —
166. K. o. A. R., Delsbo 5: —
167. G. P., Hofra, gm d:o 5: —
168. A. R., Ovanåker, gm d:o 5: —
169. M. P., Loka, gm d:o 5: —
170. E. G., Bondebo, gm d:o 3: —
171. E. S., Oskarshamn, sparb.-medel 13: 57
172. Koll. i Töreboda, 8/1 60: —
173. D:o i Hova, 9/1 18: 68
174. G. L., Hova 5: —
175. H. B., d:o 1: 50
176. M. H., d:o 5: —
177. S. J., d:o 5: —
178. G. L., offerkuvert, gm H. B., d:o 12: —
179. C. J., gm d:o 3: —
180. Sparb.-medel, gm d:o 40: —
181. Koll. i Skövde, 10/1 182: 30
182. D:o i Mariestad, 10/1 72: 90
183. H. S., Mariestad, sparb.-medel 5: —
184. »Karl-Erik o. Sten», Mariestad 50: —
185. Koll. i Tibro, 12/1 56: —
186. W. G., Tibro 100: —
187. A. J., Lidköping 10: —
188. Koll. i Lidköping, 13/1 70: —
189. »Onämnd, Guds pengar» 10: —
190. Koll. i Essgärde 22: 70
191. D:o i Sörby, Edsberg, 17/1 35: —
192. D:o i Lanna, 18/1 20: —
193. A. M., Hidingebro, sparb.-medel 7: 50
194. Koll. i Tomta missionshus, Vintrosa 6: 71
195. Norrköpings Kinakrets koll. 20/1 52: 40
196. D:o, sparbössa 45: 75
197. Koll. på Hemafton på K. F. U. M., Norrköping 15: —
198. Resebidrag fr. d:o, d:o 15: 50
199. »G. o. R. C., Edsberg, på 40-årsdagen» 40: —
200. C., d:o 5: —
201. M. R., Mariannelund 12: 75
202. Onämnd 10: —
204. En S. M. K.-vän i Danmark, gm E. L. 48: 25
206. Onämnd 10: —
207. J. J., Medalby 70: —
208. »Ps. 91: 15» 300: —
209. I st. för blommor till E. Ulff 10: —
210. M. S. 10: —
212. Onämnd, Sjötorp, gm A. S. 50: —
213. M. J., Lund, sparb.-medel 8: —
214. A. J., Alingsås, sparb. 25: —
215. Offerkuvert, I. T. B. gm d:o 10: —
216. E. S., Björköby 20: —
217. Rantens lilla syfören. 20: —
218. Vänner i Grebo, gm M. J. 10: —
221. M. L., Jämtlands Sikås, sparb.-medel 7: —
222. E. W., gm J. L., Sthlm 5: —
223. Hakebo mfg 50: —
224. »Glädjebössan» 152: —
225. Galtås mfg 50: —
226. »Gunnar» 20: —

Kr. 10.739: 25

S. M. K:s Pensionsfond.

42. »2 Moseb. 35: 5» 50: —
106. »Kinavän» Vetlanda 200: —
211. »En pension» 15: —

Kr. 265: —

Särskilda Ändamål.

1. Daggryningen i K. M. A., rest å underh. till skolorna i Kina 1,250: —
2. »2 okända», till de nödl. i Kina, gm M. N., Uppsala 10: —
3. »Provision på Julstjärnan» till Maria Petersson att anv. efter gottf. gm E. E., Sävsjö 14: —
4. H. Z., d:o, till d:o gm d:o 5: —
5. S. J., Örebro, till Seben son-tang's underh. 250: —
6. D:o, till en skolgosses d:o 100: —
7. D:o, till gatukapellet, Hancheng 100: —
8. »Söndagstioöringar», till traktatspridning 10: 40
9. »Missionsvän», Grebo, till Nath. Engbäck, att anv. efter gottf., gm A. P. 16: —
10. »Mormors minne», tillägg för minskad valutakurs, till verksamh. i Puchow 10: —

11. Sparb.-medel fr. Söndagsskolbarnen i Åsaka, till Barnh. i Sinan 6: 40
12. Sunne Kr. U. F., till en skolgosses underh. i H. Tjäders skola 50: —
13. S. S., till de nödl. i Kina 5: —
14. Vänner i Tålebo, till evang. Yuen Yuin-sheng's underh., gm D. F. 31: —
15. H. J., Katrineholm, till syskonen Bergling, Hoyang, att anv. efter gottf. 43: 71
16. N. E., Malmö, till Hilma Tjäder för hirsgryn, till de nödl. 10: —
17. Onämnd, till Hanna Wang att anv. efter gottf., gm S. B., Vanås 15: —
22. H. H., Sätra, till Maria Petterssons småttingar, gm L. O. 10: —
23. Församl. i Vanadislunden, Sthlm, till pastor Kao's underh. 100: —
31. S. o. A. C—n, till de nödl. i Kina, gm O. E. S., Arboga 25: —
39. A. o. J. L., Mariestad, födelsedagsblommor, till Maria Petterssons barnh. 50: —
40. 10-öres insaml., till Martin Bergling, att anv. efter gottf. gm A. G., Duvbo 40: 40
41. Böneringens sparb., t. Hanna Wang, d:o gm d:o 48: 39
52. A. G., Saltsjöbaden, till M. Ringberg, d:o 50: —
53. Vänner i Filipstad, till de hungr. i Kina 30: —
54. Ps. 23: 1, till Maria Pettersson att anv. efter överensk. 20: —
55. M. T., till d:o 5: —
56. S. B., Kristdala, till d:o 2: 50
68. O. W., Malmö, till evang. underh. 100: —
84. Söndagsskolbarnen i Algarås, till Maria Petterssons skola i Sinan. 25: 45
95. E. K., Åsaka, till I. Ackzells arb. i Kina, gm K. A. G. 5: —
105. K. D., Växjö, till en skolgosses underhåll 150: —
116. Barnen J., Ödeshög, till barnh. i Sinan 20: —
118. L. N., Borås, till nödl. i Kina 10: —
119. Gräsgårds missionssyföreningen, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. 100: —
120. E. F., Mariestad, till Judith Hultqvist för d:o 50: —
137. Kyrkl. Söndagsskolan, Sundbyberg, till W. Bergling, att anv. för kinesbarn 15: —
138. Söndagsskolan i Kestad o. Sätra, sparb.-medel, till Maria Petterssons barnh. 23: —
148. S. U., Sthlm, till evang. underh. 500: —
152. Jönköpings Kristl. Yngl.-fören., till Hugo Linder att anv. för särskilt ändamål 175: —
153. T. L., Sthlm, till de nödl. 50: —
165 b. W. A., d:o 50: —
203. Onämnd, till Judith Hultqvist, för fru Jangs i Juicheng, underh. 100: —
205. J. E. A., Lerdala, till de hungr. 5: —
219. A. H., Skärsboda, till hjälp för de bestulna i Juicheng 17: —
220. D:o gm d:o 3: —

Kr. 3,706: 25

Allmänna missionsmedel	10,739: 25
S. M. K:s Pensionsfond	265: —
Särskilda ändamål	3,706: 25
Summa under Jan. månad 1932. Kr.	**14,710: 50**

Med varmt tack till varje givare!

»Och låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd.»

Gal. 6: 9.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1932 i sin 37:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Utblottade på allt, likväl ägande allt. — Judit Högman 50 år. — Från Red. och Exp. — Kinas mångfaldiga nöd. — Från missionärerna. — Lammets sår. — Ungdomens avd. — Redov.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.

32311

N:r 4. ÅRG. 37. 25 FEBR. 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"STARKA FRÅN ATT HAVA VARIT SVAGA."

Hebr. 11: 34.

Av August Berg.

Läs: 1 Kon. 17; Jak. 5: 17, 18.

Hebreerbrevets 11:te kapitel framställer för oss en rad av troshjältar från gamla förbundets tid. Det låter oss förstå, att Guds heliga i alla tider i grunden äro desamma. Det finnes en länk som förenar dem och som av aposteln Paulus benämnes med uttrycket »andens enhet». De heliga, som levde före Kristi första tillkommelse och de som hava levat alltsedan dess, äro sinsemellan förenade genom en gemensam tro på den levande Guden.

Troshjältar kallas de. Herren förhärligar sig på olika sätt hos olika människor. Den ene har fått nåden till att kunna utföra kraftiga gärningar, den andre till att kunna tåligt lida. Profeten Elia var en person, som i sig förenade båda dessa egenskaper. »Tagen profeterna, som talade i Herrens namn, till edert föredöme i att uthärda lidande och visa tålamod.» Jak. 5: 10.

Efter Salomos död var riket splittrat i tvenne delar, det södra under hans son Rehabeam och det norra under Jerobeam. Jerobeam, som var angelägen om att behålla makten över sitt folk, fruktade att förlora densamma om de tvenne gånger om året skulle gå till Jerusalem för att där deltaga i de årliga festligheterna. Han beslöt därför att upprätta en tillbedjan av Jehova inom sitt eget territorium och lät uppbygga tvenne tempel, ett i Dan — norr — och ett i Betel — söder. I vart och ett av dessa placerade han en gyllene kalv. Därefter sade han till folket: »Nu må det vara nog med edra färder upp till Jerusalem. Se, här är din Gud, Israel, den som har fört dig upp ur Egyptens land» (1 Kon. 12: 28).

Efter många revolutioner kom så riket i händerna på Ahab. Om honom läsa vi i 1 Kon. 16: 33: »Ahab gjorde mer till att förtörna Herren, Israels Gud, än någon av de Israels konungar som hade varit före honom.» — Ahab stod under sin grymma, samvetslösa gemåls inflytande, och hon å sin sida stod under Baalsprästernas. Mot Herrens profeter utbröt en stor förföljelse varvid många dödades. Vad som skildras i Hebreerbrevets 11:e kapitel kan nog äga sin tillämpning på denna tid: »Andra åter underkastade sig begabberi och gisselslag, därtill ock bojor och fängelse; de blevo stenade, marterade, söndersågade, dödade med svärd. De gingo omkring, höljda i fårskinn och gethudar, nödställda, misshandlade, plågade.» Det var en tid då tron prövades och vann segrar genom tålmodigt lidande och uthållighet.

Det är under denna kristid som Elia framträder och ådagalägger såväl sin styrka som sin svaghet. Då nöden var som störst och han genom brist på tro blev avskuren från sin styrka, visade han prov på mera feghet och svaghet än de flesta skulle hava gjort. Han gick ut i öknen och satte sig under ginsterbusken önskande sig döden och sade: »Det är nog, tag nu mitt liv, Herre, ty jag är icke förmer än mina fäder» (1 Kon. 19: 4).

Elias styrka låg icke hos honom själv, ej heller fanns den i hans omgivning. Han var en man av helt enkelt ursprung och ägde ingen särskild utbildning — »samma natur som vi».

»Eldsprofeten», som han kallas för, var ursprungligen en rykande veke, men han blev sedan en skinande fackla.

Det var dock innan denna hans omtalade svaghet, som han nu står framför den mäktige konung Ahab och förkunnar att Herrens straffdomar över ett avfallet Israel skulle verkställas. Vi måste nog tänka oss, att hos Elia, såsom hos varje Herrens efterföljare, det fanns vågdalar i trons liv. Han hade varit nere i djupet av en sådan mer än en gång och därifrån ropat till Herren. Nu befann han sig på en andlig vågkam, fast, frimodig och oförfärad. Det gives tre antydningar, som utvisa orsaken till hans styrka.

1) »så sant Herren lever.» För alla andra kunde det se ut som om Jehovah vore död, men för honom var han en levande verklighet. Så kunde ock Job efter genomgångna prövningar och förnimbar svaghet till sist utbrista: »Jag vet att min förlossare lever.» Han var nu icke längre svag i sin tro.

»Jag lever, I skolen ock leva», med dessa ord tröstar vår Frälsare i avskedets stund sina sörjande lärjungar, och vissheten om att Kristus såsom den store översteprästen alltid lever för att mana gott för de heliga ger alltfort kraft och styrka åt hans stridande församling.

2) »vars tjänare jag är», eller, som det ock heter: »inför vilken jag står.» Han stod inför Ahab, men han var medveten om att han i verkligheten stod inför en som var ännu större och mäktigare, inför en för vilken änglarna böja sig i tillbedjan. »Jag är Gabriel, som står inför Gud» (Luk. 1: 19).

Låtom oss öva oss i det medvetandet att vi stå inför Guds ansikte, erkänna hans närvaro. Detta skall bortjaga fruktan från oss.

3) Namnet Elia betyder »Jehovah är min Gud» eller »Jehovah är min starkhet.» »Gud är vår tillflykt och vår starkhet» (Ps. 46: 1). O, att detta vore sant för oss alla; och varför skulle det icke vara så? Vår egen styrka, då den är som bäst, är idel svaghet. »Allenast han är min klippa och min frälsning» (Ps. 62: 3). »Allt förmår jag i honom som giver mig kraft» (Fil. 4: 13).

(Forts.)

Fru Anna Aspberg.

Vår tidning kommer åter med ett meddelande, som smärtar. Den 13 februari hemkallades nämligen fru *Anna Aspberg,* Boden.

Hon var mor till missionär Johannes Aspberg.

Enligt ett meddelande, vi fått, bröt hon ett ben den 12 januari. Sedan dess har hon legat på sjukhus. Nu tillstötte lunginflammation. I dag fingo vi på Exp. ett brev från en, både familjen Aspberg och vår Mission, närstående vän.

Där står: »Gud vare tack, att han tagit hem sitt lidande barn. Hennes väg i livet har mer än de flestes varit lidandets. Dock, nu är hon hemma — 'och då har du glömt att här så mången bitter kalk du tömt'. — Står ej månne härligheten i något samband med lidandet?»

Vid vår väns sista besök hos fru Aspberg kunde hon ej säga mycket, men ett trösteord ur Guds bok hördes hon viska: »Din käpp och stav, de trösta mig.» I brevet står vidare: »En bedjare mindre har Boden, men — få vi ej tro, att gärningen fortsättes därovan, varifrån utsikten är vidare —».

Då missionär Aspberg i nov. 1927 kom hem från Kina, hade Gud nyligen tagit hem hans far. Fru Aspberg lät dock, med tacksamhet till Gud, sin son ånyo resa ut till Kina. Hon fick nåd att åter igen göra offret. Gud vare tack för den offergärningen.

Hugsvale nu Gud hennes kära barn, som blivit både fader- och moderlösa.

»Herren skall avtorka tårarna från alla ansikten.» Jes. 25: 8. *L. B.*

Från Kommitténs sammanträde.

Den nionde dennes hade Kommittén för Svenska Missionen i Kina sitt första ordinarie sammanträde på det nya året.

Vid därunder förrättat val återinsattes alla de ledamöter som voro i tur att avgå. Kommittén består sålunda av samma ledamöter som föregående år, nämligen: Doktor Karl Fries, Solläppan, Storängen, ordf.; missionsföreståndare E. Folke, Sigurdsvägen 44, Nockeby, v. ordf.; rektor Joh. Rinman, Karlavägen 27, Stockholm; direktör H. Hallencreutz, Saltmätaregatan 8, Stockholm, kassaförvaltare; grosshandlare Sven Johnson, Örebro; apotekare K. Nilenius, Apoteket Måsen, Göteborg; fröken Anna Gauffin, K. F. U. K., Kristianstad; kyrkoherde G. Arbman, Järpen; disponent Gust. Törnqvist, Norrköping; tandläkare J. von Malmborg, Engelbrektsgatan 13, Stockholm; fröken Selma Nyblad, Skellefteå; samt missionär August Berg, Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.

Suppleanter äro: Doktor Knut Bergh, Tranås; musikdirektör H. Gillgren, S:t Eriksgatan 63, Stockholm; kommminister Joh. Lindberg, Arbetaregatan 21, Stockholm; disponent V. Wisborg, Malmö; fru Ester Fredberg, Alingsås; och marinintendenten O. von Malmborg, Saltmätaregatan 8, Stockholm.

Kommitténs Arbetsutskott består av följande ledamöter: Doktor Karl Fries, missionsföreståndare E. Folke, rektor Joh. Rinman, direktör H. Hallencreutz samt missionär August Berg.

Suppleanter äro: Musikdirektör H. Gillgren samt komminister Joh. Lindberg.

Nyintagna missionsarbetare.

Tvenne ansökningar om att få utgå såsom Svenska Missionens i Kina missionärer förelades Kommittén till avgörande, nämligen från studerandena Carl-Gustaf Nordberg och Åke Haglund. Båda dessa ansökningar beviljades. Därmed ha vi ny anledning att frambära tacksägelse till Gud för att han hör vår bön och ger oss ytterligare förstärkning i vårt arbete. För närvarande ha vi stort behov av nya krafter med tanke på den otillräckliga arbetsstyrkan som finnes på fältet såväl som med tanke på de stora möjligheter för evangelii verk, som nu öppna sig i Kina, och det är med hopp och förtröstan vi vänta på att ännu flera, unga män och kvinnor, skola lyssna till Herrens kallelse och komma oss till hjälp. Vi anbefalla dessa våra bröder i missionsvännernas kärlek och förbön och med dem andra, som nu stå bidande att få visshet om Guds vilja.

Den 14 mars.

Den 14 mars närmar sig åter. I nästa numner av vår tidning införas de böne- och tacksägelseämnen, vi önska få framförda den dagen, och hoppas, att våra vänner då må med oss samlas inför nådens tron.

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas torsdagen den 10 mars kl. 7 e. m. på Missionens Exp., Drottninggat. 55. Välkomna!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi, att om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi troligen samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Närmare meddelanden om våra »veckor» komma att införas i tidningen, då programmen blivit fastställda. Redan nu påminna vi om dessa, och bedja om förbön. Vi ha stor anledning till tacksägelse för allt vad Gud förut givit på våra Bibel- och Ungdomsveckor, och vi vänta, att han i nåd även detta år skall möta oss med sin rika välsignelse.

Axplock från vårt Honanfält.

Det skulle bli stormöten i Honan i november. Vi hade talat om det rätt länge och glatt oss åt att det nu var så lugnt, så att vi kunde få vara med på dessa möten.

Det första gällde Lingpao. Jag hade då ännu icke besökt den platsen och gladde mig mycket åt att få komma dit. — Vi packade en låda med husgerådssaker och vad annat man kan behöva för en sådan resa, och så bar det av över Gula floden. Ett förskräckligt skrik och oväsen är det, då man skall över den floden. Båten står ett stycke ute i vattnet, och där springa män fram och åter i det kalla vattnet med bomullsbalar och säckar och korgar på ryggen. — Men vad nu? — Där är en man, som med blixtrande vrede i blicken kastar ner sin bomullsbal och börjar i stället slagsmål med en kamrat. — Ha de nu blandat sig i varandras arbete, och den ene kanske skulle tjäna en »koppar» mer än den andre? — Men det går snart över. — Men vad är det åter för oväsen?

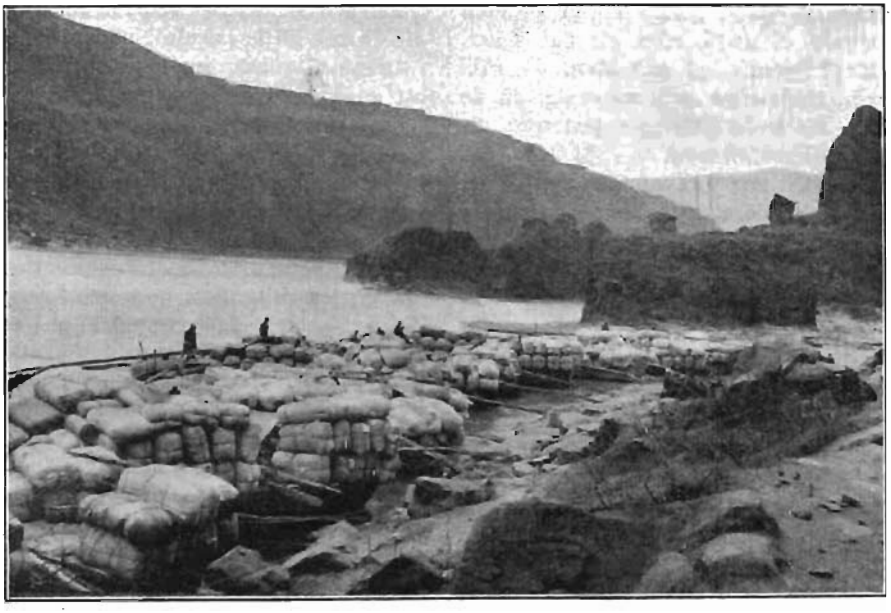

Vid Gula floden.

Skrik och bråk och en väldig duns i vattnet! — Åh, det är »bara» en oxe, som inte tycker om att fara över till en annan provins! — Kanske känner han på sig, vad som väntar honom där? — Han kastar sig hastigt i vattnet med benen upp. — Att lägga ut en brygga är väl ingen som tänker på. Ett par bräder få tjäna som hävstänger, och ett, tu, tre faller oxen med en duns i båten. — Snart befinner jag mig själv på ryggen av en kines, och om något ögonblick sitter jag lyckligt och väl på en bomullsbal eller en bäddpåse i båten. — »Å hi, å hej!» Och båten skjutes ut, och snart segla vi över till den andra sidan. Där börjar naturligtvis samma oväsen, och oxen gör ett djärvt försök att vända om till Shansi igen, och endast med hjälp av hävstängerna och hugg och slag faller han till sist hjälplöst ner på Honans jord. —

Vi skynda oss emellertid upp till missionsstationen i Shanchow, där vi får samtala en stund med våra kineser och vila litet, innan vi fortsätta resan. —

Mellan Shanchow och Lingpao är det numera tågförbindelse, men inte finns det några fina tredjeklassvagnar, lika dem hemma i Sverige på det tåget. Men fort går det, och vi känna oss så tacksamma, att det nu finns ett sådant samfärdsmedel. — Min man talade om för mig, att han förut brukade gå den vägen till fots. —

Då vi stego av tåget i Lingpao, var det redan mörkt, och dessutom rasade en otrevlig sandstorm. Kineser från olika värdshus tänkte, då de såg oss, att nu skulle de få ett gott byte och höll på att ta ner oss, men vi hoppades att kunna komma in genom stadsporten och ta in direkt på missionsstationen, och det lyckades också. —

Då vi kom fram till missionsstationen blev där en uppståndelse. — »Pastorn och frun hade kommit — och inget rum i ordning!» — I ett nu kastades bänkar och sängkläder ut ur ett rum, och där sopades och fejades. — Själv hamnade jag inne i ett rum, där snart ett 20—30-tal skolflickor av flickskolans elever och en del kvinnor tog mig ivrigt i betraktande under livligt samtal, och där utbyttes frågor och svar, tills vårt rum var städat, och jag fick gå in och se till, att vi fick litet

kvällsmat, innan vi gick till vila. — Men då började vi fråga efter en del saker, som förut funnits på stationen. — »Åh, det hade soldaterna tagit med sig, då de gått!» — De hade nämligen just nyss utrymt missionsstationen. — Skålar, fat, kannor — allt var försvunnet. Men då de gått, hade de lämnat kvar några andra våldsgäster, som jag senare under natten fick stifta bekantskap med! —

Det dröjde ännu några dagar till stormötets början, men flera dopkandidater hade kommit, och bibelkvinnan och jag hjälptes åt att undervisa de kvinnliga. Vad som särskilt gladde mig var, att flera av flickskolans elever också önskade bli döpta. Vilken glädje att få samla dem omkring Guds Ord och dessa höga, heliga ämnen, som vi samtalade om! Något som särskilt griper våra troende kineser är Jesu lidande. — Tänk att Jesus kunnat lida så mycket för dem! —

På fredagskvällen öppnades stormötet, och kapellet var fullsatt med folk. — Vilken glädje att nu åter kunna samlas i kapellet! Förut hade soldaterna varit herrar där, och folket hade fått samlas till möten utanför. —

Söndagen är alltid den stora dagen i högtiden under dessa stormöten. Så också denna gång. På söndagsmorgonen var det en liten grupp av unga och gamla, män och kvinnor, som genom dopet blev upptagna i församlingen. Många fler hade begärt dopet, men fick av olika anledningar vänta en tid. Och åter ljöd sången, som hör så samman med våra dopgudstjänster: »Sälla dag, sälla dag, då Jesus borttog all min synd» — — Under eftermiddagen hälsades de nydöpta välkomna till Herrens bord, och det var en stor skara, som den eftermiddagen knäböjde för att mottaga dessa Herrens heliga gåvor till församlingen. —

Tidigt på måndagsmorgonen var det avskedsmöte. »Må Gud bevara, tills vi möts igen», ljöd sången, och den stora skaran skingrades. Många återvände till ytterst fattiga hem och svåra omständigheter, och alla, det är säkert, gick ut att möta frestelser och strider. — Bed för våra kristna, att de må bli bevarade i nåden!

Också vi vände om hem, men bara för att göra oss i ordning för nästa resa till nästa stormöte. — Det skulle hållas i Shanchow. Till det mötet hade vi inbjudit farbror Henrik Tjäder, som skulle komma med sina »hjärtetavlor». Samma dag, som farbror Henrik kom, fick vi också ett annat, oväntat besök. Det var Martin Bergling, som kom och överraskade oss. — Och glädjen stod högt i tak. — Han var också genast med på, att följa med oss till Shanchow. — På det sättet hände sig, att det var fyra utlänningar, som en vacker morgon for över floden till Honan. — Denna gång gällde det ju bara en tripp rakt över floden, och vi var framme och tog in i den av soldaterna förstörda missionärsbostaden.

På grund av dåligt väder blev inte tillslutningen så stor i Shanchow som i Lingpao, men vi förnam, att Guds Ande verkade ibland oss, och flera begärde förbön både för sig själva och andra. — Också där hade vi glädjen att genom dopet få upptaga några i församlingen.

Den följande söndagen hölls stormöte i Juicheng, dit min man reste, men om det kanske någon annan berättar.

I början av december ställdes åter färden till Honan, då för att samla kvinnorna i Shanchow till en bibelkurs. Jag hade bett Judith Hultquist komma och hjälpa mig med den kursen, och jag hade glatt mig mycket åt hennes och Ebba Widéns besök, men så kom ett snöfall och omöjliggjorde deras resa, och jag fick hålla kursen ensam. — Min man reste med över till Honan och reste sedan omkring i distriktet, medan vi voro samlade till kurs. — Det var den första bibelkursen jag haft på egen hand, och jag kände, att jag behövde Guds särskilda nåd och hjälp. — Gud gav också vad som behövdes, och vi fick erfara, att Guds Ande var verksam ibland oss. *Guds Ord* är det levande utsädet, även om *såningsmannen* är svag.

Så till sist ett ord om Pinglu. — Vi ha haft uppmuntrande erfarenheter i ar-

betet här den sista tiden. Mycket folk har besökt gudstjänsterna, och bland kvinnorna tycks det vara flera, som vilja tro på Gud. — Men fienden är vred, då något av hans fästen börjar ramla. Det har vi också fått erfara både här och i Honan.

»Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan — — mot ondskans andemakter i himlarymderna.» Hjälp oss genom Edra förböner i den kampen!

Ingrid Aspberg.

När Julen kom till Pinglu.

Det hade aldrig varit Jul i Pinglu förr, men nu skulle den komma. En hel vecka förut märktes det, att den ämnade hålla sitt intåg i vår goda stad. Flitiga fingrar voro sysselsatta med att förfärdiga granna julgranskarameller — visserligen skulle inte alla stanna i Pinglu, utan somliga skulle transporteras över Gula floden till vår grannprovins Honan — men de tillverkades i alla fall i Pinglu, och en del skulle också bli bofasta här. — Det var något särskilt med de där karamellerna. Det granna papperet och de fina änglarna och blommorna och tomtegubbarna, som skulle klistras på, hade kommit från ett land 40,000 li härifrån. — Och barnen samlades i det kvinnliga gästrummet och gapade av pur förvåning.

Men vi nöjde oss inte med att bara sitta inne och göra julgranskarameller. Vi måste ut och tala om för små och stora, att Julen skulle komma till Pinglu och för att bjuda dem till »Evangeliesalen» att ta emot den. —

Och så kom julafton och med den »julgranen». Inte en sådan där vacker julgran, som brukar finnas i våra svenska hem, utan en cypress med långa, gängliga grenar, och skulle vi nämna den gröna färgen, så kunde den lämna mycket övrigt att önska, men det var ändå en »julgran».

Men den skulle ha en fot också. En fotogenkanister, fylld med stenar blev en bra sådan. — Men le nu inte åt vår »julgran»! — Den var inte färdig än. — »Foten» blev överklädd med en slöja av rött papper, och sen kunde den tävla med vilken annan julgransfot som helst. Och »granen» blev också beslöjad med grant papper — och fina papperskarameller. — — Men inte kunde man fästa några ljus i de svaga grenarna — och en julgran utan ljus är ingen julgran alls! — Men se nu! — Ett par stora träkors fästes vid stammen, och på dem kunde många ljus fästas. — Och så var »granen» smyckad och färdig och beundrades av en hel skara barn och andra, som kommit in från gatan för att se på detta underbara.

Några jultavlor måste vi också sätta upp på väggarna. — Ett par silhuettbilder, föreställande de vise männen, sattes upp. De svarta figurerna avtecknade sig skarpt mot det vita papperet, och längst uppe i hörnet lyste en stor stjärna. »De vise männen söka Herren», stod det med röda, granna skrivtecken på en av dem. En annan tavla föreställde herdarna på marken och ängeln, som förkunnade det glada budskapet för dem. Några cypresskransar sattes också upp framme i kapellet och i dem fästes stora skrivtecken: »Julens harmoniska fest», samt ett ljus vid varje krans. Och utanför kapellet lyste vackra transparanger med röda skrivtecken: »Ära vare Gud i höjden» o. a.

Klockan blev sju på julafton, och då skulle det för första gången hållas julbön i Pinglu. Ljusen tändes, och folket strömmade in, så att det lilla kapellet blev överfyllt. Och snart tonade julsångerna, och julevangeliet lästes för lyssnande barn, kvinnor och män. Somliga stodo utanför fönstren och tittade nyfiket in på all härligheten, men drog sig för att komma för nära.

På juldagsmorgon skulle det bli julotta. En del kvinnor och barn voro ängsliga för, att de inte skulle komma igenom stadsporten så tidigt på morgonen. Därför fick de lov att sova på missionsstationen. Då kunde de ju vara säkra på att

komma i tid till julottan. — — Och juldagsmorgon kom och med den ljus och sång. Och toner från änglasången: »Ära vare Gud i höjden och frid på jorden» nådde också till oss här i detta stridens land. —

Efter julottan gick det till ungefär som på en söndagsskolfest hemma: påsar med godsaker delades ut, och barnen fick plundra granen på de fina karamellerna från Sverige. — Men inte vet jag vilka som var gladast åt påsarna — barnen eller kvinnorna. —

Ännu ett par gånger under juldagen var »Evangeliesalen» fylld med människor, som lyssnade till Julens budskap och gladdes åt julljusen. —

Ja, så gick det till, då Julen höll sitt intåg i Pinglu, men nu ville jag be mina kära gamla och unga vänner därhemma i älskat fosterland: Bed att Julens budskap må dröja kvar i många hjärtan och omskapa dem, så att änglasången kan vinna genklang därinne! Och bed att Jesus, det stora Julljuset, må allt mer och mer skingra det tjocka mörkret på denna plats!

Ingrid Aspberg.

---

*Så långt som korsets skugga når.**

Så långt som korsets skugga når,
Där är det helig mark,
En fridlyst plats för jagad själ —
Där blir den svage stark.

Dit når ej dom, dit når ej död,
Där går den dömde fri.
Och mörkrets fruktansvärda makt
Den brusar blott förbi.

Det lyser något underbart
För den där inne bor:
Guds välbehag, Guds välbehag
För var och en som tror.

* Ur *Helgsmål* av *Anna Ölander.*

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1932 i sin 37:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr.1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Starka från att hava varit svaga. — Fru Anna Aspberg †. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Så långt som korsets skugga når.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.
32312

N:r 5. ÅRG. 37. 10 MARS 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"STARKA FRÅN ATT HAVA VARIT SVAGA."

Hebr. 11: 34.

Av August Berg.

(Forts. fr. föreg. nummer.)

Elias förbön.

Folket hade övergivit sin Gud.

Fysiskt lidande är en mindre olycka än moraliskt fördärv. Kanhända detta är orsaken till svagheten i ditt andliga liv. Du lider av en fruktansvärd andlig torka, alla källor till medgång och lycka tycks ha torkat ut. Ingen nådesdagg och inget välsignelseregn har fallit under många dagar. »Efter en tid uttorkade bäcken.» Om Elias nu börjat tänka, att Gud övergivit honom, skulle detta varit ganska naturligt, men vi få tro, att han icke gjorde det. »Allenast hos Gud söker min själ sin frälsning.» Det gives olika slag av uttorkade bäckar, såsom popularitet (ex. Johannes döparen), hälsa, pänningar, vänner m. fl. Svårare än att stå inför Baalsprofeterna var det att sitta invid den uttorkade bäcken.

Varför denna erfarenhet? Vi måste lära oss att icke förtrösta på gåvorna utan på givaren, hos vilken »ingen förändring äger rum och ingen växling av ljus och mörker» (Jak. 1: 17).

Guds källa har alltid vatten tillfyllest, och den som dricker av det vattnet skall icke törsta till evig tid. Och så uppsände den för Herren nitälskande profeten en bön, vars verkningar sträckte sig vida ut över hans samtid. »Trons bön» sätter ännu i dag Guds armar i rörelse.

Herrens befallning.

»Gå bort härifrån — till Kerit — till Sarefat!» Det lär finnas buskväxter som uppnå en större grad av frodighet därigenom att de ofta omplanteras. Vilka verkningar ett sådant förfaringssätt än må hava i naturen så är det dock visst, att vår himmelske Fa-

der ofta begagnar sig av ett dylikt förfaringssätt för att hos sina barn kunna uppnå det högsta och bästa resultat av andlig mognad och utveckling. Belysande för denna sanning är vad profeten Jeremia säger om Moab. »Moab har levat i säkerhet från sin ungdom och har legat i ro på sin drägg. Han har icke varit tömd från ett kärl till ett annat, icke vandrat bort i fångenskap, därför har hans smak behållit sig, och hans lukt har icke förvandlats» (Jer. 48: 11). Ett ostört liv är icke alltid det mest inflytelserika och välsignade.

Herrens hjälp.

»Gud är trofast» (1 Kor. 10: 13). — Missmodig, förföljd, blottställd, sådan var profetens ställning, då Herrens ord kom till honom. »Gå bort och göm dig, stå upp och gå till Sarefat!» — »Jag har bjudit korparna och en änka att förse dig med föda.»

Han, »som gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor», han begagnade sig av de orena korparna och den utblottade änkan för att stärka sin svage tjänares tro. Herren är densamme ännu i dag. »Hans ögon överfara hela jorden, att han med sin kraft må bistå dem som med sina hjärtan hängiva sig åt honom» (2 Krön. 16: 9).

Hit och dit flyga »Guds korpar» med hjälp och understöd åt behövande, fattiga änkor gå ännu i dag Herrens ärenden, och på hans befallning »sända de sitt bröd över vattnet». Korparna fingo vad de behövde, och änkan och hennes husfolk »hade att äta en lång tid» (1 Kon. 17: 15). »Den som tager emot en profet, därför att han är en profet, han skall få en profets lön, och den som tager emot en rättfärdig man, därför att det är en rättfärdig man, han skall få en rättfärdig mans lön» (Matt. 10: 41).

För oss, som »hava tidernas ände inpå oss» (1 Kor. 10: 11), framstår Elias som ett mönster av hängivet tjänande och fast tro. Böra vi icke, under känslan av vårt tillkortakommande, likt Elias »luta oss ned mot jorden och sänka vårt ansikte ned mot våra knän» (1 Kon. 18: 42) och bedja: »Herre, gå icke till doms med oss, men låt en dubbel lott av Elias ande falla över oss!»

DÅ KOM JESUS.

(Joh. 20: 19.)

Det är utmärkande för Herren Jesus, att han just då kom till sina lärjungar. Dessa voro samlade inom lykta dörrar av fruktan för sina fiender, tryckta av skamkänsla över att de övergivit sin Mästare i hans mörkaste stund. »Då», heter det, »stod han mitt ibland dem och sade till dem: 'Frid vare med eder'.» Hans första ord var: frid. Han påminte dem ej om att de övergåvo honom, Han dröjde ej med sin fridshälsning, tills de med skam och blygsel bekänt sin otrohet. Han stötte ej bort dem för deras svaghet, han begåvade dem tvärtom med kraft. »Han andades på dem

och sade till dem: Tagen emot helig Ande.» Och vidare: I stället för att döma dem för feghet, gav han dem sitt stora uppdrag, då han sade: »Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder.» Vilken underbar kärlek! Dessa som torsdags afton kommo så fullständigt till korta, de fingo följande söndag ett uppdrag, jämförligt med Jesu eget.

Vilken förvandling skedde ej nu hos lärjungarna. Deras tvivel försvann, deras misströstan blev förvandlad i fröjd, deras fruktan för fienderna var borta. »Lärjungarna blevo glada, när de sågo Herren.» Så sker det alltid, då Jesus kommer till de sina. Den heliga historien vittnar på flera ställen därom. Så t. ex. då lärjungarna i nattens mörker under den svåra stormen kämpade för sitt liv, kom Jesus i fjärde nattväkten till dem. De fingo mottaga sin Mästare i båten, stormen stillades och »strax var båten vid land». Vid förklaringsbergets fot, där de fingo erfara sin stora hjälplöshet i fråga om att lösa en arm fånge ur satans våld, kom även då Jesus till dem, och nederlaget förvandlades till seger. Och vidare. Den natten, då de förgäves arbetat utan att få någon lön för sin möda, kom Jesus till dem och de gjorde ett stort fiskafänge. De voro uttröttade, plågade av hunger, misströstande, ensamma och övergivna, kanske ock utan hopp att få se sin Mästare — så sker ej sällan i mörka stunder. — Men just då står han på stranden, och allt blir förvandlat.

Tiderna igenom har Frälsaren handlat så med de sina. I mörker och natt, då klentro och otro kommit vår själ att frysa och våndas, då vi med smärta känt våra misslyckanden, vår oduglighet och hjälplöshet, då har han varit nära. Och då vi fått se honom, ha vi fått erfara frid, glädje och frimodighet. Ofta har han kommit såsom svar på bön, men han har också kommit oväntat. Han kommer alltid, då hans lärjungar som mest behöva honom.

(Efter Chinas Millions.)

*

Då vi i år, som sedvanligt är, den 14 mars samlas till bön och åkallan, är folkhavet »upprört av ett starkt stormväder». Herrens vittnen på missionsfältet äro hårt ansatta av stormvågen, ty vinden ligger starkt emot. Hotet från den yttre fienden, som synes förena Kina till ett, kan lätt väcka hat mot alla främmande folk. Väckes lidelsen, slår den nationalistiska hänförelsen över, kan mycken skada ske. Detta bör mana oss att gå in i allvarlig bönekamp. Det är stridens dag, och Guds kämpar få ej slappna utan vara i verksamhet. Vi veta att Jesus kommer, och han giver seger. Låt oss därför förbida honom.

Vi ha ock stora anledningar till tacksägelse. Lovets ljud får därför ej dö bort på våra läppar.

Härnedan ha vi samlat några ämnen för tacksägelse och bön, som vi angiva till ledning för våra bedjande vänner.

Tacksägelseämnen:

Att våra missionärer kunnat, trots inre tvedräkt och krig med yttre fiender, fortsätta sin verksamhet.

Att villigheten att lyssna till budskapet ej minskats utan tvärtom ökats.

Att deras antal, som komma till tro, tillväxer.

Att de infödda kristna synas tillväxa i tro och kristligt liv och visa en växande iver att tjäna sin Frälsare.

Att Herren fortfarande hållit sin hand skyddande över våra missionärer.

Att vi fått mottaga tre unga män och tre unga kvinnor, redo att ingå i tjänsten därute.

Att vi fått se, huru Herren nådefullt, i stor trofasthet fyllt missionens lekamliga behov.

Att missionens vänner, landet runt i trofast, uthållig kärlek med bön och offer stött missionens verksamhet.

Att vi fått glädja oss åt den förstärkning vi fått från våra unga vänners (länkarnas) led, och att vi se tecken till att Herren ämnar giva oss ännu större nåd.

Böneämnen:

Att krigets gissel måtte snart avvändas från Kina.

Att ej genom detta krig främlingsfientligheten hos folket må få ökad näring, så att missionsarbetet skadas eller hindras.

Att Kinas regering må få visdom och hjälp från Gud till att rätt främja folkets väl.

Att ej detta krig måtte skärpa det misstroende och den fiendskap, som uppstått mellan Japan och Kina, utan att försoning må komma till stånd.

Att det närmande, som äger rum mellan de båda ländernas kristna, måtte stärkas, och att deras gemensamma ansträngningar i fredens syfte måtte krönas med framgång.

Att den inre splittringen i Kina måtte få ett slut och ordning och lugn komma till stånd.

Att den religionsfientliga rörelsen måtte hämmas.

Att de samhälls- och familjeupplösande krafterna måtte finna en motvikt.

Att den villighet, som nu förspörjes att lyssna till evangelium, måtte bli ännu större.

Att de kristna ej måtte vilseledas och föras från tron genom någon förförelsens vind.

Att våra trosbröder måtte allt mer tillväxa i helgelse.

Att den evangelisatoriska verksamheten, som nu ser så lovande ut, måtte allt mer utvecklas och nya segrar vinnas för Guds rike.

Att enheten mellan Kinas kristna måtte allt mer stärkas.

Att missionsarbetet bland de unga i skolåldern ej måtte bli hindrat.

Att välsignelse må följa verksamheten i söndags- och bibelskolor och den uppbyggande verksamheten i församlingen.

Att våra missionärer och infödda medarbetare må få kraft till att hålla ut, må kunna uppehålla den verksamhet som är och gå vidare framåt.

Att de alltfort må få behålla styresmännens och folkets förtroende.

Att vi må bli i tillfälle att sända dem ytterligare förstärkning hemifrån.

Att vi må få nödiga medel att utrusta och utsända de nyantagna missionärerna.

Att våra ungdomsveckor nästkommande sommar må bli rikt välsignade.

Att våra vänner i hemlandet må få nåd att hålla ut i bön och offer.

Att vi även under kommande dagar må få nåd till att vandra i tro och få ha obruten gemenskap med varandra och med Gud vår Fader och vår Herre Jesus Kristus.

Erik Folke.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Den 14 mars.

Missionens årliga böne- och offerdag den 14 mars är snart inne. I detta nummer av vår tidning införa vi under rubriken »Då kom Jesus» ett upprop om gemensam bön den dagen. Även här vilja vi emellertid påminna om denna dag och anbefalla den åt missionsvännernas hågkomst. I *Stockholm* hålles denna dag möte på Norrlandssalen, K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35, kl. 7 e. m., då fröken *Sanni Lampén* från Finland, som under många år varit missionär i Kina, samt missionsföreståndare *Erik Folke* komma att tala.

Daggryningsförsäljning å Eugeniahemmet.

Som synes av annons på annat ställe i detta nummer av vår tidning anordnar Daggryningen å Eugeniahemmet den 18 mars försäljning för missionen i Kina. Även här vilja vi påminna därom samt inbjuda till besök vid försäljningen. Må Gud rikligen välsigna Daggryningen på Eugeniahemmet och det arbete den genom Guds nåd får utföra.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi, att om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi troligen samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Närmare meddelanden om våra »veckor» komma att införas i tidningen, då programmen blivit fastställda. Redan nu påminna vi om dessa och bedja om förbön. Vi ha stor anledning till tacksägelse för allt vad Gud förut givit på våra Bibel- och Ungdomsveckor, och vi vänta, att han i nåd även detta år skall möta oss med sin rika välsignelse.

Läget i Kina.

Striderna i Kina ha, så långt vi vet, ej förorsakat oro eller svårigheter på det fält, där Svenska Missionen i Kina arbetar. De senaste underrättelserna därifrån, daterade så sent som den 8 febr., äro goda. Må missionens vänner dock uthålligt frambära Herrens verk och sändebuden därute såväl som hela de stridande folken i förbön.

I Shanghai synes ej heller Kina Inlandsmissionens hem hava tagit skada. De lokaler, från vilka Kina Inlandsmissionen förra året flyttade, påstås ha blivit tagna i bruk av japanesiska soldater, men det nya hemmet ligger i ett distrikt, som är mindre utsatt för fara. Det sista ressällskapet av de tvåhundra nya missionärer, som denna mission utbett sig av Gud, anlände efter det striderna börjat, men de kunde ändå landstiga och fortsätta till språkskolan.

Hemkommande missionärer.

Fröknarna *Maria Nylin* och *Berta Flodberg* planerade enligt mottaget brev att i slutet av mars avresa från Kina på resa hem. Den sistnämnda hemreser på läkares tillrådan på grund av klenhet. Mis-

---

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

sionärsparet *Malte och Ida Ringberg* planera också hemresa inom den närmaste framtiden, fastän tid ej ännu kunnat fastställas. Må de alla få vara inneslutna i missionsvännernas förböner.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Årsredogörelse för 1931 vid Chiehchow station.

Den viktigaste delen av vårt arbete under året — utom uppehållandet och tillsynen över söndagsskolors och andra mötens hållande på de olika platserna — är *tältverksamheten*. I det nya större tältet kunna vi fyra å fem talare ofta hava mellan 2—300 åhörare på kvällarna i den svenska luxlampans klara sken lyssnande till det gamla men evigt nya evangeliet om Jesu Kristi utgivande kärlek in i döden för förlorade syndare.

Under året hava fem tältkampanjer på två månader eller av kortare varaktighet hållits i fyra olika distrikt. Härigenom hava åtskilliga kommit att kasta bort sina avgudar och börja bevista kristna sammankomster på skilda platser.

Det nya tältet är 9×14 m., ovalt och gjort i Shanghai; det är vårt fjärde i ordningen under de flydda 42 åren.

Vår årligen återkommande sex veckors Bibelstudiekurs under febr.—mars var denna gång besökt av 45 män och gossar.

I aug. lämnade oss vår snälle evangelist och bibellärare Wei Yung-seng för att bliva lärare vid Kina Inlandsmissionens Bibelinstitut i Hungtung i Shansi.

Åtta personer blevo under året genom dopet upptagna i Chiehchow och fyra i Jühsiang-församlingen. Vår snälle pastor *Ching* i den sistnämnda staden är nu 76 år gammal, och hava äldste *Hsie* och yngre bröder församlingens helt självunderhållande arbete om hand.

På utstationen *Chingtou* har fru *Ni's* kvinnoskola varit i gång, och har diakonen *Li* där lett sammankomsterna. Min hustrus kvinnoskola i staden har under året varit besökt av några och 40 elever. Unga fru *Kuo* har haft den lilla skolan

Missionär Tjäder och medhjälpare utanför ett predikotält.

om hand. Under vårterminen voro där 53 gossar och flickor och under höstterminen ett något mindre antal.

Genom vår Guds goda hand har regn fallit i dessa trakter både vår och sommar, varför hungersnöden nu kan sägas vara bruten. Sistlidna okt. höllo ett par kvinnliga missionärer en veckas särskilda möten för troende i vårt kapell, varvid flera blevo uppväckta och begärde råd och förbön.

Vi ha under de senaste åren haft anledning tacka Gud för tecken till förnyelse i vår lilla och jordvända församling här i staden. Församlingens ovanligt rika penningeinsamling under sista höstmötet var ett tecken därpå, som gladde våra hjärtan.

Den ställning, som folket i allmänhet intager gent emot oss, visar stor vänlighet och villighet att lyssna till vårt budskap mer uppmärksamt än någonsin.

Efter vår sista tältkampanj i Puchow bekostade byfogden min hemresa i vagn och ville ej mottaga någon ersättning! Alldenstund det lyckats oss att någorlunda reparera det gamla murkna tältet hoppas vi, om Herren sänder oss medarbetare, att arbeta med tvenne predikotält under det nya året. Men ack att vi hade flera andefyllda predikare att upphöja Guds Lamm, som borttager världens synd! Joh. 1—29. *Detta utgör det tjugonde århundradets allra största behov.* Herre, börja med mig!

Vill *du* bliva för oss en »Epafras», som enligt Kol. 4: 12 beder om detta stora behov, *»som i sina böner alltid kämpar»?*

Intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in (Rom. 11: 25) i förbidan på vår kommande Konung.

Henrik Tjäder.

Julen i Tungchow She.

Tungchow, She, N. China den 8 jan. 1932.

Kära Missionsvänner! Frid, och ett gott nytt år önskar jag Eder!

»Då han giver ro, vem kan då störa friden?» Job 34: 29 (eng. övers.).

Nu äro jul och nyår redan ett minne blott, men ett glatt sådant. Prisad vare Herren! Vi hade en så skön julhögtid här med stillhet, glädje, frid och fröjd, och mycket folk. Milt var vädret och det härligaste månsken upplyste kvällen såväl som tidiga morgonen. Ingen snö, men det var verklig julstämning i alla fall. Kapellet var så vackert dekorerat och likaså den stora julgranen, en cypress förstås. Bibelkvinnorna och kvinnoskoleleverna, vilka de flesta voro kvar över julen, hade i ett par tre dagar haft så bråtT med att tillverka blommor och andra vackra saker, såsom lyktor i form av rosor, verkligt snillrikt gjorda, allt av kulört papper. Det var så roligt, tyckte de, med dessa förberedelser. De hade det så trevligt, där de sutto på sovplatsen.

På julaftonen var det så stämningsfullt, då vi samlades till gudstjänst i det med ljus och lampor väl upplysta kapellet. Härligt ljödo julsångerna, och budskapet om herdarna i Betlehem och Barnet i krubban var nytt och fröjdefullt, som det alltid är. Där jag satt och såg och lyssnade, kommo osökt i mina tankar förra julens erfarenheter. Jag såg det allt igen: Den skränande ungdomsskaran, de sönderrivna och förbrända böckerna, de sönderslagna fönstren, oredan i rummen m. m. Man nästan ryste vid minnet av det. Vilken skillnad denna jul! Hur tacksam till Gud kände man sig ej, att få fira julen i fred och lugn. Tacksam också till eder, kära vänner, som ha bedit så mycket för oss om just denna sak. Tack, varmt tack! Herren vare lov!

Som nämnt var det mycket folk, och det blev trångt i sovrummen den natten, men där det finns hjärterum, där finns det också utrymme, heter det ju. Gamla och unga hade kommit. Den över 80-åriga mormor Wang var också med. Hon hade gått en halv svensk mil, och var med på mötet också på kvällen! Då hennes dotter hade frågat henne på e. m. om hon skulle vara hemma svarade hon: »Nej, visst inte! Jag skall gå med. Jag går före, så får ni komma efter! Och så tog hon sin stav i hand och traskade iväg

den väg, hon nu i snart 30 år gått nästan varje söndag. Ser bra gör hon och använder ej glasögon, men hon hör ganska illa numera. Dock, hon fick sitta längst fram och kunde då rätt bra följa med vad som sades. Glad och lycklig är hon. Herren har de senaste månaderna givit henne mera frid och fröjd i tron och löst henne från sådant som bundit henne.

är. Ära vare Gud i höjden och frid på jorden! Kristus är född i Betlehem» och »Glädje på jorden, Herren är kommen» m. fl. Efter gudstjänstens slut bjödos alla på te och kinesiska gotter. Därefter intogs en enkel frukost, gemensamt för alla troende och intresserade. Kl. 11 f. m. hade vi åter möte, och efter det gingo de flesta från landsbygden tillbaka till sina

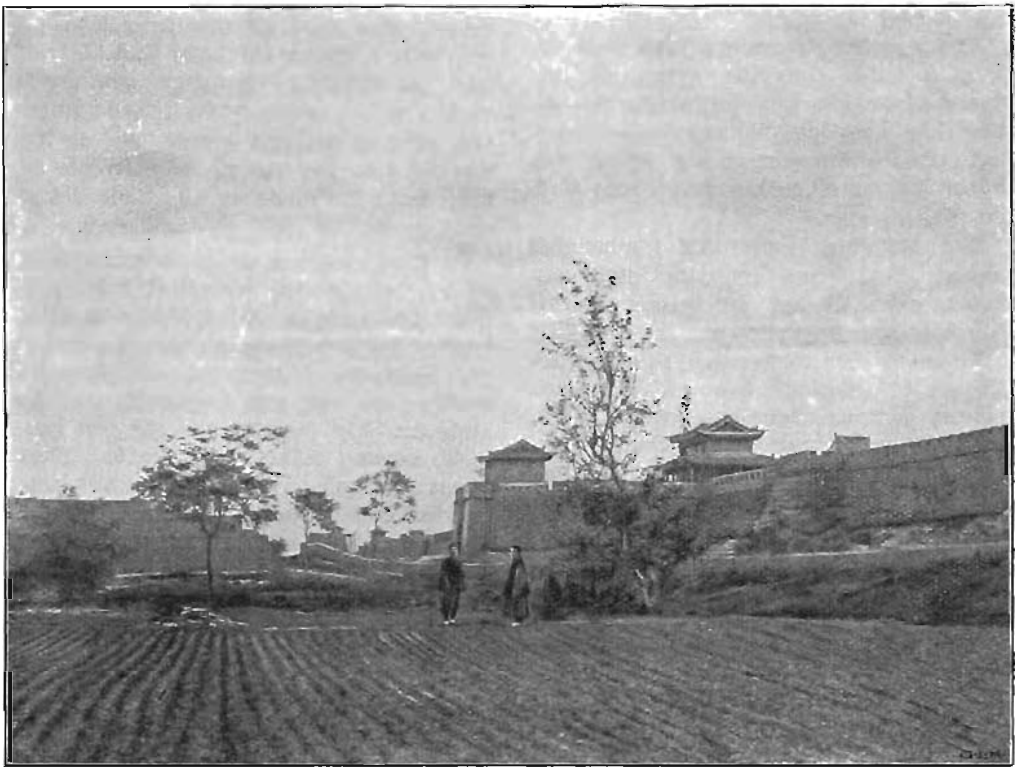

Staden Tungchow utanför västra stadsporten.

Julotta hölls i tidig morgonstund. Månen lyste så vackert över gårdarna här, och allt var så stilla och fridfullt, då vi samlades i Guds hus. — Så där, tycker jag, måste månen ha lyst också den natten, då Herren kom till denna jorden i ett litet ringa barns gestalt. Granens ljus spredo sitt sken, och tindrande barnaögon lyste i kapp med dem. Segervisst ljöd sången den morgonen: »Hör, hur änglaskaran sjunger, att Jesus kommen

hem, gladare, rikare, därom vittnade deras strålande ansikten. Våra tältpredikanter hade varit till tre olika platser, där tältet senast varit uppslaget och där det finnes några troende och intresserade, för att hjälpa dem att fira julen. De hade haft det så roligt och uppmuntrande. Mycket nytt var detta på dessa platser, där de inte hade varit med om att fira Herrens födelsedag, som julen kallas på kinesiska.

Nils och jag hade haft en liten julafton för oss själva efter gudstjänstens slut, då vi läste upp julhälsningar från vänner hemma och här ute, sågo på de julklappar vi givit varandra och dem våra kära flickor i Sverige sänt oss. Detta sista var nog det roligaste!

Juldagens e. m. gjorde vi en titt till Pucheng och hälsade på våra vänner Linders och Hanna Wang. Vi kommo dit till eftermiddagskaffet och överraskade dem. De visste ju ej att vi ämnade komma. Vi stannade där över natten och voro sedan hemma här igen annandagen till middag. Det går fort med motorcykeln. Vi gladde oss åt att våra syskon också fått fira en stilla och fridfull jul. Herren vare pris och tack! Annandagen på kvällen hade vi en »familjefest» här för husets folk, evangelister, bibelkvinnor, tältpredikanter, tjänare m. fl., en 24 personer. Vi hade det så gott, med Guds ords läsande, vittnesbörd av flera, sång och musik. De sjöngo bl. a. en hel del körer, som de lärt sig. Så var det förplägning med te och gotter samt julklappsutdelning, det senare i all enkelhet, men glada och belåtna föreföllo alla att vara. Man behöver inte alltid göra *så mycket* för att glädja. Dagen efter var det söndag, och vi hade goda möten. På måndagen var det farväl för flera, och då fälldes litet tårar på grund av skilsmässan, ty kvinnoskoleleverna gingo då alla hem. På tisdagen reste Nils till Yuncheng till sammanträden. Det blev i en hast så ensamt och stilla för oss som voro kvar. Endast fyra kvinnor och jag voro här på inre gården och två män där framme på den gården. Så har en vecka gått under brådska med räkenskaper och brevskrivning, och i går kom Nils hem igen.

De tre bibelkvinnorna ha nu rest till Pucheng, där bibelkvinnokursen skall hållas i år, så jag har ingen bibelkvinna hemma. Har en gammal gumma att se efter dörren på kvinnogården. Vi ha haft det härligaste väder allt sen en tid före jul, riktigt varmt och gott i solen, men i går slog det helt hastigt om och blev så kallt och blåsigt.

Nej, nu måste jag sluta med många kära hälsningar till alla vänner! Tack till alla som kommit ihåg oss i jul med hälsningar eller gåvor! Herren löne och välsigne eder!

Nils hälsar!

Eder i Herren förenade
Olga Styrelius.

»Se, jag gör allting nytt.»

Kära Missionsvänner! Nåd och frid!

Jag har ej haft tillfälle att sända någon hälsning från Ishih under hela hösten,

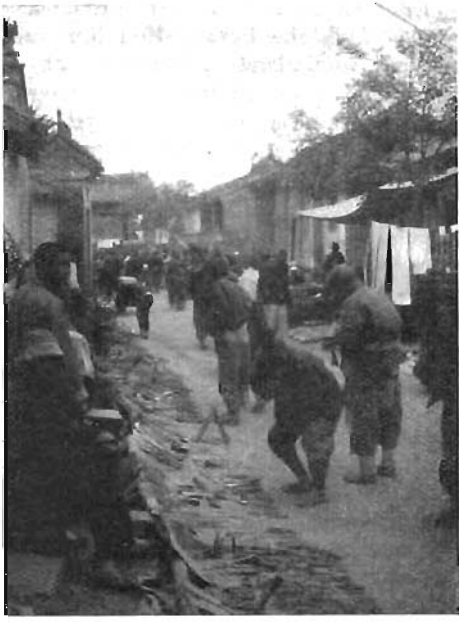

Foto: L. Gustavsson.
Gatuliv under marknad i Ishih.

ty vi hava varit ute i distriktet sedan i slutet av sept. tills fram i nov.

Vi hava våra stormöten i distriktet på hösten i de olika kretsarna och endast ett, gemensamt för hela församlingen här i Ishih, på våren. — Det har varit mycket uppmuntrande, Herren verkar med Ordet på deras hjärtan, och det är en märkbar längtan hos de flesta, att komma sin Frälsare närmare.

Vi hade först två möten i vårt västra distrikt, som voro rikt välsignade av

Herren. Anden var nära och det blev nöd och syndabekännelse. — Hade sedan stormöte på två nya platser nära Ishih stad. På en plats 30 li från Ishih har ett lovande arbete vuxit fram. Gud talade först till en lärare i byn, ute på en marknad, och säden föll i god jord. Han blev härligt frälst och började genast verka för Gud i sin by. Flera av hans släktingar blevo frälsta genom hans vittnesbörd. Men han har haft en svår motståndare i sitt hem i sin farmor, som för spiran i hemmet (hans föräldrar äro döda), och som ej vill veta av den nya läran.

Efter en tid blev läraren gift med en av våra f. d. skolflickor. Hon har varit snäll och undfallande i hemmet, och nu börjar farmor på att bliva medgörligare.

Denna krets har redan fått egen gudstjänstlokal, som nu var fullsatt med åhörare. Här finnes 9 församlingsmedlemmar, och läraren är den ledande själen i det hela.

Det var flera främmande från grannbyarna här; efter middagsmötet sade hon: »Alla som ej hava släktingar eller bekanta i byn äro välkomna till mig på middag.» — Vi bodde i hans hem, och vi tackade Gud för vad vi sågo av Guds nåds rikedom i denne man. Han har nu på egen bekostnad sänt sin hustru till Hungtong bibelskola för att göra henne skicklig att sköta kvinnoarbetet i den kretsen. —

Den andra nya platsen ligger 10 li från Ishih. Där hava vi flera gamla troende, och ledaren där har haft möte om söndagarna i sitt eget hem ett par års tid. Men sedan tältet i våras var uppslaget i en by nära intill, hava många nya sökare kommit med, och de behöva nu större utrymme. Ledaren här är en Gud hängiven gammal man, och han har skänkt ett av sina hus till möteslokal, som dock behöver repareras, innan det kan tagas i bruk. Mötet hölls därför nu i hans bostad, som var ganska rymlig. Mycket folk kom och vi hade goda möten. —

Mötet på vår största utstation i norr var väl besökt, och Gud talade mäktigt till de församlade. Jag vet ej om jag varit med på något möte förr, där Guds ande varit så nära. Särskilt andra dagen, då vår äldste, Hai, talade om »Nya födelsen», var det ofantligt allvarligt, gripande och hjärterannsakande. Det var ej många torra ögon där då, och bönemötet som följde var underbart.

Dagen därpå, då vi reste hem, märkte vi, att vår körkarl (som var hedning) var så tyst och sluten. Han brukar vara så frispråkig annars. Plötsligt sade han till Axel: »Pastorn, lär mig att bedja, jag vill omvända mig.» Axel lärde mannen en kort bön, som han sedan upprepade för sig själv flera gånger. Därpå sade han: »Jag förstår ej hur det kommer sig, men i går, då äldste Hai predikade, gråto nästan alla de församlade. — Jag mådde också så illa härinne», sade han och lade handen på bröstet, »så jag ville bara gråta.» Ja, måtte nu det goda intrycket stanna kvar och bära rika frukter hos alla som voro närvarande.

Mötet i Ishih var väl besökt. Här döptes 4 personer. I våras döptes 41 personer, men i höst hade många förhinder att komma till dopkursen och fingo därför vänta. Kan endast sända denna lilla hälsning i dag, ty mina ögon tillåter mig ej att skriva långa brev nu. De varmaste jul- och nyårshälsningar till eder alla!

Tack att ni vilja komma ihåg oss i förbön! Från tillgivna

Axel och Anna Hahne.

Från Språkskolan.

(Utdrag ur ett privat brev från fröken *Thyra Lindgren.*)

Med verklig glädje kan jag se tillbaka på vår utresa. Ej en enda dag behövde jag vara sjuk, och jag kunde därför njuta i fulla drag av allt jag såg och hörde. Vackert väder hade vi hela tiden förutom från Hongkong till Shanghai. Många voro då sjuka, och jag led av att se dem utan att kunna göra någon nytta. En dag var jag uppe på styrmannens däck för att riktigt kunna se vågorna. Men aldrig hade jag tänkt mig att ett upprört hav kunde vara en sådan storslagen syn som det var.

Vilken makt låg det ej i Jesu ord, då han stillade stormen på Genesarets sjö! Då jag kom tillbaka och berättade om vilket mäktigt intryck havet gjort på mig, blevo de sjuka sämre av att bara höra mig nämna vågorna!

Eftersom jag ej hade någon anledning att stanna i Shanghai längre reste jag tillsammans med de engelska flickorna därifrån den 4 nov. Här i Yangchow blevo vi mycket vänligt mottagna. Föreståndarinnan, mrs. MacFarlane, är en ovanligt helgad själ, som sätter sin prägel på hela hemmet och alla. Kan inte säga hur innerligt tacksam jag är över att plats kunde beredas oss här. Vi ha en härlig tid tillsammans. Den anda som är rådande här är enastående god. Vi få ofta erfara hur Gud hjälper oss med språket och allt.

Vi tre dela ett rum och ha det trevligt tillsammans. Vi ha egna sängkläder, dukar m. m., så det ser ganska svenskt ut i vårt »kryp-in».

De engelska flickorna äro mina klasskamrater, och jag är så gränslöst glad över det. Vi »hålla ihop» och ha det så roligt. Den enes glädje och sorg är allas. Varje morgon ha vi en kort morgonbön just innan arbetet börjar. Först då jag började läsa kinesiska, tyckte jag att tecknen mest liknade kråkfötter, men nu ha de blivit något klarare, och i en del kan jag t. o. m. finna en hel historia. Du kan ej ana, vad det är intressant att studera detta underliga språk. Men nog tager det en oerhört lång tid, innan jag kan tala och förstå, när andra tala. De engelska flickorna hade läst ganska mycket innan de kommo, så jag får allt arbeta och »ligga i» som det heter i Norrland. Nu ha vi provskrivningar och mycket annat extra. — — —

Min första jul i Kina.

»Min frid giver jag eder.»

I dessa få ord kan allt sammanfattas, som jag fick erfara denna min första jul i Kina. En sådan frid och glädje och lycka fyllde hjärtat att ord ej kunna beskriva det. Kristus blev för mig allt vad jag längtade efter och saknaden efter alla mina kära tycktes blekna bort inför den frid som fyllde hjärtat. Aldrig hade jag ens vågat hoppas att få uppleva en sådan jul här i Yangchow.

Julstämningen började redan tidigt på julaftons morgon, då Margaret Linder och jag stego upp halv 6, kokade kaffe och väckte Thyra Lindgren med sång och kaffe på sängen. Hela förmiddagen arbetade vi som vanligt med våra kinesiska studier, men hela eftermiddagen voro vi ivrigt sysselsatta med att dekorera matsal och salong och vårt eget rum. Det var liv och lust och allt gick med fart. Vad jag minst av allt hade vågat hoppas, men som blev en verklighet var att vi på vårt rum fingo en egen liten gran, visserligen cypress men det var en julgran i alla fall. En mera förtjusande liten gran kunde man ej tänka sig och platsen, där den vuxit, var lika enastående, halvvägs mellan marken och kronan på en av cypresserna i trädgården, där en gren tidigare blivit avsågad, där växte denna lilla gran.

Direkt efter kvällsmaten samlades vi alla nere i salongen till julfest och julklappsutdelning. På ett stort bord lågo alla klapparna försedda med var sin bibelvers, och var och en av oss fick ett språk; eller rättare sagt, på bordet låg förra delen av versen och vi fingo den senare delen. Det gällde att passa på, när man hörde sin egen vers läsas upp och så gå fram och hämta sin gåva. Stämningen var glädjefylld.

Vi tre, Thyra, Margaret och jag, gingo sedan upp på vårt rum, där vi fortsatte med svensk julafton. Runt granen hade vi lagt alla våra presenter, och lite varstans tände vi ljus. Så sjöngo vi svenska julsånger, läste julevangeliet, bådo, hade julklappsutdelning och läste julbrev och julkort. Tiden flög iväg och innan vi visste ordet av var klockan över 12.

Juldagen väcktes vi av förtjusande sång. Det var en del av flickorna, som stigit upp tidigt för att glädja oss andra med den härligaste musik. Sedan stego vi själva

upp och hade »julotta» här inne på rummet. Det var en stilla ljuvlig stund.

Direkt efter frukost gingo en del av oss till kyrkan, där det var nattvardsgång (engelsk gudstjänst), medan andra gingo till de kinesiska gudstjänsterna. Hur underligt kändes det inte att komma utifrån den larmande gatan, där det ej märktes minsta skillnad på helgdag och vardag, in i den stilla kyrkan och mötet med Mästaren vid nattvardsbordet.

På eftermiddagen fingo vi tre helt händelsevis besök av två kristna kineskvinnor. En av dessa kände Ingeborg Wikander från Changsha, och när hon fick höra att det fanns några svenskor här, ville hon komma och hälsa på oss. Vi bjödo dem på te och fingo prata kinesiska bäst vi kunde. Naturligtvis var det Margaret, som förde konversationen.

Till kvällen hade alla Kina Inlandsmissionärerna i staden inbjudits. Det var fest igen och sammanlagt voro vi över 60 personer. Framför varje kuvert på matbordet låg ett placeringskort med vars och ens kinesiska namn och det var ett väldigt sökande innan var och en kom på sin rätta plats. Efter kvällsmaten hade vi sånggudstjänst då varje nation här fick giva något av sitt bästa vad julsånger beträffar. Sannerligen, det har varit en rik jul.

Mellan jul och nyår läste vi som vanligt, men nyårsafton voro vi lediga från allt vad studier hette. Den dagen var avsedd för bön och en sådan dag skall jag sent glömma. Det var en dag inför Guds ansikte, en dag av rannsakan och bön, men också fylld av välsignelse från höjden. Halv 11 hade vi gemensamt bönemöte, halv 4 möte igen åtföljt av nattvardsgång och efter kvällsmaten aftonbön som vanligt. Resten av dagen tillbragtes i ensamhet med Gud. När man tänker på att Kina Inlandsmissionens missionärer Kina runt har den dagen avsatt till bön för Kinas folk kan man tänka vad den kan föra med sig av välsignelse till många både missionärer och kineser.

Nu har ett nytt år börjat och Gud give att det finge bli rikare än något tidigare år då Gud får verka i människohjärtan.

Birgit Brandin-Olsson.

Flodövergång vid Yangchow. Foto: L. Gustavsson.

Motorstopp.

Av *O. Dahl-Goli.*

Hu så kallt! Över tjugu graders kyla och därtill denna bitande vind. Det var knappt möjligt att härda ut längre. Jag

slog upp rockkragen så högt jag kunde och vandrade ännu fortare fram och tillbaka längs kajen. Kom då inte den lilla usla lokalbåten snart? Klockan var nu nära fyra, och den borde ha varit på platsen vid midnattstid.

»Det måtte ha hänt något med båten i natt, efter den är så sent ute.» Det var den gamle ångbåtsspeditören, som tilltalade mig. Han höll just på att skotta ned en del snö från kajen.

»Tror du det», svarade jag. »Det är ju klart väder, så man behöver inte tro, att det hänt någon olycka. Nej, det är nog bara julbrådskan, som har skulden.»

»Det behöver inte vara någon olycka. Men i alla händelser har vår Herre haft sin hand med i spelet», svarade han lugnt. Jag teg en stund, och så sade jag: »Vad menar du med det?»

Den gamle satte ifrån sig spaden och slog sig i sällskap med mig på min marsch fram och tillbaka.

»Jo», sade han, »det skall jag säga dig. Jag hade för fem år sedan en underbar upplevelse, som styrkt min tro på att det finns en Gud som styr allt, och att ingenting sker av en slump.»

»Den upplevelsen måste du berätta för mig», bad jag, helt intresserad.

Den gamle troende brodern gick tyst en stund, såsom hade han icke hört min bön. Så vänder han sig med ens mot mig och säger med en innerlig värme i rösten: »Det är härligt, du, att veta, att Gud hör bön. Du ser den lilla motorbåten, som ligger på land där borta i skjulet? Under de år jag skött den, är det blott en enda gång jag fått motorstopp. Den har den bästa motor, man kan önska sig.

Det var en dag i maj månad. Det var stilla och en klar himmel. Jag hade länge lovat att fara ut till Ystenes och hålla möte där, och så bestämde jag mig för att göra turen just den dagen. Karl Fredriksen skulle göra mig sällskap. Du vet, att han är så duktig att sjunga. — Som vanligt gick motorn utmärkt, nästan som ett urverk. Vi hade kommit ungefär halvvägs, voro i närheten av Storholmen, då motorn med ens stoppar. Vi arbetade båda i vårt anletes svett för att få den i gång igen, men det var och förblev omöjligt. Den rörde sig icke ur fläcken.

'Så förargligt!' tänkte jag. 'Få vi inte motorn i gång, komma vi inte till det utsatta mötet.' Det värsta var, att på Storholmen fanns inte telefon, så vi kunde varken få telefonera till Ystenes om mötet eller hem efter hjälp. På den lilla holmen bor blott en enda man. Och han var, det visste jag, i Finnmarken på fiske. Ingen fanns hemma utom hustrun och den yngsta dottern, så ingen hjälp kunde fås därifrån. Enda utvägen vore att av dem få låna en roddbåt, så att vi på det sättet kunde taga oss hem igen.

Vad skulle vi göra? Lyckligtvis hade vi ett par åror ombord, och efter åtskilligt besvär lyckades vi komma i land. Fredriksen stannade i båten, medan jag tog mig en tur till stugan för att hälsa på de hemmavarande. Inkommen i förstugan hörde jag förtvivlad gråt, rop och bön till Gud. Jag gick fram till dörren, lyssnade och hörde: 'Käre Gud, låt inte mor dö på detta sätt! O Gud, o Gud, fräls mor! Fräls mor, innan hon dör! Du måste skicka hit någon som kan hjälpa mor att dö!'

Emellan dotterns bönerop hörde jag moderns förtvivlade skrik: 'Gud, jag kan inte dö. Jag är förlorad, förlorad.'

Jag stod en stund rådlös. Ropen kommo åter och åter. Moderns voro som ett sårat djurs skrik. Vad skulle jag göra? Skulle jag gå in genast eller vänta litet? Då var det, som om en stämma högt sade till mig: 'Förstår du inte ännu vem som gjort motorstopp för dig?'

Jag knackade på dörren men fick intet svar. Hörde blott nya skrik och samma rop till Gud som förut. Försiktigt öppnade jag nu dörren. Där borta i vrån i en säng låg modern dödssjuk. Jag såg genast, att hon inte hade många ögonblick kvar. Bredvid sängen låg hennes halvvuxna dotter på knä, vridande sina händer och snyftande.

När hon till sist varseblev mig, gav hon till ett glädjerop: 'Gud ske lov! Mor, nu kommer hjälpen från Gud!'

Det var ingen tid att förspilla. Jag gick rakt fram till sängen, slog upp min Bibel och läste Luk. 19: 10: 'Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat!'

Den sjuka såg allvarligt på mig. Aldrig kommer jag att glömma hennes genomträngande blick. Det var, som hade hon sett tvärs igenom mig. Och så sa' hon: 'Men gäller det *mig?*'

'Ja', svarade jag.

'Är du alldeles säker på det?'

'Alldeles säker!'

'Kan jag dö på det?'

'Ja!'

'O, läs det en gång till!'

Jag läste orden ånyo. Ja, jag läste dem två gånger, ty jag förstod, att Gud fick tala genom dem. Den sjuka tillsluter ögonen. Bröstet häver och sänker sig hastigt. Plötsligt slår hon upp ögonen, fattar min hand, ser mig åter in i ögonen och säger: 'Kan jag verkligen dö på att det gäller mig, som har fört ett så ogudaktigt liv?'

Jag suckade till Gud om visdom att kunna komma med de rätta orden, och så svarade jag: 'Hör dessa ord: *Jesu Kristi, Guds Sons blod, renar oss från all synd.*'

Ett förunderligt leende glider över hennes ansikte, och så utbrister hon jublande: 'Jag ser det nu. Jesus har dött också för mig, och jag är frälst.'

Hon ligger en liten stund och tackar Gud för den fulla och fria frälsningen.

Så svika krafterna, och hon faller liksom i domning. Jag trodde, att allt nu var slut, men plötsligt slår hon åter upp ögonen, räcker upp händerna och utbrister: 'Nej, se, änglarna komma!' Och så sjunker hon död tillbaka på kudden. Själen blev av änglarna buren hem till Gud.

Jag behöver väl inte säga dig», slutade den gamle sin berättelse, »att jag lovade att skicka ut hjälp till dottern samma dag och att motorn gick som ett urverk, så snart jag åter kommit ombord. Det var vår Herre, som hade ordnat om att det blev motorstopp.»

Jag hade glömt kylan, lokalbåten och allt. I nattens stillhet hade jag haft ett underbart möte med min Gud, ett möte som jag aldrig skall glömma.

Nu hördes ångbåtens signal utanför udden, och några ögonblick senare fick jag säga min gamle broder farväl. I det han trycker min hand, säger han: »Intet sker av en slump. Det är Gud som styr allt.»

I mitt inre viskade en stämma: »Det var för din skull ångbåten blev försenad i natt. Det var inte bara julbrådskan som försenade den utan Gud, som hade något att säga dig.» (Ur Evangelisten.)

Eugeniahemmets Barnsyförening för Missionen i Kina

(Daggryningen) inbjuder till sin

FÖRSÄLJNING

Fredagen d. 18 mars å Eugeniahemmet.

Kl. 11 f. m. talar Missionsföreståndare *Erik Folke*, varefter försäljning vidtager.

Uppmuntra barnens missionsarbete!

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under febr. 1932.

Allmänna missionsmedel.

228. 1/3 av behålln. av skördefest i Skärvsta gm F. B. Sollefteå 59: 80
229. H. R., gm d:o 20: —
230. Mellersta Distr. av Sveriges K. F. U. M. till Malte Ringbergs underh. (4 kv. 1931). 750: —
231. Vänner i Värnamo, sparb.-medel gm J. U. 72: 49
232. Sparbössetömning i Appleryd gm H. A. 61: 50
233. »Onämnd» 500: —
234. Staffans moster» gm E. P., Ovanmyra 10: —
235. V. o. C. E—n, Kumla 200: —
236. M. H., Kumla, gm d:o 8: —
237. G. K., Björköby 15: —
238. Medel fr. Mora 20: —
241. H. N., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. genom S. N. 10: —
242. N. N., d:o, till d:o gm d:o 10: —
243. »En vän», d:o, till Maja Lundmarks d:o gm d:o 50: —
244. Koll. fr. Kinakretsen, Örviken—Burön gm d:o 26: 40
245. »Gud är mäktig att låta all nåd tillflöda Eder.» 50: —
248. Myrhults Mfg gm H. I., Älgarås 20: —

249. O. A., gm d:o 5: —
250. »Ps. 81: 11 —n» 60: —
251. Kinne-Kleva o. Kestad mfg sparb.-medel gm S. J., Kinnemalma 81: —
252. R. H., Sigtuna, sparb.-medel 8: 75
253. E. E., Hässelby vst. 5: 50
254. N. L. 17: 75
255. Ps. 100 — till direkt missionsarbete 62: 10
256. »Genom blodet på hans kors — frid.» 10: —
257. A. M., Malmö 25: —
258. A. L., Hidingebro 10: —
259. S., Hedvigsdal 15: —
260. Wallberga syfören. gm d:o 50: —
261. P. M., Lund, gm H. K. 20: —
262. H. L., Karlskoga 2: 75
263. K. F. S., Långedrag 25: —
264. Yngl.-fören. Libanon, Gbg. »Söndagsskolb. Hednamission» 25: —
265. Koll. på K. F. U. K., Klippan, gm A. B. 25: 20
266. D:o i Ekekull 9: —
267. Ekekull mfg 30: —
268. Koll. i Holsby 24: 20
269. D:o i Mamrelund 15: —
270. D:o i Husnäs 10: 30
271. D:o i Lindeberg 6: 79
272. D:o i Övlandshult 12: 14
273. D:o i Slättåkra 4: 68
274. D:o i Ödshult 7: 30
275. D:o i Nye 22: 50
276. D:o i Lemnhult 5: 17
277. D:o i Ö. Korsberga 23: 62
278. D:o i Betel, Nässjö 25: —
279. »Ps. 34: 16» 10: —
281. H. S. »Min första gåva till missionen» gm A. B., Skellefteå 5: —
282. N. S., Frånö 7: 75
283. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. 100: —
287. »För Papper» 10: —
288. J. N., Stockholm 47: 75
289. Koll. i K. F. U. K., Ystad, vid G. Carléns besök gm A. W., Ystad 20: 50
290. Svenska Alliansmissionen, Jkpg, till Aug. Berg underh. 1931 1,000: —
291. S. A. M:s ungd.-förbund till Hugo Linders underh. 1931 1,500: —
294. Ekenässjöns Missionsförsaml. 1931 gm A. L., Ekenässjön 25: —
295. Missionsvänner i Yngsjö by gm N. E. E. 24: —
296. K. S., Huskvarna 4: —
297. Syfören. i Vena gm F. A. 350: —
298. Onämnd 50: —
299. »Tionde» 15: —
300. C. o. L. T., Storängen 300: —
301. F. L., Innervik, sparb.-medel gm S. N., Skellefteå 10: 50
302. S. J., Innervik, d:o gm d:o 2: 16
303. M. Ö., » d:o gm d:o 10: —
304. L. Ö., » d:o gm d:o 4: 25
305. L. R., » d:o gm d:o 4: 75
306. Skolbarnen i Innervik d:o gm d:o 3: 84
307. Bergsholmen gm Skellefteå Landsf. missionsf. gm d:o 35: —
308. H. B., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. gm d:o 10: —
309. I st. f. krans på Pappas grav 25: —
310. D:o på Hanna Hultqvists grav 5: —
311. S. S., Hälsingborg 10: —
312. »Ruth, tionde» 35: —
313. E. W., Djursholm, »En liten skärv med anl. av Fru Judith Högmans 50-årsdag» 20: —
314. Onämnd gm J. L., Stockholm 3: —
315. »Tackoffer på 60-årsdagen» till missionärernas utresor 100: —
316. B. P., Värnamo, sparb.-medel 25: —
317. Koll. i Nysund, Mölnbo 30: 30
318. D:o i Laxå kyrka 20: 20
319. D:o i Häggum 12: —
320. D:o i Bohus-Björkö 52: —
321. D:o i Öckerö 21: 10
322. D:o i Rörö 30: —
323. D:o i Brobacka o. resebidr. 13: 30
324. B. C., Anten, ur sparb. 31: 55
325. Söndagsskolan i Brobacken, d:o 18: 20
326. Koll. i Åsaka 14: 15
327. D:o i Gravarne 5: 65
328. D:o i Smögen 31: —
329. E. R., Alby, till Hanna Wangs underh. 10: —
330. Tibro Missionsförsaml. till O. Carléns underh. 100: —
331. Koll. i Ämmeberg 18/1 14: 44
332. D:o i Ljusfors 19/1 8: 84
333. D:o i Getterum 2/2 7: —
334. D:o i Gessebo 4/2 4: 42
337. Kroppetorps Mfg resebidrag 5: —
338. Koll. i Önnestad 41: —
339. D:o i Karlskrona, K. F. U. K. 21: —
340. D:o i Ronneby 19: —
341. D:o i Kristianstad, K. F. U. K. 50: —
342. D:o i Malmö, K. F. U. K. 27: 35
344. K. G. 10: —
345. Blanka pengar o. ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn av H. K., Lund 10: —
346. M. B., Eskilstuna 10: —
348. »Förstlingsskärven» 10: —
349. Koll. i Silvergruvan — Sala 10: 29
350. D:o i Sala missionskyrka 75: —
351. G. C., Sävsjö 10: —
352. »Onämnd» 10: —
353. Kinabarnens syfören., Skellefteå, till Maja Lundmarks underh. gm S. N. 23: 61
354. »Onämnd» 50: —
355. M. L., Simrishamn 2: 75
356. »Lova Herren min själ och förgät icke vad gott han har gjort.» Ps. 103: 2. 1,200: —
358. E. A., Norrköping 25: —
359. Månstorps Mfg gm G. P., Äskekärr 50: —
360. O. H., Karlskrona 5: 50
361. »Onämnd» 30: —
362. Grytgöls Bruk o. Bys Mfg gm. C. E. S., Grytgöl 25: —
363. H. H., Jämserum 50: —
364. M. d'A., Stockholm 50: —
365. Ö. H. K. U—F—d. till C. Bloms underh. fr. Skede 30: —, Slättåkra mfg 25:—, Ulriksdal ungd.-f. 30:—, Ulriksdal sparb.-medel 41: 50, Eckerda 50:—; till J. Hultqvist underh. Mörteryd 200: —, Ulriksdal 30: —; till M. Lindéns underh. Ulriksdal 30: —; D:o koll. v. kretsmötet 32:50, D:o sparb.-medel 41:50, till S. M. K., Slättåkra mfg 15, D:o Ungd.-f. 10: —, Näsby Miss.- o. Ungd.-förening 50: — 585: 50
369. L. U., till »Emilia Ullfs minne» 1,000: —
370. A. L., Stockholm 50: —
371. M. B. i st. f. blommor på Emilia Ullfs bår 5: —
372. »Ester minne» gm M. B. 20: —
373. California Kommittén, till O. o. N. Styrelius underh. gm O. P. 574: 82
375. Sparb.-medel, K. R., Uppsala 31: 85
376. Koll. vid Ang. Bergs föredrag i Sigtuna gm R. H. 21: 15
377. Daggryningen i K. M. A., till Birgit Brandin-Olssons underh. 900: —
378. G. N. 10: —
379. Medel fr. Mora 20: —
380. J. S. 20: —
381. »Elina o. I—r» 25: —
382. Kinakretsen, Lund, auktionsmedel gm H. N., Lund 165: —
383. Kroppetorps Mfg 10: —
384. D:o resebidrag 4: —
385. F. o. E. M. 20: —
386. Insaml. vid Lärare A. Bohlins, Källunge, begravning, gm A. S., Visby 32: —
387. »Senapskornet», Lidköping, till Thyra Lindgrens underh. gm A. S. 75: —

388. A. o. E. i st. för blommor till fru Aspbergs bår 10: —
389. Koll. i Bråbo d. 19/2 gm M. N. 23: —
390. Missionsgåva i Sanden 20/2 gm d:o 10: —
391. T. L. E., Älvdalen 3: 75
395. Föreningen »missionsvännerna», Norrköping 100: —
396. »Luk. 11: 9», bidrag till Ingrid Bergs utresa 250: —
397. »Gunnar» 20: —
398. Kulla mfg årsbidrag, gm K. J., Stensjön 85: —
399. »1 Petr. 2: 9», till C. Bloms underh. 100: —
400. M. E., Rotebro 5: —
401. »1 Petr. 5: 7» till R. Andersons underh. 100: —
402. »Tack» 5: —
405. Koll. 16/2 fr. Immanuelskyrkans Ungd.-fören., Katrineholm 31: 52
406. Halva koll. 18/2 i Örebro Luth. Missionshus 42: 78
407. Koll. i Köpings församlingssal 20/2 43: 35
408. D:o i Ockelbo Kommunalsal 23/2 20: —
409. L. M. F.-gruppen, Söderhamn, 24/2 25: —
410. Församlingshuset, Söderhamn, 24/2 18: 60
411. Gm Th. S., Bergvik, 25/2 30: —
412. A. L., sparb.-medel gm M. S., Östersund 15: —
413. Kinavänner, sparb.-medel gm d:o 22: —
414. A. C., Stockholm 50: —

Kronor 13,123: 01

S. M. K:s Pensionsfond.

403. »2 Moseb. 35: 5» 50: —

Kronor 50: —

Särskilda Ändamål.

227. Barnsyfören. Åsaka, till »Dyrbar Liljas» underh. gm E. G. 40: —
239. Tidn. Sydposten, Malmö, till de nödl. 9: —
240. A. T., Hälsingborg, för skolflickan Chuan-ing i Ishih skola, hos E. Lenell 25: —
246. S. L., Flugeby, till de nödl. i Kina 5: —
247. S. S., till barnh. i Sinan gm H. I., Älgarås 10: —
280. »Ps. 34: 16» till Maria Petterson, Sinan att anv. enl. överensk. 20: —
284. Sparb.-medel fr. Kinakretsen, Boden, till Joh. Aspberg att anv. i verks. efter gottf. gm E. J. 133: —
285. E. A., Stockholm, till sommarskolan i Puchowfu 100: —
286. K. O., Mariestad, födelsedagsblommor till Elsa och Nath. Engbäck att anv. efter gottf. 35: —
292. Tisdagskretsen i Johannes förs. till pastor Kao's underh. gm P. A. W. 43: 35
293. Hälsingborgs Barnmfg till Ai-huas underh. gm A. Å., Hälsingborg 150: —
335. R. B., till Martin Bergling att anv. enl. överenskommelse 70: —
336. G. o. O. C., Mariestad, till Ebba Widén, att anv. efter gottf. 20: —
343. Koll. i Trelleborgs K. F. U. K., till de nödl. 25: —
347. Edsbyns Kyrkl. Missionskrets till barnb. i Sinan gm I. M. 200: —
357. »Onämnd», Esra, 5: 5, till Hugo Linder, att anv. efter gottf. 200: —
366. S. B., Malmö, till de nödl. 50: —
367. R. F. till d:o gm d:o 50: —
368. L. U., Stockholm, till Bibelkv. i Hancheng 100: —
374. N. W. W. in Brea Cal. till evang. underh. gm O. P. 129: —
392. Några vänner i Skellefteå till Martin Bergling för An-ius underh. gm S. N. 150: —
393. D. U. F., Liljans, Genvalla, till Hanna Wang att anv. efter gottf. gm A. P., Genvalla 27: —
394. Stefanskretsen, Stockholm, 116: 40, L. S. 1: —, S. Z. 5: —, till pastor Kao's underh. gm P. A. W. 122: 40
404. A. L., Grebo, till N. Engbäck, att anv. efter gottf. 12: —

Kronor 1,725: 75

Allmänna missionsmedel	**13,123: 01**
S. M. K:s Pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**1,725: 75**

Summa und. febr. månad 1932: Kr. 14,898: 76

Med varmt tack till varje givare!

»Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbliva över dig.» Jer. 31: 3.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1932 i sin 37:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. ansvarig utgivare: *Erik Folke* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

»Starka från att hava varit svaga.» — »Då kom Jesus.» — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redov.

N:r 6. ÅRG. 37. 25 MARS 1932. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"DE BLINDA SKALL JAG LEDA."*

Jes. 42: 16—19.

Är inte detta ett underbart bibelord? Herren, den allseende, säger, att hans tjänare äro blinda och döva. Då vi närmare tänka på detta, förstå vi, att det är så. Vi veta ju inte vad som skall hända oss i morgon och inte ens i dag. Vi kunna inte se in i framtiden.

Detta är ett uttryck för Herrens stora kärlek. Han vill bespara oss onödiga bekymmer. Därför hindrar han oss från att se framtiden. Och han vill bespara oss onödig kraftförbrukning. Han vill lära oss taga vara på nuet utan att veta något om framtiden. Vi kunna lära detta, om han får göra oss till sina medarbetare, och därför säger han: Följen mig steg för steg.

Vi veta, att blinda människor ha mycket svårt att reda sig. De måste ha någon som leder och hjälper dem. Även Herrens tjänare måste ha någon som leder sig. Vi som stå i arbetet för missionen ha många trångmål. Men Herren har lovat att leda oss genom allt. Herrens vänner bli ej starkare och starkare i egen kraft utan svagare och svagare. Ja, de få erfara, att de icke äga någon egen kraft. Men vi behöva inte bära på bördorna, utan det gör Herren. Han leder, han bär, han ger örnavingar, ständigt ny kraft.

Vi kunna ock vara blinda och döva i en annan mening. Då vi få något, som blir vår passion, bli vi blinda och döva för allt annat. Så skulle vi bliva blinda och döva för allt annat utom Kristus, såsom psalmisten säger: Herre, när jag haver dig frågar jag efter himmel och jord intet, och aposteln Paulus: Att leva det är för mig Kristus, han är mitt liv.

Denna blindhet betyder inte, att vi ej skola se tidens utveckling och krav.

* Anteckningar från ett föredrag av fröken *Sanni Lampén*, hållet vid mötet på K. F. U. M., Stockholm, den 14 mars 1932.

Men vi få äga »den välsignade ensidigheten där Herren är allt i alla». Då han blir det centrala, kommer allt på sin rätta plats. Vi bli ej blinda för nöden, ej för tidens tecken, men vi se allt genom Kristus.

Den, som är Herrens blinda vän, han ger vidare Herren rätt att handla utan att fordra någon förklaring. Herren får göra som han vill; Herren får taga och giva enligt sin goda, behagliga vilja. Herren får då leda vårt arbete.

Jag tror, att Herren vill lära oss, sina vänner, detta, ty vi stå säkerligen inför den sista, avgörande striden, och i den striden komma vi att ställas inför frågan: Är Herren oss nog, då allt annat tages ifrån oss? — Må vi bedja om den blindhet och dövhet, som nöjer sig med Herren Kristus och är helt beroende av honom. Han leder på en väg som den blinde ej känner. Kristus känner den och det är nog. Han skall ej rygga sitt ord. Himmel och jord skall förgås, men Herrens ord står kvar. Han vill vara vårt liv, vår seger. Hans är äran och makten i evighet.

Att leva är för mig Kristus.

En liten flicka hörde en gång vid ett möte en förklaring över detta skriftställe och skyndade sig därefter hem. Kort efteråt hörde modern hennes röst från ett angränsande rum. »Herre Jesus», sade hon, »jag har hört, att du så gärna vill komma och bo i mitt hjärta. Förlåt mig alla mina synder! Giv mig ett rent hjärta och kom, Herre Jesus, och bo i hela mitt hjärta!» Så reste sig den lilla från sin knäböjande ställning och sade: »Nu *är* han härinne.»

Rening, överlämnande, mottagande i tro — så enkelt är det. Och i upplevelsen av dessa tre ting inneslutes »kraften ovanifrån», samma kraft, som uppväckte Jesus från de döda.

H. Hallencreutz 60 år.

Den 29 dennes fyller direktör *Henning Hallencreutz* 60 år.

Direktör Hallencreutz har sedan år 1921 tillhört Kommittén för Svenska Missionen i Kina och har sedan 1922 varit Missionens kassaförvaltare, en uppgift som är mer än blott en ekonomisk.

Missionens vänner förstå nog vad det innebär att känna missionens behov och ej veta varifrån de alla skola fyllas utan få i tro varje dag räkna med Guds hjälp. Vi äro tacksamma för att vi som vår kassaförvaltare äga en Broder, som har fått den nåden att i varje läge räkna med vår Gud och att i tro vänta på att Herren skall komma i rätt tid och fylla alla behov. Men detta går ej utan stadig bön, och bön ej blott för medel utan ock bön om nåd till att rätt förvalta de gåvor Herren sänder och bön om frukt till Herrens ära av det Herren giver.

Missionens tjänst är ett tjänande på knä, och då Herren giver sådana män som så vilja tjäna Herren och hans rikssak och som aldrig tröttna att kämpa för missionärerna, för de troende på fältet, för hedningarna och för den stora skaran av vänner, att de alla må få välsignelse, ger detta oss anledning till stor tacksägelse.

Vi äro sålunda förvissade att våra vänner vilja på direktör Hallencreutz högtidsdag med oss tacka Herren för vad

han i honom givit vår mission samt bedja, att han måtte få krafter tillräckliga att jämte sitt maktpåliggande arbete i sin jordiska kallelse ännu länge tjäna detta Herrens verk, som han med så stor kärlek och med aldrig svikande nit och intresse söker att befrämja.

Erik Folke.

"En våg av religiös längtan."

Följande brev från generalsekreteraren i Kinas K. F. U. M., David Yui, ställt till K. F. U. M:s Världskommitté i Genève, skall helt säkert läsas med stort intresse av våra svenska missionsvänner. Han skriver: »De stora olyckor som nu drabba Kina ha drivit flera av våra ledande män och många av vårt folk ned på knä inför Gud, som har folkens öden i sin hand. Då min hustru och jag för kort tid sedan besökte Nanking, blevo vi enträget uppmanade av presidenten och hans fru att hjälpa till med bildandet av en bönekrets, bestående av ett antal kristna män och kvinnor. Dessa samlas regelbundet klockan 5 varje eftermiddag till allvarlig, enträgen bön inför Gud. Och de äro uthålliga i sin bön.

D:r C. T. Wang, den nyligen avgångne utrikesministern, förklarade, att kristendomen är det enda, som kan bringa räddning åt Kina. Ett antal andra ledare, ibland dem flera icke-kristna, hava, utan någon inverkan på varandra, kommit till samma slutsats.

En våg av religiös längtan förspörjes nu bland den studerande ungdomen och bland ungdom i allmänhet i vårt land. Evangeliska möten anordnas i åtskilliga städer landet runt. I dessa tager vår gamle vän d:r Sherwood Eddy en synnerligen aktiv del. Hundratals unga män och kvinnor ha fattat beslutet att leva ett kristligt liv och ett ännu större antal ha förklarat sig vilja på allvar lära känna den kristna religionen. Kinesiska evangelister, fulla av nit och kraft, leda möten ibland de kristna för att väcka dessa till förnyat liv. Gud bekänner sig på ett underbart sätt till deras verksamhet, och förvånande stora resultat hava vunnits.

Skulle de olyckor, som nu drabba oss och som övergå allt vad vi förut erfarit, ej få en verklig genomgripande betydelse för vårt folks religiösa liv, skulle de ej få väcka våra kristna till insikt om sin heliga kallelse och till att böja oss i stoftet inför Guds tron samt prisa hans namn, vad hopp skulle då återstå för Kina? Jag är djupt tacksam för den väckelsevåg, som nu berör vårt land, och för den väckelseanda, som kännetecknar den kristna verksamheten i våra bygder. Därigenom skall Kina ej endast bliva räddat från undergång, utan det skall ock uppbyggas ett nytt framgångsrikt Kina, över vilket Guds välbehag skall vila. Att K. F. U. M. tar sin del i detta verk är också för oss ett livsvillkor. Må Gud allt framgent välsigna vårt arbete och giva oss sin stora hjälp, så att vi må på ett tillfredsställande sätt begagna oss av de enastående tillfällen, som nu på alla sidor stå oss till buds, att vinna frukt för Guds rike.» Så långt generalsekreteraren Yui. Hans brev, som genom den Internationella Presskommittén ställts till vårt förfogande, ger oss å ena sidan en kraftig uppmuntran genom att visa, att Herren genom alla skickelser för sitt verk framåt, och å andra sidan utgör det en kraftig maning att akta på Herrens kallelse till oss, till hans tjänst, i hans rike.

Erik Folke.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Den 14 mars.

På Svenska Missionens i Kina årliga tacksägelse-, böne- och offerdag den 14 mars voro vi i Stockholm samlade till en högtidsstund på K. F. U. M:s Norrlandssal, Birger Jarlsgatan 35.

Först fingo vi därvid lyssna till det föredrag av fröken *Sanni Lampén* från Finland, vars huvudtankar återges i den första artikeln i detta nummer av vår tid-

ning. Därefter talade missionsföreståndare *Erik Folke* om den s. k. femårsrörelsen i Kina och Guds rikes rörelsen i Japan, en intressant framställning om något av det som försiggår inom de kristna församlingarna i dessa länder. Därpå följde en bönestund, ledd av missionsföreståndaren, vid vilken bl. a. erinrades om att 45 år förflutit sedan missionär Folkes första landstigning i Kina, en erinran, som gav rik anledning till tacksägelse för Guds nådefulla omsorg om S. M. K. under dessa flydda 45 år.

*

Från andra delar av vårt land ha uppmuntrande underrättelser ingått, vilka visa, att Missionens vänner på många platser deltagit i denna dags bön med tacksägelse och offer. Vi bedja därför att till var och en av dessa uttala vårt allra varmaste tack. »*Hitintills har Herren hulpit.*» — »*Han skall ock hädanefter hjälpa.*»

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas v. G. torsdagen den 31 mars kl. 7 e. m. hos tandläkare och fru Josef von Malmborg, Engelbrektsgatan 13. Varmt välkomna!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi, att om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi troligen samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Närmare meddelanden om våra »veckor» komma att införas i tidningen, då programmen blivit fastställda. Redan nu påminna vi om dessa och bedja om förbön. Vi ha stor anledning till tacksägelse för allt vad Gud förut givit på våra Bibel- och Ungdomsveckor, och vi vänta, att han i nåd även detta år skall möta oss med sin rika välsignelse.

En dröm.

(Ur Sv. Missionens i Kina »Församlingsblad».)

En gång under sommaren 1930 drömde jag under natten, att jag såg byn Paishou, och att en nyligen döpt kvinna kom emot mig med sorgset ansikte. Hon berättade för mig, att hon led av förföljelse i sitt hem och ej kunde uthärda med tillvaron. Jag såg också vid hennes sida en räv och förstod, att det var djävulen. Därför började jag kämpa med honom, och han sårade min hand, varpå han hoppade högt upp mot himlen, men föll ner och slog ihjäl sig. Samtidigt såg jag att kvinnan, fru Suen, fallit i en brunn, varför jag fick brått med att hjälpa henne upp. När detta var gjort, vaknade jag och förstod att det varit en dröm.

Inom kort somnade jag igen och drömde, att Herren satte i min hand ett torrt stycke trä. Jag sade till Herren: »Vad skall jag göra med detta?» Herren befallde mig då att blåsa på det, och när jag blåste, hände något underbart: Ur den torra träbiten sprang en blomma fram, sällsynt skön att skåda. Jag stod på en höjd och predikade för skarorna och sade: »Se, detta är Guds stora kraft!» Så vaknade jag, och se, detta var också en dröm, och jag visste ej vad jag skulle tänka om det.

Efterhand dagades det, och Herren manade mig att gå till Pai-shou, och en röst liksom sade till mig: »Fru Suen är i svårigheter.» Därför sade jag till min hustru: »Jag går till Pai-shou.» Efter ett par timmars vandring var jag där och gick in till församlingsmedlemmen Lu.

Just medan jag höll på med att borsta

av dammet och tvätta mig, kom fru Suen med armen i band och ett bedröval utseende. Hon sade något underbart; vad tror Ni det var? Jo, så här: »Jag drömde i natt, att Ni var här, och nu är Ni verkligen här.» (Herren hade under natten berett henne på, att jag skulle komma.) Och under det hon talade runno tårarna.

Jag svarade: »Jag har i natt lidit mycket för Er skull. Det är därför jag kommit. Vad är Ni så ledsen för, och varför bär Ni armen i band?» — Hon svarade: »Min man och jag ha varit osams, och han bet mig i armen, så nu kan jag inte lyfta den, och måste bära den i band.» Nu förstod jag, att Herren under natten velat låta mig förstå, att dessa två, man och hustru, förlorat husfriden, och att Herren sänt mig för att återställa den. Därför sade jag till henne: »Efter frukost skall jag avgöra Er sak.»

Under det maten tillreddes, tittade jag utan särskild avsikt i en missionstidskrift och fick se en uppsats av pastor Ch'en, som hette »Fridens blomma», och därav insåg jag vad Herren under natten velat visa mig genom träbiten, som slog ut i blom.

Efter frukosten kom mannen och framlade sin sida av saken, varpå han drog sig tillbaka. Därpå kom kvinnan och framlade sin sida, och när detta var gjort, förmanade jag dem enligt Guds Ord. Jag fick dem försonade, och de bådo tillsammans samt bekände sina ömsesidiga förseelser. Efteråt kunde vi tillsammans vid samma bord intaga en »försoningsmåltid». Var det icke en blomma?

Mina vänner! Herren kan icke annat än lyssna till sitt folk och taga sig an de sina. Jag vill här tillämpa, vad som säges i berättelsen om Hagar: »Och hon gav åt Herren, som hade talat med henne, ett namn, i det hon sade: 'Du är seendels Gud.' Hon tänkte nämligen: 'Har jag då verkligen här fått se en skymt av honom som ser mig?'» 1 Mos. 16: 13. Nu till slut ett ord. Om Herren icke den gången tagit sig an sitt folk, så hade det stått människoliv på spel och svåra rättegångar, ty mannen hade för avsikt att hänga sig och hustrun att med sina barn rymma från hemmet.

Hai Fu-t'ing.
Äldste i Ishih församling.

(Översatt av *Carl F. Blom.*)

"Mera öppet för evangelium än förr."

Sinanhsien den 4 febr. 1932.

Kära missionsvänner! Nåd och frid!
»Gören Eder intet bekymmer.»
(Fil. 4: 6.)

Detta ord ur »Dagens lösen» har mött oss i dag med särskild kraft. Endast Herren kan hjälpa oss ur och från bekymmer, men en tid som denna är det svårt att freda sig från oro. I januari har jag varit i Loh-yang. Det är numera det vanliga namnet på Honanfu.

I förrgår natt anlände Kinas regering dit, så för tillfället är det huvudstad. Om det blir så i framtiden, är en annan sak.

Här i huset trives officerarna nog så väl, ty ständigt ha vi nu deras sällskap. De ha inte ofredat mig, så jag har intet ont att säga om deras uppförande. Måtte det i fortsättningen förbliva så.

Skolorna, både goss- och flickskolorna, fortsätta som förut, och ännu ha de icke anmärkt på våra långa gudstjänster. De läsa då en del av de kristendomsämnen, som förekomma på schemat. Jag har dock en känsla av, att vi måste gå visligt tillväga i dessa dagar, då man inte vet vem som kommer till makten.

Härligt väder ha vi, icke så kallt. I morgon, den 5 febr., börjar enl. kinesiska almanackan våren. Soldaterna äro förtjusta, ty det delas ut kål och fläsk till dem i dag. På länge ha de icke fått sin avlöning, och de ha väl nästan tvingats att ta för sig även på olagligt sätt.

Vi hoppas, att det skall bli fred. Landet är som ett upprört hav, men Herren förmår stilla stormen.

Vi ha ett slags kvinnoskola på gamla missionsstationen nu, och en diakon bor med sin familj i det gamla kapellet för att hålla soldaterna därifrån. I byarna får man nu gärna predika om bara predikanterna räckte till. Det kännes trots allt mera öppet för evangelium än förr. Kommunikationerna äro också betydligt förbättrade. Det går »bussar» från Loh-yang till I-iang och Loh-ning. Och det är skänkt medel till bussväg från Sinan till I-iang och så till Si-o vid Gula floden och därifrån till Tiehmen. Vi ha varit nog lyckligt lottade att ha en framåtsträvande mandarin och ha också varit fredade för de stora rövarhorder, som dragit fram söder över.

För all hans nåd vilja vi tacka Herren, ty han har omgjordat sig med kraft, ja, varit vår sköld så som fordom Abrahams.

(1 Mos. 15: 1.)

Eder i Herren

Maria Pettersson.

"Natt skall icke förbliva."

(Utdrag ur privatbrev.)

Yangchow den 6 febr. 1932.

»Dock, natt skall *icke förbliva,* där nu ångest råder. — — — Herren Sebaots nitälskan (»hjärtliga och flammande kärlek till sitt folk») skall göra detta.»

— — — — — — — — — —

Vårt ena fönster vetter utåt gatan, och vi se ej annat än hustak vid hustak. Dessa ge mig en riktig hemkänsla, som ni kanske kunna förstå. Det är nästan, som om jag alltid varit i Kina, som om åren »utrikes» nästan bara vore en dröm. Men ögonen måtte ha förändrats under dessa år. Hedendomens hemska mörker har aldrig gripit mig förr som nu. Aldrig kommer jag väl att glömma, då vi besökte ett av templen i Shanghai. Utanför köptes och såldes allt möjligt, men särskilt papperspengar, rökelsestickor och ljus. Vad det var mörkt därinne! Larmet utanför hördes mycket svagt där. Men så många det var, som kommo och föllo ner inför avguden! En ung kvinna kom åter och åter med rökelse och ljus. Jag har sällan sett ett mera förtvivlat ansiktsuttryck. Arma människor, vad kunde de få här? O, att man kunde visa dem vägen till frid och glädje.

En dag, då vi voro ute och promenerade, mötte vi en man, som sköt en tungt lastad skottkärra. I hans ansikte var målad ungefär samma förtvivlan. Det kom en sådan hjälplös känsla över mig. Jag hade velat hejda honom, men det gick ju inte an. »Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?»

Att tänka sig, att Gud skulle välja oss svaga människobarn att förkunna det glada budskapet, är alltför underbart. Det blev en sådan välsignelse att läsa om hur Israels barn fördes ur Egypten. Det står så många gånger »med stark hand har *Herren* fört eder ut». Herren själv skall frigöra dessa i synd bundna själar.

Huru glädjas vi inte för varje dag vi få stanna kvar här i Yangchow! Vad tiden här har varit underbar! Inte minst julen, som jag förut hade nästan fruktat för. Vi tre hade det så gott tillsammans, det var en sådan fröjd och glädje över det hela. Vad vi sjöngo, särskilt de dagarna!

I dag ökades »vår familj» med en till, som varit i Shanghai en tid. Där nere ha de en förfärlig tid just nu. Nöden bland flyktingarna, som flytt in i de utländska stadsdelarna, är obeskrivlig. Massor ha sårats, och ändå väntas mycket värre strider, men »... jag är Herren här i landet!» Vad oss beträffar, blir allt till det bästa.

— — — — — — — — — —

Margaret Linder.

"Nomaden."

»Nomaden». — Han kallades så, fastän han var en ganska bofast kines. Inom två mils omkrets kände alla till »Nomaden», som fått sitt namn av att han aldrig gjorde något gott, utan bara som en nomad vandrade från det ena till det andra. Han hade namn om sig att kunna ta första

pris i supning, kortspel, opierökning. Av sina föräldrar hade han ärvt en ganska bra gård med tillhörande lantbruk, men det gick snart åt, när han rökte och spelade. Nu var han omkring 40 år. — Hans hustru var en trogen buddist. När han om aftnarna kom hem och lade sig att röka opium, brukade hon ligga på knä framför sin buddabild, bedjande för sin man.

En förmiddag kom »Nomaden» med en sopkvast i handen, sina skor släpande som tofflor och kläderna slarvigt knäppta, på väg till en spelhåla. På vägen passerade han ett predikotält, uti vilket han såg en mängd människor. Där lyssnade han en stund till det som predikades. Då alla andra gått, kom han in och frågade, om han kunde tro på Jesus eller inte. Han fick det svaret: »Ni kan!» — »Ja, men tror Ni verkligen jag kan? Ni vet inte vad för en dålig man jag är. Jag är denna platsens värste man. Nog ha Ni väl hört talas om 'Nomaden'?» — De svarade: »Jesus kom just för att frälsa de värsta syndare!» — »Men jag har ett oerhört stort opiekrav. Kan jag bli av med det?» — »Ja, om Ni beder till Jesus!» — Han gick då genast hem. — Men i tältet undrade tältpredikanterna hur det skulle gå, och de samlades till särskild bön för detta vrak till människa.

Samma afton talade »Nomaden» med sin hustru om saken: »Du ska' inte tillbedja din Budda längre», sade han till henne. —»Ja, om du slutar att röka opium och spela, så ska jag sluta bedja till Budda.» — Då svarade »Nomaden»: »Jag tror nu på Jesus. Jag ska sluta upp att röka.» — Så tog han sig en duktig rök för sista gången, slängde sedan pipan, lampan och alla rökföremålen på golvet och trampade sönder dem. När då hans fru såg detta, tog hon och brände upp sin buddabild samt andra gudar de hade i huset. Från den dagen rökte och spelade han ej mer och hans fru tillbad ej mer avgudar. Som svar på uthållig trons bön blev han helt fri från sin synd, och genom detta hans steg i tro, trodde både hans hustru och hans gosse på Gud. Hans egen tro stärktes underbart för varje bevis på Guds nåd, som mötte honom. I stället för att tala om »Nomaden» började folket tala om »mannen med den fasta tron».

Ej långt därefter blev grannens gosse sjuk och syntes ej kunna bli frisk. Då buro de gossen till »Nomadens» hem, för att han skulle bedja till Gud för barnet. Men han var inte hemma, utan borta på sin åker. Då kallade de hem honom, och han bad för gossen, som därefter tillfrisknade. Genom hans odelade tro på Frälsaren kommo flera personer i hans by till tro på Gud.

*

Detta har jag ej själv upplevat, utan det har berättats så här av vår unge tältevangelist, som själv upplevat det och mycket väl känner »Nomaden».

Hoyang, Shensi, Kina den 9 febr. 1932.

Martin Bergling.

"Trä, hö och strå."

Allegori av *A. L. O. E.* Ur tidningen Barnavännen 1887.

Jag drömde, och se, i min dröm såg jag en kyrka, där en Herrens tjänare talade om missionen, och när folket gick ut, blev jag varse en ängel, som stod med en gyllene skål vid dörren för att upptaga kollekt till missionsverksamheten. En gloria omgav hans huvud, och glänsande vingar voro fästade vid hans skuldror. I vänstra handen höll han offerskålen och med den högra ett spö av guld; prövostaven var dess namn. Åt denne ängel var given makt att läsa tankarna hos alla män, kvinnor och barn, som lämnade någon gåva, och att göra deras tankar uppenbara även för mig.

1. Först kom en välklädd yngling och armbågade sig fram bland de övriga. När han lade ned sin tiokrona i offerskålen, tänkte han: »Detta är en vacker början

till kollekten. Det kommer säkert icke många sådana mynt dit. Pappa gav mig guldslanten, emedan han själv ej gick till kyrkan. Alla skola tro mig vara en ädelsinnad ung man!» Det var högmod! Ängeln rörde med sin stav vid guldpenningen, och se! Blott några förmultnade halmstrån lågo på dess plats.

2. Så kom en gosse, rödkindad och munter i hågen. »Jag har en 50-öring och en 5-öring», sade han för sig själv. »För 50-öringen skall jag köpa en toppluva, och 5-öringen ger jag till missionen, för det skulle se illa ut, om jag icke lade någonting i kollekten». Det var människofruktan. Ängeln förde prövostaven till kopparslanten, och genast låg där blott en liten smula hö.

3. En liten flicka kom därnäst och lade en 50-öring i bössan. »Jag lämnar den för att göra mamma glad», var den lillas tanke. Genom beröringen med ängelns spö blev silverslanten förvandlad till ett litet stycke trä. Men trä duger ändå till någonting. Och bemödandet att göra sina föräldrar glädje är ock en god sak. Men det bör icke vara den enda, icke ens den första drivfjädern, när det gäller att göra något för Guds sak.

4. Därefter såg jag i min dröm en fattig hustru närma sig ängeln. Hon var sorgklädd, ty hon hade för icke länge sedan mistat ett litet barn. Men hennes sorgdräkt var mycket sliten och urfälld. »Det gör mig så ont om de arma hedningarna», suckade hon, under det hon lade ned två kopparslantar i bössan. »De hava icke det hopp, när deras kära dö, som tröstat mitt hjärta och bevarat det från att brista». Ängeln vidrörde kopparslantarna, och de förvandlades till det klaraste silver.

5. Efter denna kvinna kom en arbetare i sin arbetsblus och lade i kollekten en krona, som han förtjänat genom strävsamt arbete. »Det är», tänkte han, »tiondedelen av min veckoförtjänst, som jag alltid lägger undan för Guds räkning». Den fattige arbetaren gick sin väg utan att se, huru lydnadens ringa offer blev förvandlat i klaraste guld.

6. Den sjätte i ordningen var en åldrig änka med böjd rygg och stödd mot en käpp. Hon hade 4 ören i sin darrande hand och förmådde knappt lyfta sin stela arm tillräckligt högt för att få ned penningarna i bössan. »O, gode Herre, jag är icke värd att få giva dig något, men du vet, att jag älskar dig. Ack, välsigna missionärernas arbete!» Så tänkte hon, när hon nedlade sitt lilla bidrag. Ängelns ansikte lyste av glädje, ty han visste, att änkan för att kunna lämna dessa små slantar med glädje gick till vila utan mat. Han vidrörde pengarna nästan med vördnad och se! De förvandlades till juveler! Där lågo kärlekens, trons diamant, självförsakelsens beryll och bönens safir.

Vid korsets fot.

Var skola vi göras starka,
Var skola vi taga mot
Guds kraft av höjden, o svara!
Allenast vid korsets fot. —

En dag, då vi där ej böja
Vårt knä i tillbedjan, o se,
Den dagen får ingen seger,
Får ingen välsignelse.

Den gärning, som icke göres
I korsets tecken, o vet,
Den duger kanske för tiden
Men ej för Guds evighet.

*

Var skola vi leva livet,
Var sist möta dödens hot?
Du kämpande hjärta, minns det:
Allenast vid korsets fot!

Ida Granqvist.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

»De blinda skall jag leda.» — H. Hallencrentz 60 år. — »En våg av religiös längtan.» — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avd.